

பிரமிள் கவிதைகள்

Dr. S. P. RAMACHANDIRA,
R. M. P. 1101.

பிரமிள் கவிதைகள்

கா. சீவபாலன்
சட்டத்தரணியும்
பிரசித்த நொத்தாரிசும்
திருக்கோணமலை

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

பிரமிள் கவிதைகள்

A. KUGAN
FR. 2nd LANE
ANANDA PURI
TRINCO

தொகுப்பு
கால சுப்ரமணியம்

லயம் வெளியீடு
பெரியூர்
சத்தியமங்கலம் 638 402

நூல் பெயர்	:	பிரமிள் கவிதைகள்
ஆசிரியர்	:	பிரமிள்
தொகுப்பாசிரியர்	:	காலசுப்ரமணியம்
நூல் உரிமை	:	© காலசுப்ரமணியம்
முதற் பதிப்பு	:	அக்டோபர், 1998
வெளியீடு	:	லயம் வெளியீடு, பெரியூர், சத்தியமங்கலம்-638 402
ஒளியச்சுக் கோவை	:	குளோபல் கிராபிக், புதுச்சேரி போன்:345683
அச்சாக்கம்	:	-
	:	மணி ஆஃப்செட், 112, பெல்ஸ் ரோடு, சென்னை-5. போன்: 8555249, 8588186.
விலை	:	ரூ. 130.00

Title of the Book	:	Pramil Kavithaikal
Author	:	Pramil
Edited by	:	Kala Subramaniam
Copy Right	:	© Kala Subramaniam
First Edition	:	October, 1998
Language	:	Tamil
Size	:	Demy 1/8
Printing Point	:	10 Pt.
Paper	:	18.6 kg Natural Shade Maplitho
No of Pages	:	327
Published by	:	Layam Velliyeedu, Periyur, (Po), Sathyamangalam 638 402, Erode (Dt), Tamil Nadu, India
Laysr Type Setting	:	Global Graphic, Pondicherry. Ph.345683
Printed at	:	MANI OFFSET, 112, Bells Road, Chennai-5. Ph: 8555249, 8588186
Price	:	Rs. 130.00

பிரமிள்

1939 - 1997

தருமு சிவராம் என்றழைக்கப்பட்ட பிரமிள், 20-4-1939இல் இலங்கைத் திருக்கோணமலையில் பிறந்து வளர்ந்தவர்; எழுபதுகளின் ஆரம்பத்திலேயே இந்தியா வந்துவிட்டார். பிறகு தம் பெரும்பாலான வாழ்நாளைச் சென்னையிலேயே கழித்தார். வேலூர் அருகிலுள்ள கரடிக்குடியில் 6.1.1997இல் மறைந்தார்.

தமது இருபதாவது வயதில், சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த 'எழுத்து' பத்திரிகையில் எழுத ஆரம்பித்த இவர், பிறகு தமிழகத்திலேயே வாழ்ந்து தம் படைப்புகளை வெளிப்படுத்தியதால், ஒரு தமிழக எழுத்தாளராகவே மதிக்கப்பட்டார். இலங்கை எழுத்துலகமும் இவ்வாறே இவரைக் கணித்து வந்துள்ளது.

/ நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் பாரதிக்கும் புதுமைப்பித்தனுக்கும் பிறகு தோன்றிய ஒரு மகத்தான ஆளுமை பிரமிள் ஆவார். புதுக்கவிதை, விமர்சனம், சிறுகதை, நாடகம் போன்றவற்றில் இவரது படைப்பாற்றல் ஓர் உயர்ந்த பட்சத்தை எட்டியிருக்கிறது. ஒவியம், களிமண் சிற்பங்கள் செய்வதிலும் திறமைபடைத்தவர்; இவரது ஆன்மீக ஈடுபாடு, இலக்கிய ஈடுபாட்டுக்கும் மேலானதாக இருந்து வந்திருக்கிறது. 'படிமக் கவிஞர்' என்றும் 'ஆன்மீகக் கவிஞர்' என்றும் சிறப்பிக்கப்பட்ட இவரது கவித்துவம், இரண்டாயிரமாண்டுத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில், தனித்துயர்ந்து நிற்பதாகும். /

பிரமிளின் வாழ்நாளில் வெளியான நூல்கள்:-கண்ணாடியுள் ளிருந்து, கைப்பிடியளவு கடல், மேல்நோக்கிய பயணம் (கவிதைத் தொகுப்புகள்), லங்காபுரி ராஜா(கதைத் தொகுதி), ஆயி(குறு நாவல்), ஸ்ரீலங்காவின் தேசியத்தற்கொலை (சமூகவியல் விமர்சனம்), விமர்சன ஊழல்கள், விமர்சனாஸ்ரமம், விமர்சன மீட்சிகள்(விமர்சனம்), படிமம்(தொகுப்பாசிரியர்), தமிழின் நவீனத்துவம் (தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 'எழுத்து' கட்டுரைகள்).

தொடக்கத்தில் 'எழுத்து'வும் இடையில் 'கொல்லிப்பாவை'யும் இறுதியில் 'லயம்' பத்திரிகையும் இவருக்குக் களம் அமைத்துத் தந்தன. மீறல் : பிரமிள் சிறப்பிதழ், லயம் : பிரமிள் நினைவிதழ் ஆகியவையும் குறிப்பிடத்தகுந்தவை. பிரமிளின் பெரும்பாலான நூல்கள் லயம் வெளியீடுகளாகவே பிரசுரம் பெற்றன.

பிரமிளின் அனைத்துப் படைப்புகளையும் நூல் தொகுதிகளாக வெளியிடும் திட்டத்தில், முதல் தொகுப்பாக 'பிரமிள் கவிதைகள்' வெளிவருகிறது. இதில் பிரமிளின் விமர்சனக் கவிதைகள், தமிழாக்கக்கவிதைகள், ஆங்கிலக் கவிதைகள் உட்பட எல்லா கவிதைகளும், முழுமையாக அடங்கியுள்ளன. தொடர்ந்து பிற தொகுதிகளும் வெளிவரும்.

பொருளடக்கம்

முதல் பகுதி

தெற்கு வாசல்

கவிதைகள்

I எழுத்து : 1960-1966

1. நான் 13
2. பயிர் 13
3. கேள்விகள் 14
4. விடிவு 14
5. மாலை 15
6. நிழல்கள் 15
7. சைதீகன் 15
8. மறைவு 16
9. இறப்பு 17
10. எரிகல் 18
11. காலைநினைவு 18
12. மின்மினி 19
13. மின்னல் 19
14. பேச்சு 20
15. திரையும்படமும் 20
16. விசாரம் 21
17. கதவு 21
18. ஏடு 22
19. சாவு 23
20. பல்லி 23
21. சொல் 24
22. கோவில் 24
23. வலை 25
24. மாரி 25
25. நிகழ்ச்சி 26
26. புகை 26
27. லௌகீகம் 26
28. எல்லை 27
29. ஒளிக்கு ஒரு இரவு 27
30. வினா-விடிவு 28
31. தேடுதல் 29
32. இருமை 30

II கண்ணாடியுள்ளிருந்து :
1967-73

33. பார்வை 31
34. சொல் 32
35. பெயர்ப்பலகை 32
36. பிரமிட் 33
37. கோத்ரம் 33
38. பிரதி 34
39. பழைமை 35
40. அடிமனம் 36
41. $E=MC^2$ 37
42. தவம் 40
43. குருசேத்ரம் 41
44. அறைகூவல் 42
45. (உன்) பெயர் 43
46. நாளைபுரட்சி 43
47. பாலை 44
48. சுவர்கள் 44
49. முதுமை 45
50. முதுமைவருகை 45
51. ஊமை 46
52. வருகை 46
53. தொழில் கவிதை 47
54. தவிப்பு 47
55. பூர்ஷுவா 48
56. பிரியும்போது 48
57. நம்பிக்கை 49
58. அற்புதம் 50
59. தாசி 51
60. ராமன்இழந்தகுர்ப்பநகை 52
61. சிதைவு 53
62. கனவு 54
63. கண்ணாடியுள்ளிருந்து 55

III கைப்பிடியளவு கடல் :
1973-76

64. காவியம் 59
65. வழி 59
66. திரிசங்கு 59
67. புல்லின்குரல் 60
68. அருவுருவம் 61
69. பிறவாத கவிதை 62
70. மூன்று இந்தியக் குழந்தைகள் 63
71. தன்னழிவு 63
72. கல்வீச்சு 64
73. குமிழிகள் 65
74. பசி 65
75. நிகழ்மறுத்த அற்புதம் 66
76. கவிதை 67
77. (என்) பெயர் 67
78. வார்டு 68

IV மேல் நோக்கிய பயணம் :
1977-82

79. மேல்நோக்கிய பயணம் 69
80. ராகு 86
81. முகமூடி உடன்படுகிறது 86
82. கன்னி 87
83. உள்முரண் 87
84. கிருஹஸ்தன் வயோதிபனாகிறான் 88
85. கோதம-இந்ரம் 89
86. கல்லூரிக் கரையோரம் 92
87. முதல்முகத்தின் தங்கைக்கு 94
88. வீழ்ந்த குரல் 95
89. பசுந்தரை 96
90. ரஸவாதம் 97
91. பட்டகம் 97
92. மோஹினி 98
93. பச்சைக்கதை 99
94. வண்ணத்துப்பூச்சியும் கடலும் 100
95. மண்டபம் 101

96. கலப்பு 103
97. புதிர்கள் 104
98. பியானோ 105
99. கண் 106
100. நீரகம் 107
101. தியானம் 107

V கடல் நடுவே ஒருகளம் :
1985-86

102. கடல்நடுவே ஒருகளம் 108
103. இருபத்திநாலு மணிநேர இரவு 109
104. உதிரந்தி 110
105. காலமுகம் 111
106. இரும்பின்இசை 112
107. தீவு 113

VI நித்திரைக்குள் : 1985-96

108. காகிதமுகங்கள் 115
109. கீற்று 116
110. சுயம்வரம் 116
111. வியாதி அறிக்கை 117
112. மௌனி 118
113. சீட்டாட்டம் 119
114. பிசகு 120
115. கிரணம் 121
116. வலி 121
117. குறளிகள் 122
118. தெற்குவாசல் 124
119. வடக்கு வாசல்:தபாலில் வந்த தனித்துவம் 126
120. என்னைக் கொன்றவனுக்கு 127
121. கிழக்குவாசல் 129
122. முடிச்சுகள் 133
123. பிசகு 134
124. திசைமாற்றம் 135
125. தழும்பு 136
126. இடம் 136
127. சம்பவம் 137

128. இயங்கியல் 138

129. சரண் 139

130. உள்த்தகவல் 140

131. நித்திரைக்குள் 141

இரண்டாம் பகுதி
மகத்துவ இலை
விமர்சனக் கவிதைகள்

I பட்டறை : 1972-81

1. ஒருவானம்பாடிக் கும்பலுக்கு 145
2. பட்டறை 147
3. பாரதிக்கு எழுதிய பகிரங்கக் கடிதம் 162
4. புரட்சிக்காரி பின்னூரை தருகிறாள் 163

II. பிரகடனம் : 1986 - 96

5. முள் 165
6. ஒற்றை 166
7. என்றேன் என்றார் 166
8. நடைபாதை நழுவிய
கவிதை 167
9. காலண்டர் 167
10. நீ-நான் 167
11. தவளைக் கவிதை 168
12. நடுநசிக் குரைப்பு 168
13. மகத்துவ இலை 169
14. ஸ்கூட்டரில் வந்த
தோழர் 171
15. மானுடம் 171
16. என்று 172
17. பிரசுரம் 172
18. தத்துவமோதல் 172
19. நாடி 174
20. என்றேன், என்கின்றார் 175
21. என்றொரு கேள்வி 176
22. சாசனம் 176
23. அய்யாவின் தேவை 177
24. பொடி 178
25. ஒட்டுமொத்தம் 178
26. அற்புதம்பா 179
27. லொடலொட 180
28. எந்துண்டி வஸ்தி? 180
29. பாரீஸில் அங்கே 181
30. இண்டியா இன்று 182
31. சொறிமுத்துச்சித்தர் 183
32. எங்கிட்டு வெங்கிட்டு? 184
33. மூளைக் கோளை 185
34. நீறு 186
35. சகுனம் பார்த்த சாமிகள் 187
36. கவிதைக்
கண்ஸ்ட்ரக் ஷன்ஸ் 188
37. இண்டியன் ரைட்டர்
பேட்டி 189
38. சூன்ய வம்சம் 190
39. சென்னைக்குமேல் நிலவு 191
40. கவுண்டர் கல்ச்சர்
லிமிட்டெட் 192
41. அமெரிக்காவில்
பறந்த கொடிவால் 199
42. நாய்ஜாக்ரதை 203
43. வைரவர் 207
44. திருத்திவாசிக்கவும் 209
45. வாக்கு 211
46. கங்கோத்ரி? 212
47. பிரகடனம் 213
48. சிலைகள் 217

மூன்றாம் பகுதி

உதயத்திசை

பாடல்கள்

1. செவ்வானம் 222
2. பைலா 223
3. பொங்கல்பாட்டு 223
4. தமிழீழம் 224
5. உதயத்திசை 225

நான்காம் பகுதி

சூர்யன் தகித்த நிறம்

தமிழாக்கக் கவிதைகள்

I ரவீநன் தெரு

1. எது?, கேனோபநிஷத் & சின்னாட் 227
2. ஆடும் பாம்பு, சார்ல்ஸ் போதிலேர் 228
3. முகப்பு, மாக்ஸ் ஜேகப் 229
4. மழுவும் கொழுவும், எம். கோவிந்தன் 229
5. சூர்யன் தகித்த நிறம், லட்சுமி கண்ணன் 230
6. உதயமாகிவரும் அரசியல்வாதிக்கு, டி.ஜே. என்ரைட் 231
7. குழந்தைகள், கஹ்லீல் கிப்ரான் 232
8. பாடல், தெட்ஹூஸ் 233
9. புதிய கவிதை, சார்லஸ் ரைட் 233
10. ரவீநன் தெரு, மாக்ஸ் ஜேகப் 234
11. ஸோம, ரிக்வேதம் 235
12. வரவேற்பு, ஸ்தேஃபான் மல்லார்மே 236
13. வஸந்தகீதம், ஜோஸப் பிராட்ஸ்கி 237
14. நடனம், தியோடோர் ரோதிக் 237
15. போர்க்கருவியாலைத் தொழிலாளி,
கரோல் வத்ஜேலா (போப் ஜான்பால்II) 238
16. நினைவு, ஆலன் கின்ஸ்பெர்க் 239
17. அதிரடி, எஸ்ரா பவுண்ட் 240
18. நினைவுச்சின்னம், எஸ்ரா பவுண்ட் 241
19. கண்டவை, எஸ்ரா பவுண்ட் 242
20. சுருட்டுக்கடை, எஸ்ரா பவுண்ட் 242
21. பரண், எஸ்ரா பவுண்ட் 243
22. பணமுதலைக்கு, எஸ்ரா பவுண்ட் 243
23. முடிவுரை, எஸ்ரா பவுண்ட் 243
24. மெகெல்லனின் இதயம், பாப்லோ நெருடா 244
25. சும்ராட்கள், ஈ.ஈ.கம்மிங்ஸ் 246

II வாழ்வுப் பாடல் :

26. வாழ்வுப்பாடல், ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி 247
27. நானும் நீயும், ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி 253
28. ஆநந்த போதை, ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி 254
29. அவன், ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி 254

FIFTH PART

THE ISLE OF THE BUDDHA

POEMS

I ZERO GRAVITY : 1973-96

1. *The Word* 259
2. *Zero Gravity* 263
3. *To Ezra Pound* 265
4. *The Hanged Man* 267
5. *Riverscape India* 272
6. *Einstein in Orbit* 275
7. *Khrukshetra* 278
8. *A Prophet in the Woods* 278
9. *The Bicycle-Tyre* 279
10. *Lineage* 279
11. *The Great Wind-Tamer* 279
12. *Facet* 280
13. *The Desert* 280
14. *Epic* 280
15. *The Door* 280
16. *The Flood* 281
17. *The Isle of the Buddha* 283

II COBRA-HYMN : 1973-96

18. *The Solitaire* 294
19. *Cobra-Hymn* 295
20. *Blood Stream* 296
21. *Bone-Flower* 297
22. *Ealam* 298
23. *Four Indian Children* 300
24. $E=MC^2$ 301
25. *Virgin* 303
26. *The Self-Kill* 303
27. *Three Voices* 304
28. *Paradox* 304
29. *Words* 304
30. *The Wandering Cows of Madras* 305
31. *Sight* 308
32. *Sounds* 308
33. *Epic Face* 309

கவிதைகள் பற்றிய குறிப்புகள்: காலசுப்ரமணியம் 311

தெற்கு வாசல்
கவிதைகள்

- I எழுத்து
- II கண்ணாடியுள்ளிருந்து
- III கைப்பிடியளவு கடல்
- IV மேல்நோக்கிய பயணம்
- V கடல் நடுவே ஒரு களம்
- VI நித்திரைக்குள்

FIFTH PART

THE LIFE OF THE YOUNG

CHAPTER I

THE YOUNG MAN'S LIFE

1. The Young Man's Life	1. The Young Man's Life
2. The Young Man's Life	2. The Young Man's Life
3. The Young Man's Life	3. The Young Man's Life
4. The Young Man's Life	4. The Young Man's Life
5. The Young Man's Life	5. The Young Man's Life
6. The Young Man's Life	6. The Young Man's Life
7. The Young Man's Life	7. The Young Man's Life
8. The Young Man's Life	8. The Young Man's Life
9. The Young Man's Life	9. The Young Man's Life
10. The Young Man's Life	10. The Young Man's Life
11. The Young Man's Life	11. The Young Man's Life
12. The Young Man's Life	12. The Young Man's Life
13. The Young Man's Life	13. The Young Man's Life
14. The Young Man's Life	14. The Young Man's Life
15. The Young Man's Life	15. The Young Man's Life
16. The Young Man's Life	16. The Young Man's Life
17. The Young Man's Life	17. The Young Man's Life
18. The Young Man's Life	18. The Young Man's Life
19. The Young Man's Life	19. The Young Man's Life
20. The Young Man's Life	20. The Young Man's Life

CHAPTER II

THE YOUNG MAN'S LIFE

ஆரீன்றாள் என்னை?
 பாரீன்று பாரிடத்தே
 ஊரீன்று உயிர்க்குலத்தின்
 வேரீன்று வெறும்வெளியில்
 ஒன்றுமற்ற பாழ்நிறைத்து
 உருளுகின்ற கோளமெலாம்
 அன்று பெற்று விட்டவளென்
 தாய்!

வீடெதுவோ எந்தனுக்கு?
 ஆடும் அரண் தீவிழியால்
 மூடியெரித்துயிரறுத்த
 காடு ஒத்துப் பேய்களன்றி
 ஆருமற்ற குனியமாய்
 தளமற்ற பெருவெளியாய்
 கூரையற்று நிற்பது என்
 இல்!

யாரோ நான்? - ஓ! ஓ! -
 யாரோநான் என்றதற்கு
 குரல் மண்டிப் போனதென்ன?
 தேறாத சிந்தனையும்
 மூளாது விட்டதென்ன?
 மறந்த பதில் தேடியின்னும்
 இருள் முனகும் பாதையிலே
 பிறந்திறந்து ஓடுவதோ
 நான்!

பயிர்

வேலிகட்டா வானத்தில்
 வெள்ளிப் பயிர்வளர்க்க
 தாலிகட்டிச் சக்தியினை
 ஈர்ப்பென்ற நீர்பாய்ச்சிக்
 காலமெல்லாம் காத்திருக்க
 வைத்துவிட்டாய்; வைத்துமென்ன?

ஊழியென்ற பட்சி அவள்
 அயர்ந்திருக்கும் வேளையிலே
 வேலிகட்டா வானத்தில்
 வெள்ளி விதைகளெல்லாம்
 அள்ளி விழுங்கும்வரை
 நீர்பாய்ச்சி என்னபயன்?
 வேர்முளைக்கக் காணாமே!

தாய்ப்பரிதி ஆகர்ஷண
முலையுறிஞ்சும் பூமிக்கு
வானெல்லாம் தொட்டிலோ?

சந்திரனில் வழிகின்ற
விந்தின்னும் கருவுற்றுத்
திரளாத காரணமென்?

தீ முளைத்துக் காற்று எனும்
பூமியிலே வேரைவிட்டால்
பூக்கிறது எத்திசையில்?

தெரியாது?

அறிவின் குரலடைத்த
கவிதைக் கவளத்தைக்
கக்கி எறிந்துவிடு.
ஞானத்துப் பயணத்தில்
இடறும் கற்பனையின் கல்
எட்டி உதைத்துப்போ.

மூளை மலர்த்தடத்தில்
ஏதோ நாற்றமிது
மூக்கைப் பொத்திநட.

அப்பால்...

பதிலின் இழையற்ற
கேள்வித் திரையகலும்...
பாதை எதிர்செல்லும்...

விடிவு

பூமித் தோலில்
அழகுத் தேமல்

பரிதி புணர்ந்து
படரும் விந்து

கதிர்கள் கமழ்ந்து
விரியும் பூ

இருளின் சிறகைத்
தின்னும் கிருமி

வெளிச்சச் சிறகில்
மிதக்கும் குருவி.

விடிவு பூத்து
 இருளில் வாடும்.
 இதழ்கள் அவிழ்ந்து
 வாசத்தின் நூல்
 இழைகள் அவிழ்ந்து
 வீழும்.

குழலின் இருளூள்
 உடலின் செடியில்
 உதயப் பூவுள்
 முகமும்?

யாவும், த்ச,
 முடிவின் மடியில்
 தவழும் சிசுக்கள்.

நிழல்கள்

பூமியின் நிழலே வானத் திருளா?
 பகலின் நிழல்தான் இரவா?

இல்லை,
 பூமிப் பந்தின் பின்னே
 இருளின் பிழம்பு,
 இரவில் குளித்து
 உலகம் வீசும்
 வெளிச்சச் சாயை பரிதி.

ஆமாம்.
 இரவின் நிழலே பகல்;
 இருளின் சாயை ஒளி.

சைத்ரீகள்

வெண்கவர்த் திரையிலென்
 தூரிகை புரண்டது.
 கவரே மறைந்தது.
 மீந்தது காட்சி.
 ஒஹோ,
 உயிர்த்தெழும் ஒளிக்கு
 இருள் ஒரு திரையா?
 பாழாம் வெளியும்
 படைப்பினை வரையவோர்
 கவரா?

கூந்தலில் விடிந்து
வெடித்தெழும் வெண்முகம்...
கண்ணிமைச் சிறகில்
ஆசைகள் நடுங்கும்..
இதழின் உதறலில்
நேசத் துளிகள்
உதிரும்..

ஆனால்,

முன்னும் பின்னும்
கெஞ்சும் கண்கள்,
நடுவில்
முத்தக் கனலில்
இதழ்கள் கரைகையில்
ஒளித்து மறையுது.

ஏன்?

திருப்திச் சுடரில்
தியானித் திருக்கவா?
கனவுக் குமிழாய்
விழிக்குழி நீக்கி
நினைவில் அலையவா?

எங்கே?

நெருக்கத் திரையிலா?
இதழ்மதுக் கசிவின்
போதைக் குளத்திலா?
நெருப்புச் சுனையெழும்
இதயப் பிளவிலா?

ஏன்?..

எங்கே?...

இறப்பு

சிறிதில் பெரிதின் பளு
பாழின் இருளைத் தொட்டுன்
நுதலில் இட்ட பொட்டு
பார்வைக் கயிறு அறுந்து
இமையுள் மோதும் குருடு
ஒன்றும் ஏதும் இன்றி
இன்மை நிலவி விரிதல்
வண்டியை விழுங்கும் பாலம்
மஞ்சம் கழித்த பஞ்சு
கூட்டை அழிக்கும் புயல்
புயலில் தவிக்கும் புள்
வாழ்வின் குழலைத் துறந்து
என்றோ இழந்த வாசக்
காற்றுள் வீழும் ரோஜா
துணியே நைந்து இழையாய்
பஞ்சாய் பருத்தித் திரளாய்
பின்னே திருகும் செய்தி
காற்றை விழுங்கும் சுடர்
சுடரை உறிஞ்சும் திரி
வினையில் விளைவின் விடிவு
விளையா விடிவின் முடிவு
தொடங்காக் கதையின் இறுதி
நிறுத்தப் புள்ளிகளிடையே
அச்சப் பிழைத்து
அழித்த வசனம்
வெறும்
வெண்தாள்ச் சூன்யம்.

வெளிவானம் எரிகல்லில்
கிழிபட்டுத் தெரிகிறது.

வானக் கடல் முத்து
விழுகிறது இருட்கரியின்
வயிரம் உதிர்கிறது..

இயற்கைதன் இருளைமொழி
பெயர்த்து உதிர்த்த கவி..

உதரக் குடல்நாடி
உதிரும் சிறு குழவி.

காலைநினைவு

தீப்பரிதி பிறக்கிறதைத் திரையிட்டிடவா
காற்றெழுந்து போகிறது திசைகளெங்கும்?

காற்றிந்தப் பூமிமகள் தோளின் மீது
போர்த்திவிட்ட பொய்த்துகிலாய்ப் புரளும் பட்டு

வானத்தின் இருள்மரத்துப் பூமிப் பூவில்
தேனுறிஞ்சும் நாக்குகளா ஒளிக்கதிர்கள்?

தேனொத்த ஒளிவிந்தைச் சுரந்து ஊற்றும்
ஆணிந்தக் கதிர்; பூமி பெண்மையாகும்.

கடல் நெற்றி தகதகக்கச் சுழல் நிலத்தின்
உடல் ஒற்றி இருளுறிஞ்சும் ஒளிவெண் பஞ்சா?

உடல்ஒன்று பூமிக்கு, மேனி சூழ்ந்து
படரொளியும் இருளுமிரு உயிர்களாகும்.

மின்மினி

வெள்ளித் தூளின் பாதை தூவி,
மெல்லக் காற்றுள் வீழும் விண்மீன்;
வாழ்வின் கணங்கள் ஒளிர, இடையில்
ஆவி அணைந்து இருளள் மறையும்;
உடலே கண்ணாய் இமைக்கும்; இரவின்
கடலுள் தானே விளக்காய் அலையும்.....
இருளில் திரண்ட குளிகை மேனி,
கருகிக் கருகி எரியும் வாழ்வு.....
இரவை மூடும் தனிமை, அங்கே
இருளள்ளே உன் மவுனக் குரல்கள்.....

மின்னல்

ககனப் பறவை
நீட்டும் அலகு
கதிரோன் நிலத்தில்
எறியும் பார்வை
கடலுள் வழியும்
அமிர்தத் தாரை
கடவுள் ஊன்றும்
செங்கோல்.

பேச்சு

கேள், அழகு கதைக்கிறது,
பச்சைச் சதையுதடு
ரத்தப் பளபளப்பு.
கண்ணின் இமைக்கரங்கள்
மெல்ல அருகழைக்கும்.
பார்வைச் செவிப்பறையில்
பருவம் முரசறையும்.

பூவின் இதழ்ச்சுவருள்
வண்டுக்குரல் ஒலிகள்
மோதி மடிகிறது.
முத்தத்திரை மறைவில்
பேச்சுப் புதைகிறது.

ஆனால், ரத்தம் கதைக்கிறது
மவுனம் அதிர்கிறது.

திரையும் படமும்

காலம் விரித்த திரையா?
வாழ்வு ஓடும் படமா?
தீக்கண் திறந்தால்
தீக்குத் திரையா?
படம்?
திரை தப்பித் திசையுள்
எறிபட்டுவிடுமா?

விசாரம்

உயிர் நீர்
ஊறும் கிணறா
உடல்?

உயிர்தா னென்ன?
வானைக் கிழித்த
ஆதிப் பெருமால்
நிலத்தில் பதித்த
விழுது.

உடலோ?
விழுதைத் தொட்டு
விழுங்க முனைந்து
ஊர்ந்து உதிர்ந்து
வீழும் நத்தை.

கதவு

நிழல் விழுத்தும் அகாதம்
தட்டாது தானே திறக்கும் கதவு

ஆனால் தேனீ தட்டாது
மொட்டு திறக்காது
சுற்றும் விட்டிலும்
கடருக்குக் கதவு தேடி
சிதறி விழும் - இதோ

இப்போ இப்பாறைச் கடருள்
புகுந்தவன் யார்?
சுவர் நடுங்க உள் நின்று
உதைப்பவன்?

கடரிதழ் விரிந்தது -
தெரிந்தது
அகாதம்.

புரளும் பக்கம் முழுதும்
 அச்சிட்ட நிழல்கள்,
 ஒளி எழும்பி
 உயரத்தப்பி இன்னோர்
 உலகுக்ககலுது.
 நாட்களோ
 இரவில் நேர்ந்த
 இடை வேளை.
 காலையில்
 வீதிவழி ஓடினால்
 விரியும் விலா எலும்பு
 ஆயீஸ் கட்டிடங்கள்.
 கோவில் இதய முகட்டில்
 சிலுவை அறைந்த பரிதி.
 ஒளியை மறைக்கும்
 உதிரச் சால்வை.
 கண்முடித்தானா
 தியானம்?
 இருட்டா
 இறைவன் மேடை?
 உண்மையில் அது
 இன்னொரு திரை!
 சொல்லைச் சூழும்
 கோது வீழ்ந்நும்.
 கண் விதை
 கபாலத்துள்
 கிளையும் வேரும்
 பாய்ச்சந்நும்
 நெருப்பு போல்.
 கேள்,
 வளரும் கருவின்குரல்.

அரைக்கண் திறந்த
 உச்சித் தீவிழி.
 முகட்டில் புகையடித்த
 மண்ணெய்ச் சுடர்,
 ஒளியடித்த தூள்,
 கணத்தில் மறையும்
 துணை - அணு
 இவை,
 அகண்டத்துள் நோக்க
 பொட்டுக் கண்கள்.
 கூரைக் கண்ணூரடே
 பரிதி பதித்த விழி
 பார்வைக் கம்பு.
 நிமிர்ந்தது சிக...
 கண்டது -
 நோக்கின் தொகுப்பில்
 பரிதியும் சிகவும்.
 முரசுக் கம்புக்
 கதிரின் வீச்சு,
 மௌன அதிர்ச்சி,
 விழிப்பந்து வளைவில்
 காலடி ஓசை,
 புல் மலர் மேடையில்
 கணங்கள் நர்த்தனம்,
 இதழில் சிதறும்
 பனித்துளி,
 புரளும் பக்கம்
 வானவில்.
 வர்ணப் பேச்சு
 ஓய்வற்று...

இருள் இலைகள்
 முடிவற்று உதிர் சருகு;
 குச்சிக்
 கதிர்த் துடைப்பம்;
 அள்ளக் குறையா
 அழுக்குச் சுரபி;
 அள்ளவிழுந்த
 வெள்ளிக் கரண்டி;
 நாற்றிசையும் நீளும்
 கதிர்க் கொள்ளிகள் நடுவே
 அணையாது எரியும்
 பரிதி இருள்;
 கடல் அடியில்
 பவளக்கொடி முடிச்சில்
 வெண் கூடு;
 போர்த்த தசை இருள்
 அரித்து அரித்து
 விடிந்த கதிர் எலும்பு;
 படுகை நடுங்க
 கூப்பிடும் கபாலக்குரல்;
 குரல் நாடும் நதித் திசையில்
 பிணப் புணை;
 ஓடம் தள்ள
 ஒளிப்பாய்
 கதிர்த் துடுப்பு.

பல்லி

கவிதை -
 இறக்கத் துடிக்கும் வாலா?
 உயிரோடு மீண்ட உடலா?

சொல்

சொல்லுக்குள்ளே
குடிசை எழும்புது.

குடிசை திறந்து
இருளின் மணி
இருந்த விழி.

விழியின் உள்ளே
கூரை கிழிந்து
உதிர்ந்த கதிர்த்தூள்.

கதிர்த்தூள் சேர்ந்து
கனன்று குதித்து
குடிசை?

வானில்
புகையின் வடுக்கள்....

கோவில்

சிரக குவித்து
வான்காட்டி ஆசையூட்டி
இடைவிரித்து அழைத்திழுத்தன
கோபுரப் பாறைகள்....

நிழல் நடனம்
கல்சமைந்தது சிலைக்குவியல்

குவியல் நடுவே
குவிந்த இமைவிரலிடுக்கில்
உருகி வழிந்த
கண்ணின் நிணத்தை
பக்தி விடாய்க்கு
பருகிக் கொண்டது
விக்ரஹம்.

வலை

மாலைக் கதிர்வாள் வெட்டு
பரிதிப் புறாத் துடிப்பு
நெஞ்சின் பால் வெளியில்
பாலைத் தகட்டுப் படபடப்பு.

நடை தளர்ந்தது.
இது எல்லை?
ஊர்ந்து தொடர்ந்த நிழலின்
விரல் விளிம்பு.

எதிரே
நில விரிப்பு - வாழ்வு!
வலை விரிப்பா? - வாழ்வா?

திரும்பிப் பார்த்தேன்
தசைத் திரள் உருகி வழிந்து
தார்பாதையாக நீண்டு
வான்கடல் படுகைத்
தொடுவான் வரை கிடந்த
நிழலின் இழுப்பு.
கால் விரல் கண்ணியில்
நான்.

மாரி

குளமாய்ப் பூக்கும்
மழை விதைகள்.
முகிலின் குரல் எச்சில்.
வானச் சுவரொட்டிப்
பல்லிக் குமுறல்.
பரிதி கிழித்து
தொங்கும் மின்னல்.
தண்ணீர் பின்னி
நீர் நூல் திரளின்
வேர் கிளைத்த
மலை முளைகள்.
காற்றின் சவுக்குத் தொடர்.
உருகிய கண்ணாடிக்
கடல் அலைப் பாறை.

கணங்கள் கழன்றது
பருவத்தின் ஓர்
ஒற்றை பிரிந்தது.
வெளியில் மாரிச் சுவர் எழுந்தது,
தூரிகை இயற்கை புரண்டது.

நிகழ்ச்சி

தீக்குச்சி கிழித்த மின்னல்...
 முகிலின் வெடிமருந்து
 பிளந்த இமைக்கணம்...
 திசையுள் மான்கள்
 தாவும் நோக்கு...
 காற்றில் அளையும்
 நெருப்பு விநாடி...
 புழுதி புகைந்துதிரும்
 மழைத்துளிக் குச்சி...
 அகலுது
 நினைவுள் நிகழ்ச்சி....

புகை

சுவர் மூடிய புறையுள்
 இருளில் மிரண்டு
 நடுங்கா நெருப்பில்
 வளைக்குது புகையரவு....

சுடரின் கோது
 வெடித்து வெடித்து
 பிறந்த வெளிச்சம்
 மீண்டும் மீண்டும்
 புகையாய் வளைக்கும் -
 கோதுக்குள்ளே
 கருவாய் உறையும்.

வெளக்கீகம்

கடலும் சுருங்கும்
 நெருப்பும் தடுமாறும்
 காற்றின் விரல்களும்
 வெறும் வெளி வீணையில்
 பேசாமல் மடங்கும்;

வானத்தில்
 பரிதியே நின்று
 கிணற்றுள் தன் பிம்பத்தை
 பட்டம் விட்டாலும்

குடிதண்ணீர்
 வாளி வீச்சில்
 நடுங்காது நிற்குமா?
 அலைக்காமல்தான்
 அள்ள முடியுமா?

கருகித்தான் விறகு
தீயாகும்.

அதிராத தந்தி
இசைக்குமா?

ஆனாலும்
அதிகிற தந்தியில்
தூசி குந்தாது.
கொசு
நெருப்பில் மொய்க்காது.

ஒளிக்கு ஒரு இரவு

காக்கை கரைகிறதே
பொய்ப்புலம்பல் அது.

கடலலைகள் தாவிக்க குதித்தல்
போலிக் கும்மாளம்.

இரும்பு மெஷின் ஒலி
கபாலம் அதிரும்.
பஞ்சாலைக் கரித்தூள் மழை
நுரைசீரல் கமறும்.
அலமறும் சங்கு இங்கே
உயிர்ப்புலம்பல்.

தொழிலின்
வருவாய்தான் கும்மாளம்.

லாப மீன் திரியும்
பட்டணப் பெருங்கடல்.
தாவிக்க குதிக்கும்
காரியப் படகுகள்.

இயற்கைக்கு ஓய்வு ஓயாத
மகத் சலித்த அதன்
பேரிரவு.

வினா - விடிவு

உள்ளங்கைச் சதை கிழிய
கொட்டிக் கொட்டிக்
கூப்பிட்டேன்,
வந்தது பதில் இன்று.
எங்கிருந்து?
என்னைச் சூழ்ந்த கவரின் அதைப்பு,
இரவின் உடைந்த சிரிப்பு.

கொட்டியகைக் கேள்விக்கு
கொட்டி ஒலித்த பதில்முரசு,
என்நாவுக் கழி
என்செவிப் பறைக்கே
கொடுத்த அதிர்வு.

அறிவின் எல்லை வினா;
பதில் வினாவின் சிசுவா?
கேள்வியும் பதிலும் சிக்கக்கள்
அறிவுக்கு; அறிவின்
அவதாரங்கள்.

அறிவோ பெட்டகக் கந்தல்.
காலதேசக் கற்கள்
நிகழ்ச்சிக் கணங்கள்
விழுந்து
சிதறி
விரித்த
அலைரேகை ரிக்கார்டு

விளிம்பு நோக்கி அலைவது கேள்வி;
பிரதிபலித்து திரும்பின அலை பதில்.
கிழிசல் கேள்வி; தையல் பதில்.

அலைகள் இழைந்த
தையற் சிக்கல், அறிவு.

தெளிவு?... சாந்தி?...விடிவு?....
கிழிசல் நடுவே
பிளந்த வெளி!
ஒளிமண் கரையில்
அலைத்தலைச் சரிவு!...

ஆம், வினாவின் மெளனம்
தெளிவு,
சாந்தி.

விடையல்ல.

தேடுதல்

தேடினேன் -
அறை, மூலை, கதவிடுக்கு,
புகைச்சீலைத் திரைகள்
அடுக்கிய அடுக்களைமேடை,
செந்நிழல் ஆடும்
தணல் வெளி,
புகை உதிர்ந்து
குவிந்த ஒளிச்சாம்பல்
எங்கும்.

கண் கழன்று விழுந்து
கபாலக் குழாய் இருண்டு,
கிளறின விறகு
பற்றிக் கருகி,
தேடும் நானும்
தேட்டம் நீயும்
புதைந்து புழுத்தாலும்
மறைந்தாலும்,
இருக்கும்; ஓயாது, ஒழியாது
இருக்கும்...

தன் வாயைத்
தானே விழுங்கும்வரை.

முதத்தின் ஒளிப் பருவம்
முள்ளந்தண்டின் வீணையதிர்ச்சி,
வெளிச்சப் பாதை
பொற் கோழிக் கூவல்...

சொல்லோ சொப்பனம்,
சொல்லிரண்டின் இடுக்கில்
சொப்பனத்தில் கண விழிப்பு.
நாக்கு நடுக்கற்று
நான் நீ யற்று
மவுனம் - ஒளியின்
உச்சிச் சிமிட்டு....

மீண்டும் கதிர்ச் சாய்வு,
நீனம் நிழல்கள்
இமை இரவின் உருக்கள் ...

விழித்திருந்தால் கண்ணுக்கு
உலகு திரை, ஒளி திரை.
மூடினால் இருள் திரை
உலகின்மை திரை,
இருப்பு - இன்மை திரை,
இருமை திரை.

இரவு பகல் இருமை
சொல் மவுன இருமை
நினைப்பு மறப்பு இருமை.
கடவுளுக்கும்
எதிர்க்கடை சமைத்தேன்
மாயை! ஆணவம்!
சம்சார சாகரம்!

திரை இருமை சார்த்தினேன்.
விழித்து இமைக்கிறேன்.

முத்தின் ஒளிப் பருவம்!
நெருப்பின் கரிக் கிழடு.
முள்ளந்தண்டின் வீணையதிர்ச்சி;
அடிவயிற்றின் தசைத்துடிப்பு.
வெளிச்சப் பாதை!
இருட்கவர்,
பொற் கோழிக் கூவல்;
தூரத்து நாய் ஊளை.

நிலவை மழித்தான்
 தேவ நாவிதன்.
 சிகையாய் முகில்கள்
 வானில் விரிந்தன.
 மனிதன் வியந்து
 கவியானான்.

வெயிலை வழியவிட்டான்
 வெளிக் கடவுள்.
 இரவு பகலுக்கு
 எதிரிடை யாச்சு.
 மனிதன்
 இருமையை விசாரித்தான்.

போகப் போக
 வியப்பும் விசாரமும்
 தளரத் தளர
 மீந்தது கண்வெளி
 உலகு ஒன்றே.

இன்று
 சூர்ய சந்திரச்
 சிற்றணு ஒதுக்கி
 புவனப் படர்ப்பை
 கால வெளியை
 கணித நோக்கால்
 கடந்து
 நட்சத்திர மண்டல
 காலக்ஸிக் குவியல்
 சுவாஸர் சிதைவைக்
 கண்டான்.

கொஞ்சம் வியப்பு
 ஒருகண விசாரம்
 மறுகணம் மனிதன்
 கண்டதைப் பிடித்து
 ஆராய்ந்தான்.

கண்டதைக் கண்டது
 கண்ணீர் விட்டது.

சொல்

காதலன் பேச்சில்
கருத்தைச் சிதைத்தன
சொற்கள்

அவள் சொல்லோ
மணலில் விரல்
விட்ட வடு

கண்களின் நோக்கில்
சிதையாத கரு.

பெயர்ப் பலகை

முனையில் தெருவின்
பெயர்ப் பலகை;
அதைப் படித்துத் திரும்பினால்
தெரு முற்றத்தில் ஒரு
கோலக் குமரி.

கோலமாக் கோடுகளை
மெல்லக் கரைக்கிறது
மழைச்சேறு மெழுகிய
'மல்லிகைத் தெரு'.

பிரமிட்

மண்புயல் தணிந்துவிட்டது
ஆனால் போர்தொடர்கிறது
இடம் பெயர்கிறது.

சாந்தி வீரர்கள் கூட
ஆபீஸை கலைத்துவிட்டு
யுத்த சந்ந்தராகின்றனர்.

இப்படியே
காலம் பிரமிட் படிகளில்
உயிர்களை உருளவிடுகிறது.

ஒரு வீரனின் உயிர்
சிறுகற்களைப் போல
லேசான கனம்தான் எனினும்
ஒரு புதிய புயலில்
இறகென மீண்டும்
உச்சியை நோக்கி எழக்கூடும்.

உடல்தான்
பிரமிட்டினுள்ளேயே
பதுமையாய்க் கிடந்து
கடவுளரை எதிர்பார்க்கிறது.

கோத்ரம்

சூர்ய உவாச :

ஒரு நூறு உதடுகள் விரித்து
என்னைச்
சிரித்துக் குடிக்க நினைக்கும்
தாமரைப் பூவே
உன் பிறவி ரகஸியம் அறியேனோ?
உன் தந்தையின் வேர்த்தாடி
நிலம் தேடி
சகதியைப் புணர்ந்துறிஞ்சிப்
பிறந்தவள் நீ.
ஓ! - கண்ணற்று
முகமே வாயெனப் பிளந்து
என் ஒளியைக்
குழாய் ஜலமாய்க்
குலஹீனம் செய்யும் ஜடமே!
உன் கபந்த விடாய்க்கு நான்
ஓவர் ஹெட் டாங்க் அல்ல -
ஒளி!

தெருவில் விழுந்து
நிலவின் ஒளியைத் துடைத்தது
மின்சார வெளிச்சம்!

உயரத் தனித்தது நிலா,
வேட்கையில் தனித்தன
மனித முகங்கள்.

கேட்டு அழுது
கேட்டழுது
கண்ணாடியில் பிடித்து
கண்டு களித்த நிலவில்
புரையோடும்
குழந்தை ராமன் கருமை.

வாலிபத்தில் இவன் தனது
சீதாவைத் தொலைத்து விட்டுத்
தேடிய நிழல்.

அவதாரம் தான்
இருந்தும் முகத்தில்
ஊனின் புரையோட்டம்.

தனித்து
வேட்கையில் துணிந்து ஓர்
தாசியைத் தேடும் இம்
மனித முகத்தில்
நிலவின் புரையோட்டம்.

வீதி வெளிச்சத்தில்
நிலவை நோக்கி
நிலத்தில் விழுகின்றன
மனித நிழல்கள்.

பழைமை

உடலின் பசி போய்விட்டது
என் வாழ்வு தளர்கிறது.

விதி ரேகையில் வெட்டு
ஏழரைச் சனி -
கடைக் கூறு.

உயிரை நாடுகிறேன்.
உயிரைப் பாடிய
வேதங்களை.

ஆத்மா
துவந்துவாதீதம்.
துவந்துவம் : முரண்பாடு
அதீதம் : அப்பால்.

தளர்ச்சி, தளர்ச்சி.

தத் த்வம் அஸி.
கண்களின் மீது
இருட்பாசி, தள்ளாடல்.

ஆத்மா நீ
துவந்து வாதீதி.

ஓ!

உடற்பசி தனித்தால்
பொய்ப்பசி.
உயிர்பசி தனித்தது
இதுவும் பொய்ப்பசி.
ஒரு பசிப் பொய் போய்
இது ஒரு புதுப்பொய்.

துவந்துவாய நம:
முரண்பாடே!
உன்னைச் சரணடைகிறேன்.

முட்டித் ததும்பியென்ன?
மாலையில் பகல் வடிகிறது.
ஒளி ஒதுங்கி இரவாகிறது.

கதிர்
எங்கோ சொட்டி
விளைந்தன தாரகைகள்,
பகலின் துளிகள்.

என் மன அகலிகையின்
நிறைவின்மை முடிவற்று
வாழ்வு கரவாகிறது.

இனி என்ன?
கோதம உக்கிரத்திற்கு
ஒரு போலி.
போலிப் பரிதி.
ஒரு போலி வைகறை.

உதிக்கிறது எங்கும் ஒரு
திருட்டுத் தெளிவு,
இந்திர நிலவு.

பாதி தெளிந்து
ஆடை களைந்து
வெளிக்கிறது மனவெளி.

ஒலியற்றுச் சிரித்து
மனம் பதைக்கும் புணர்ச்சிக்கு,
தனித்து,
வெறிச் சோடிய தெருவெங்கும்
அழுகி வடியும் விளக்கின்
வாழ்த்தொளி.

இது நிகழ்ந்த சமயம்
இடமற்ற
மனோவேளை.

$$E = MC^2$$

ஒற்றைக் குருட்டு
வெண்விழிப் பரிதி
திசையெங்கும் கதிர்க்கோல்கள்
நீட்டி
வரட்டு வெளியில் வழிதேடி
கர்லம் காலமாய்
எங்கோ போகிறது.
“எங்கே?”
என்றார்கள் மாணவர்கள்.

ஒன்பது கோடியே
முப்பதுலெச்சம் மைல்
தூரத்தில்
எங்கோ
ஒரு உலகத்துளியின்
இமாலயப் பிதுக்கத்தில்
இருந்து குரல்கொடுத்து,
நைவேத்யத்தை
குருக்கள் திருடித் தின்றதினால்
கூடாய் இளைத்துவிட்ட
நெஞ்சைத் தொட்டு
‘இங்கே’ என்றான் சிவன்.
‘அசடு’ என்று
மாணவர்கள் சிரித்தார்கள்.

ஒரு குழந்தை விரல்பயிற்ற
ஐன்ஸ்டீனின் பியானோ
வெளியாய்
எழுந்து விரிகிறது.
மேஜையில் அக்ஷர கணிதத்தின்
சங்கேத நதி!
மனித மனத்தின் மணற்கரையில்
தடுமாறும்
ஒரு பழைய பிரபஞ்ச விருகும்.

நதி பெருகி
காட்டாறு.
காலமும் வெளியும் ஒருமித்து
ஓடும் ஒற்றை நிழலாறு.
ஒரு புதிய பிரபஞ்சம்.

நேற்று நேற்று என்று
இறந்த யுகங்களில்
என்றோ ஒருநாள் அவிந்த

நக்சுத்ர கோளங்கள்
ஒளிவேகத்தின்
மந்தகதி தரும் நிதர்சனத்தில்
இன்றும் இருக்கின்றன-
காலமே வெளி!
இன்று கண்டது
நேற்றையது,
இன்றையது நாளைக்கு.

இக்கணத்தின் கரையைத்
தீண்டாத
இப்புதிய புவனத்தின் பிரவாகம்
வேறொரு பரிமாணத்தில்.

விரிந்து
விண்மீன்களிடையே
படர்ந்த நோக்கின்
சிறகு குவிகிறது.
பிரபஞ்சத்தின்
சிறகு குவிந்தால்
அணு.

அணுவைக் கோர்த்த
உள் அணு யாவும்
சக்தியின் சலனம்.

அணுக்கள் குவிந்த
ஜடப்பொருள் யாவும்
சக்தியின் சலனம்.
ஒளியின் கதியை
ஒளியின் கதியால்
பெருக்கிய வேகம்
ஜடத்தைப் புணர்ந்தால்
ஜடமே சக்தி!
மெக்ஸிக்கோவில்
பாலைவெளிச் சாதனை!
1945
ஹிரோஷிமா நாகசாகி.
ஜடமே சக்தி.

கண்ணற்ற
சூர்யப் போலிகள்.
கெக்கலித்து
தொடுவான் வரை சிதறும்
கணநேர நிழல்கள்.
பசித்து

செத்துக் கொண்டிருக்கும்
சிவனின்
கபாலத்துக்
கெக்கலிப்பு.

இசைவெளியின் சிற்குமடிந்து
கருவி ஐடமாகிறது.
பியானோவின் ஸ்ருதிமண்டலம்
வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது.
உலகின் முரட்டு இருளில்
எங்கோ ஒரு குழந்தை அழுகிறது.
ஜன்ஸ்டனின் கண்ணீர்த்துளியில்
தெறிக்கிறது பரிதி.
ஒருகணப் பார்வை.

தவம்

ஆதி மனிதர்கள் அவனை வானில் முளைத்த நெருப்பு என்று கணந்தோறும் பயந்தார்கள். யுகங்கள் கழிய பயங்கள் வியப்பாகின்றன. கிரேக்கர்கள் அவனை அப்போலோ என்றழைக்கத் துவங்கினர். அவனுக்கென கையில் யாமொன்றையும் கண்டனர். வைத்தியனாதலால் சூர்யவெளிச்சம் என்ற நாளாந்த அனுமானத்தை வாழ்விற்குப் புலப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். ஒளியும் ஒளி இழைகளின் இடுக்கில் வசிக்கும் இருளும் அவனது கலை. அவனது கலையும் வைத்யமும் சங்கமிக்கும்போது அவன் பேருணர்வுகளின் உதரமாகிறான்.

ஆனால் நான் எழுதமுயற்சிக்கும் போது மட்டும் அவன் குகையாகிறான். எனது சித்தாந்தங்கள் வேட்டை நாய்களாக அவனைத் தேடுகின்றன. அவற்றின் குரல்கள் மனசின் கானக மரங்களில் மோதி எதிரொலிகளாகச் சிதறுகின்றன. “டேஃப்னே, டேஃப்னே” என அப்போலோ தான் காதலித்தவளைப் பின் தொடரும் குரல் எனது சித்தாந்தங்களின் குரைப்பில் கேட்கிறது. டேஃப்னையை அவனால் தீண்ட முடியவில்லை. மரமாகிவிட்டாள். அவள் கன்னிமையின் நிழலில் நான் நிற்கிறேன். அதன் இலைகளை ஒடித்து அப்போலோவைப் போலவே சிரசில் அணிந்து கொள்கிறேன். எழுத வேண்டியதில்லை என்று தோன்றுகிறது. உள்ளிருந்து ஒரு புதிய இயல்பு பிறக்கிறது. என் விரல்களை மடித்துக் கைகளையும் கட்டிக் கொள்கிறேன். வேட்டை நாய்கள் முயல்களையும் முள்ளம் பன்றிகளையும் தேடி ஓட்டும். எனது பிடரியில் குடியிருக்கும் இருள் கலைந்து புறப்பட்டு நிசப்தத்தில் வாளை நிரப்புகிறது. மூச்சின் இறகுகள் நுரையீரலிறக்கைகளுள் மடிகின்றன.

சூரியன் தன் உதரக்கோதுக்குள் ஆழ்ந்து கருவாகிறான், எல்லையற்று ஒடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

குருகேசுத்ரம்

இன்று வேலை நிறுத்தம்

‘கடமையைச் செய்
பலனை எதிர்பார்க்காதே’
என்று சொல்லிவிட்டு
காரில் நழுவுப் பார்த்த
கண்ண பிரானுக்குக்
கல்லடி!

சுவரெங்கும்
பசிவேத சுலோகங்கள்!
அர்ச்சனன் கிளைத்து
அரக்கனாய்
கார்த்தவீர்யார்ச்சனனாய்
தலை ஆயிரம்,
கை இரண்டாயிரம்!

கண்ணபிரான் நெற்றியிலே
உதிரத்தின்
நாமக் கோடுகள்!

விஸ்வரூபத்துக்கும்
முயற்சிக்க வலுவில்லை.

இருந்த கால்களில்
எழும்ப முயன்றான்.
‘கீதையைக் கேட்க
அர்ச்சனன் இல்லையென்றால்
கூப்பிடு கௌரவரை’ யென்றான்.

பறந்தது போன் செய்தி
போலீசுக்கு.

அறைகூவல்

இது

புவியை நிலவாக்கும்
கண்காணாச் சரக்கூடம்.

நடுவே

நெருப்புப் பந்திழுத்து
உள்வானில் குளம்பொலிக்கப்
பாய்ந்துவரும் என் குதிரை.

பாதை மறைத்து நிற்கும்
மரப்பாச்சிப் போர்வீரா!
சொல்வளையம் இது என்றுன்
கேடயத்தைத் தூக்கி என்னைத்
தடுக்க முனையாதே.

தோலும் தசையும்
ஓடத் தெரியாத
உதிரமும் மரமாய்
நடுமனமும் மரமாகி
விரைவில்
தணலாகிக் கரியாகும்
விறகுப் போர்வீரா!

தற்காக்கும் உன் வட்டக்
கேடயம்போல் அல்ல இது.

சொற்கள் நிலவு வட்டம்
ஊடே
சூரியனாய் நிலைத்(து) எரியும்
சோதி ஒன்று வருகிறது.

சொல்வளையம் இது என்றுன்
கேடயத்தைத் தூக்கி என்னைத்
தடுக்க முனையாதே.

தீப்பிடிக்கும் கேடயத்தில்
உன்கையில் கவசத்தில்
வீசத் தெரியாமல்

நீ ஏந்திநிற்கும் குறுவாளில்
யாரோ வரைந்துவிட்ட
உன் மீசையிலும்!

நில் விலகி,
இன்றேல்
நீறாகு!

(உன்) பெயர்

சீர்குலைந்த சொல்லொன்று
தன் தலையைத்
தானே
விழுங்கத் தேடி
என்னுள் நுழைந்தது.

துடித்துத் திமிறி
தன்மீதிறங்கும் இப்
பெயரின் முத்தங்களை
உதறி உதறி
அழுதது இதயம்.

பெயர் பின் வாங்கிற்று.
'அப்பாடா' என்று
அண்ணாந்தேன்...

சந்திர கோளத்தில் மோதியது
எதிரொலிக்கிறது.

இன்று, இடையறாத உன்பெயர்
நிலவிலிருந்திறங்கி
என்மீது சொரியும் ஓர்
ரத்தப் பெருக்கு.

நாளை புரட்சி

வயிற்றில் குடியிருந்து
வாழ்ந்து பசிக்கிறது
நிகழ்காலம்.
பசியில் அடைத்த
காதிலும் விழுகிறது
'நாளை புரட்சி
சரித்திரம் நமது கட்சி'
என்றென்
பசியைக் கூட
ஜீரணிக்க முயற்சிக்கும்
ஏப்பக் குரல்கள்.

ஆனால்,
நாளைகள் ஒவ்வொன்றும்
நாள் தோறும் நேற்றாக
தன்பாட்டில் போகிறது
தான்தோன்றிச் சரித்திரம்.

பார்த்த இடமெங்கும்
கண்குளிரும்
பொன் மணல்.

என் பாதம் பதித்து
நடக்கும்
இடத்தில் மட்டும்
நிழல் தேடி
என்னோடு அலைந்து
எரிகிறது
ஒரு பிடி நிலம்.

சுவர்கள்

மனசின் இருண்ட அனுஷ்டானங்கள் என்னை வீடு திரும்ப
விடாது தடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இருண்ட கானகக் குரல்களின் ஊர்வலம் ஒன்று நகரச்
சந்தையில் அலைகிறது.

வீடு திரும்பும் வழி தெரியவில்லை.

அன்று -

ஒரு மாட்டுக் கொட்டிலின் மஞ்சள் வைக்கோல் மீது பிறந்து
கிடந்த சிசு மூன்று சக்கரவர்த்திகளை நோக்கித் திறந்த
பாலைவெளியினூடே ஒரு நகரத்திரத்தின் அழகையில்
அழைத்து வழி காட்டிற்று.

நான் சக்கரவர்த்தியுமல்லன்.

சூழச் சுவர்களின் இனம் மூடும் நகர் ஒரு திறந்தவெளியுமல்ல -
பாலையாயினும்.

வீடுகள் யாவும் வாயிளித்து ஆபாசமான பசியைப் போன்று
நிற்கக் கண்டவனாயினும்,

வீடு

ஒன்றுண்டெனவே எண்ணுகிறேன்.

இந்தச் சுவர்களினுள் விழுங்கப்பட அல்ல.

கருவாகி

புனிதத் தசைகளில் ஊறும் ரத்தச்சுனையைக் காண.

முதுமை

காலம் பனித்து விழுந்து
கண்களை மறைக்கிறது.

கபாலத்தின் கூரையுள்
ஒட்டியிருந்தது
எண்ணவலை பின்னிப்பின்னி
ஒய்கிறது முளைச் சிலந்தி.

உணர்வின் ஒளிப்பட்டில்
புலனின் வாடைக் காற்று
வாரியிறைத்த பழந்தூசு.
உலகை நோக்கிய
என்விழி வியப்புகள்
உயிரின் இவ் அந்திப்போதில்
திரைகள் தொடர்ந்து வரும்
சுவ உளர்வலமாகிறது.

ஒவ்வொரு திரையிலும்
இழந்த இன்பங்களின்
தலைகீழ் ஆட்டம்

அந்தியை நோக்குகிறேன்.

கதிர்க் கொள்ளிகள் நடுவே
ஏதோ எரிகிறது...
ஒன்றுமில்லை,
பரிதிப்பிணம்.

முதுமை வருகை

வீழ்ந்த வருஷங்களைக் கணக்கில் வை. கிழட்டுத்தனம்
பனிக்கோடையாக மேல்வர கலங்கரை விளக்கு தன்
யந்திரங்களை வேகம் குறைக்கிறது. ஏற்கெனவே குளிர்ந்த
கடல்களின் மீது கப்பல் திசை தவறிவிட்டது.

ஒரு பனிப்பாறையாகச் சமைந்து, மரணம், கடைசி அதிர்ச்சி
தரக் காத்திருக்கிறது.

இழந்த படிமங்களைத் கணக்கில் வை. தாய் நிலத்தை,
அடிமனத்தை, அத்துடன் இதயத்தை ஆட்சி கொள்ள, ஒரு
குற்றமற்ற குழந்தைமை பிரதிஷ்டை செய்து நீ இப்போது
இழந்துவிட்ட சிலைகளைக் கணக்கில் வை.

இன்றிருப்பவை, அவற்றின் தளங்களில், காற்றின் குருட்டு
விரல்கள் தடவிப் படிக்கும் வெறும் பெயர்கள்.

மனிதனின் பேச்சு அவனுக்கு
பிடிபடாது.

பேசாத வேளையில்
ஊமைகளாகின்றன
பாஷைகள்.

நகூத்ரங்களைவிட
நிறையவே பேசுவது
அவற்றின் இடையுள்ள
இருள்.

எனவேதான்,
தன் தனி வழியில்
நம்பிக்கை குலையாமல்
பேச்சுக்கும் அப்பால்
தாண்டி,
அவன் கண்ட கலை
சமிக்ஞை.

வருகை

இரு துருவங்களிலுமிருந்து சுவர்கள் முளைத்து அறையாகின்றன.
சூர்யக் கூரையிலிருந்து தொங்கும் ஒரு ஆகர்ஷணத் தூளியுள்,
அறைவாசி, காமம் மேலிட்டுத் தவிக்கிறாள்.

நகூத்ரங்களினூடே, இன்னொரு மானுஷ்யத்தைத் தேடி
அலைகிறது அவளது காமவாடை.

பிரபஞ்சம், நுகரும் புலன்களற்று, வெற்றுப்பார்வை பார்த்து,
விடாயைக் கூட்டுகிறது.

ஒளிமண்டலங்களினிடையே பிளக்கும் அகாதம் தூளியில்
தவிப்பவளை நோக்கி வந்து புகுந்தபடியே இருக்கிறது;
முடிவற்று விடாய் தீர்கிறது. உணராது அவள் தவிக்கிறாள்.

தொழில் கவிதை

இன்னும் விடியவில்லை

முதுகைக் காட்டிப்
புரண்டு படுத்தாள்
தொழில் என்பாள்.
என் மனைவி அவள்.

இவள் யார் புதிதாய்
மோகினி,
'இனிமை' என்கிறாள்?
'அவள் காதில் விழுந்தால்
உடனெழுந்துறுமுവാள்
போய்வி' டென்றேன்.

என்றென் விதிக்கு
வெட்கினேன். சிரித்தாள்.

வெட்கம் வெளியாயிற்று.
இரவுக் கூரை உதிர்ந்திட மிதித்து
எழுந்தது சிரிப்பு.
மனக்கண்ணின் மத்தளத்தில்
கதிர்களின் கூத்தடிப்பு.

மடியில் இவளவள்,
ஒருத்திதான்.

தவிப்பு

தவிப்பு, நம்பிக்கையின் இனிய துகள்களாய் சிதறி விழுகிறது.

மனிதச் சிறுவர்கள், இரவினூடே யாவற்றையும் தேடிப்
பிடித்தாராய்ந்து விளையாடுகின்றனர்.

எல்லையின்மை தவித்துத் தவித்து, சிதறியபடி ஆராய்வுக்ககப்
படாது விரிந்தகல்கிறது.

இந்த இரவுகளில் சிறுவர்களின் ஆய்வுக்கருவிகள் தாம்
விழித்திருக்கின்றன.

ஆய்வுக்கூடங்களில் எல்லையின்மையைச் செயற்கைக்
கருப்பையில் சிறையிடுகின்றனர்.

கருவையும் நிர்மாணிக்கின்றனர். காத்திருக்கின்றனர்.

கருப்பை வெடிக்கிறது.

அழிவு.

சரித்திரம், காலம், மனிதச்சிறுவனின் நம்பிக்கைகள்இனிய
துகள்கள் சிதறிக் கொண்டிருக்கின்றன.

பூர்ஷ்வா

வம்பளப்பு, கண்ணாடிப்பு.
கண்ணாடியில்
டையை எதிர்பார்த்திருக்கும்
பிரதி பிம்பங்கள்.
சினத்துக் கோப்பைகளில்
வெள்ளையன் கரண்டிகள்
சிந்திய சிரிப்புகள்.

நமது முறுவலிப்பு
முறைக்கும்.

தேசம் திருகி
வலம் இடமாகும்
இடம் வலமாகும்.
காலமும் திருகி
நேற்றையது நாளையாய்
நாளை நேற்றாகும்.
யாவும் உருகி
நீராகும்.
ஆனால் நாமோ
முறுவல் என்று
முறைப்போம்.
யாவற்றையும் கண்டு
கண்ணாடியில்
நிச்சலனமாய்க் காத்திருக்கும்
பிரளயம்.

பிரியும்போது

அவள் நாடகபாணியில் தலையை நிமிர்த்திக் கொண்டாள்.
எனக்கோ களைப்பு. மாலை இருளினுள் புரண்டது. ஏதோ,
சம்பிரதாயமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். பிரியுமுன்
கைகளைப் பற்றிக் கொண்டோம். சில வேளை, ஒரு
பார்வையின் விபத்து பழைய நினைவுகளைத் தொட்டு
மறைந்திருக்கலாம். விரல் நுனிகளை நோக்கி நழுவின கைகள்
திடீரென விழித்த பாழ் நிலங்களாயின. உடன் ரத்தமும்
இந்திரியத் துளியுமாய் மலர்கள் வீசின...

நம்பிக்கை

கல்லில்
சிரிப்பைச் செதுக்கி
பூவைப் பிடுங்கி
அடித்தேன் கல்லில்
'பூஜை' என்று
கும்பிட்டது
கும்பல்.

ஏதோ சிரிப்பு
எங்கிருந்து?
உள்ளிருந்தா?
வெளியிலா?

செத்துச் செத்து
உபதேசிக்கிறது
பூவின் சிரிப்பு,
கேட்டேன்
பூவைக்
கும்பிட்டேன்.

ஊரைப் பார்த்து
'கல்லின் சிரிப்பு
முறைப்பு' என்றேன்.

கேட்ட கும்பல்
கல்லைப் பிடுங்கி
பூவையடித்தது.

அற்புதம்

துருப்பிடித்த
இரும்புக் கோடுகளினூடே
சிதறும்
பயனற்ற
உப்பு நீர்ப் பாறைகள்.

வரண்ட நதிபோல் கிடக்கும்
ஒரு துறைமுகத் தெரு.

எங்கும்
இரும்பின் கோஷம்,
முரட்டு இயக்கம்.

ஒரு தொழிலாளி
சூர்யனை அவனது சிரசு மறைக்க
பனை உயர கிரேனின் உச்சியிலிருந்து
பீடிப் புகையோடு
காறித் துப்புகிறான்.

அற்புதம்.

விரல்கள் வில்நீத்த அம்பாய் நடுங்க,
பரிதியின் விரித்த கையிலிருந்து
ஒரு மழைத்துளி பிறக்கிறாள்.
முகத்தில்
வைரத்தின் தீவிரம். அவள்
மூளையில் ஒரு வானவில்.

எச்சல் துளி
என் விழிப்பந்தில் வீழ்கிறது.

அக்கணம், ஒரு கணம்
கிரேன்கள் லாரிகள் யாவும்
தொழிலற்றுச் சமைந்தன.

தாசி

குங்குமம், கூந்தலில் மலர்.

‘குலக்கொடி நான்
ஆனால் இது
பசிக் கொடுமையில்’ என்றாய்.
எனவே நான்
பேரம் பேசவில்லை.
உன் கண்களும்
அரையிருளில் -
உனது புருவ நிழலில்
தெரியவில்லை.

மனசைக் கீறியது
இருளின் திருட்டு விழிப்பு.
தசையைத் தீண்டிற்று
தாம்பூலச் சுகதி.
இருபது ரூபாய்களுக்கு
எனதின்பம் உனதுதரத்துள்
எரிகற் தாரையாய்
சீறி விழுந்தது.

இரவு பெருக்கெடுத்து
ஓடிக் கழிந்தது.
விடிகாலையின் வெற்றுமணலில்
தனித்தொன்றிய
கற்களாய்த் துயின்றோம்.

விழித்தெழுந்தபோது கண்டேன்.
உன் கண்களில் ஒரு
மலட்டுத்தனம்.
குற்றத்தை உணரா மனப்
பாசி!

நேற்றிரவு
பேரம் பேசியிருந்திருக்கலாம்.

ராமன் இழந்த சூர்ப்பநகை

இருளின் நிறமுகக் கதுப்பில்
தணல்கள் சிரித்தன.

அவள் ராக்ஷஸப் பாறைகள்
பாகாய் உருகின.

உருகியென்?

அவனோ கடவுள்.

ஆடையின் இரவினுள்

உதயத்தை நாடும்

பருவ இருள்.

நடையோ

ரடியொவ்வோ

ரடியில்

தசையின்

ஜ்வாலை நடுக்கம்.

நடுங்கியென்?

அவனோ, பாவம்,

கடவுள்.

தழுவ விரியும்

தொடைகள் திரண்டு

பிரிந்து பிரிந்து

இடையே ஓர்

தலைகீழ்க் கருஞ்சுடர்

எரிந்து எரிந்தழைக்கும்.

அழைத்தென்?

அவனோ, த்சொ!

கடவுள்.

சிதைவு

லிங்கத்தின் உதயமுனை
வரம் தந்தது.
இவளுக்குப் புதுவிபரம்
புரிந்தது.
மூண்டது
கரு.

புரியாது கழிந்த
பொய்நாட்கள் எல்லாம்
உடைந்து குவிந்து
பழங்கதையாய்க்
கிடந்தன பார்
புழுத்து
பாழின் புழக்கடையில்.
இருந்தும்
பாசம் நெடி நீட்டி
அழைக்க இவள் முகம் திருப்பிப்
பார்த்தாள்.

பார்வையில் ஊன்கொண்டு
ஊர்ந்தன
புழக்கடைப் புழுக்கள் -
முகம் கொண்டு
பல் நீட்டி
ஊன் தத்த விழிப்பந்தைக்
கவ்வி
உயிர் குடிக்க ஊடுருவி
கருவைத் தேடி
உதரத்துள் புகுந்தன.

பிறந்தது பிள்ளை
பிணமாக.

கண்ணில் பட்டு
நினைவுள் நிற்கும்
பிரதி
கருவாயிற்று.

கைகால் முளைத்து
உதடுகள் பூத்துச்
சிரிக்கும் இதுவெனப்
போஷித்தேன்.
விழிப்பின் கதவைக்
காவலு மாக்கினேன்.

நடு இரவில்
சூல் கலைந்தது.
சில்லென்று
சிறகெடுத்தது கரு.

புறவுலகின்
பிரத்யட்சத்துக்கு
வழிதேடி
உதரச் சுவர்கள்
நடுங்க உதைத்து
உள்ளே பறந்து
திரிந்தது.

கர்ப்பக்கிருகத்தில்
இருள் உடைகிறது.
உடைந்து சொரியும்
இருளின் செதில்கள்,
சிரிக்காத
சிறுமுகம் தூக்கி
தோல்சிறகலைத்து
எத்தனை எத்தனை
அரைகுறைச் சிசுக்கள்!

.....திடுக்கிட்டு
கனவுள் கண்
விழித்தேன்.
கலைந்த சூல்.
ஓடிவந்து கூடிற்று.

ஒருகணம் நானே
கருவானேன்.

கனவு கண்களாயிற்று.

கண்ணாடியுள்ளிருந்து

1.
யாரிது?
இதுதான் என் பிறப்பா
இது பிரதி,
இரட்டை.
எனது புதிய மறுமை
பிறப்பல்ல.
பிறப்பதற்கு
வாழும் கணமே
சாவாக வேண்டும்,
நாமோ
வெறுமே சாகிறோம்.

கண்ணாடி சமீபிக்கிறது
எனது எண்ணங்கள்
கதவைத் தட்டுகின்றன.
தட்டும் ஒலி எதிரொலித்து
எனது இரட்டையின்
காலடியில் சப்திக்கிறது.
ஒவ்வொரு
அடிச்சுவட்டுடனும்
என் இதயத்திருந்து
வீழும் ஒரு நகைச்சுவை
எனது இருளருவின்
விளிம்புவரை தானிந்த
உலகின் தொடுவானம்.

கண்ணிமைகள்
தொட்டுக் கொள்கின்றன.
கண்கள்
இமைகளின் ஆழத்துள்
எதையோ தேடி
தாமே தயாரித்த
தரிசனங்களைப்
பருகுகின்றன.

2.
நாம் ஒருவருள் ஒருவர்
ஊடுருவ முடியாதா?
ஊடுருவி நின்றாடி
எமது ரத்தத் துடிப்பின்
நடனத்தைப்

பருக முடியாதா?
எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து
மனம் வாய்புலம்புகிறது.
எமது காலடிகள்
சமன் கோடுகளில் வளர்கின்றன.
பொறுமையிழந்து
எம்மிடையே நிகழும் வெளிமீது
மின்னல்களை வரைகிறேன்.
விடிவு வருகிறது
புறாக்களின் வெள்ளித் துடிப்பில்
எனது மலட்டுத்தனம்
தூக்கம் கலைகிறது.
அத்துடன் மரணமும்.
இதயத்தின் உதிரத்தாலாட்டில்
மரணம்
புரண்டு படுக்கட்டும்.

கேள்,
குரல்கள்!
ஒளியின் திடீர் ஊளை,
இந்த வெற்றொளி
கண்காணா ஊற்றொன்றின்
ஊளைதான்.
ஒளியின் பேராழத்துள்
ஊற்று ஒளித்திருக்கிறது.
தனது நீர்ப்பெருக்கின்மீது
தானே மிதந்து
ஊற்று எதிரேறட்டும்,
தொடுவான் மீது
இவ் ஒளி உதரம் அழட்டும்.
அழுகை இறுகி
நகைச்சுவை சக்திகளின்
சிற்றலைகளாகட்டும்,
அவை தமது அச்சுக்களிலிருந்து
உலகங்களையும்
ஊண் துகள்களையும்
கக்கட்டும்...
அல்ல -
நீர்ப்படலத்தில் ஏறி மிதப்பது
ஊற்றாகாது
குமிழ்.

3.

சிகித்சைக் கருவிபோல்
ஒரு கதிர்
என்னைத் துளைத்து
நுழைகிறது.
தனது நகத்தைக் கழற்றி
என்னுள் எங்கோ
எரிய விடுகிறது.
அவ்வுயிரின் மீதெனது
நடனங்கள் பிறக்கின்றன,
புலன்களின் மீது
கதவுகள் பூக்கின்றன.
பிறகு பிறந்து
நடக்கும் இரவு,
இரவுடன் நடக்குமொரு
அந்தகாரத்தின் அளவின்மை,
என்னுடன் பின்தங்கும்
அதன் ஒரு துளி -
இருண்ட நெருப்பு,
ஊமை நட்பு.
பகலாடே,
எனது இருப்பினூடே,
நடக்கும் நிழல்.
மதியக் கணத்தில்
என் இதயத்தை நெருடுமொரு
ஊமைத்தனம்.
எனது ரத்தத் துடிப்பில்
ஒரு குணரூபத்தின் சமிக்ஞை.
என்னை உணர்ந்த ஓர்
ஊமை நண்பன்
என்னிலிருந்து எழும்
லிங்கமாய்த் துடித்து
இரவினுள் புதைய
இணங்குகிறான்.
இரவினுள்,
காலம் காலமாய்
கொள்ளை
போய்க்கொண்டிருக்கும்
வைரங்கள் போல்,
போகாத நகைநகைகள்.
வெறுமை மீது
ஒன்றையொன்று
உற்றுநோக்கும்
இரண்டு கண்ணாடிகளினுள்

வெளியினுள் வெளி.
எங்கும்
கோடானுகோடி
பிரதிபிம்பங்கள்.
கர்ப்பக் கிரகத்து
வெளவால்களாய்த் தவிக்கும்
நிழல்கள்.
போக வழியற்று
கற்றிக் குவியும்
இருள் குழவினுள்
சூர்ய ஊற்று
நிழலாய் உறைகிறது.
கதிர்களின்
காக்கை அலகுகள்,
இருண்ட அலறல்கள்.
இருள் நெருங்கி
வைரப் புன்னகைகளில்
வர்ணவில் சமிக்ஞையிட்டு
அழைத்ததும்
எனது நிழல்
நிமிர்ந்து
இரவினுள் புதைகிறது.
எங்கும்
உருவெளித் தோற்றங்கள்,
இரவினுள் புதைந்து
முடங்கிக்கிடக்கும் நிழல்கள்.
ஒன்றையொன்று கண்டு நிற்கும்
கண்ணாடிகளினுள்
புதைந்து
தனது பிரதிகளின் கானகத்துள்
தன்னை மறக்கிறது
எங்கும் வியாபித்த
ஒற்றை யுரு.

4.

பிரதி பிம்பத்துக்கு
முதுகு இருக்குமா?
கண்ணாடியின் மர்மப்படலம்
கண்ணுக்குத் தெரியாதது.
அதன் வித்தை ஒரு
போலி வெளி.
பகலைக் கவ்வும் ஒரு
நிழல் நோய்,
என் இருப்பைக் கவ்வும் ஒரு
மூளை.

கதிரின் மீது
 நரம்பு வலை,
 ஆனால்
 தனித்த சுடருக்கு
 நிழலில்லை.
 சுடரைச் சூழ்ந்து
 இரவாய் விரிகிறது என்
 தசையின் நிழல்,
 இரவினுள்
 ஒரு சுடர்,
 இதயத் துடிப்பு,
 வெளியில் ஒளிப்
 பிளவு,
 மிருதுச் சுவடு.
 முரசொலி கேட்கிறது,
 மத்தளங்கள் நடனம்.
 சொர்க்கத்துள் நுழைகிறது
 மயானச் சாம்பல்.
 பரிதியைத் தீண்டும் ஒரு
 பனி விரல்.
 இவ்வொளி யோனியை
 தடவி விரித்தது எவர்கை?
 எவ்வகைப் பிரியம்?
 இதயத்தின் மத்தளத்தில்
 அதிர்வு
 மௌனம்
 உயிர்ப்பு
 மரணம் :
 இக்கணம்
 இக்கணம்.
 யாவற்றினுடனும்
 எனது உடன்பிறப்பு,
 என்னுடன் யாவும்
 யானெனும் கோஷம்.
 யுகாந்திரங்களாயினும்
 நிலைத்திருப்பது ஒரு கணம்,
 இக்கணம்.
 மறுகணம்
 மீண்டும் எதிரேறும்
 எதிர்காலம்.
 ஒளியைப் பிரதியெடுக்க
 மனசை விரித்தேன்
 மனதானேன்.
 இருள்.

இதயத்தை மூடும்
 மனசின் சவப்பாறை.
 மலரின் மீது ஓர்
 ஊமை வியாதி.
 ரத்தச் சகதியுள்
 புதையும் ஒளித் தாவரங்கள்,
 ஒளி குவிந்து
 வெறும் புழுதி
 மணல்.
 கண்ணாடிப் பாலைமீது
 நடுக்கம் பிறக்கிறது,
 புழுதியுடல் பெற்றது காற்று.
 எரிந்து கோஷிக்கும்
 மணற் சுவாலைகள்.
 என்னைச் சூழுமொரு
 அசைவுச் சுவர்.
 பிறகு
 ஒவ்வொரு மணல்மீதும்
 எனது தசை நிழலின் படிவு,
 பாரம்
 இறங்குதல்
 மண்டுதல்.
 உதரக் கண்ணாடி
 என்னை அழைக்கிறது.
 முகத்தில் முளைத்த
 முலைகளாய் மயக்கும் என்
 பிரதியின் கண்கள்,
 என் மீதமுந்தும்
 பார்வைக் குவடுகள்.
 உதரக் கண்ணாடி
 என்னை அழைக்கிறது.
 மூடிய கதவின்
 சாவித் துவாரத்தில்
 வாழ்க்கையின் நடிப்பு.
 புல்நுனி மீதுறையும்
 பனித்துளியில்
 ஒரு மலையின் பிரதிபிம்பம்,
 மீண்டும்
 நான் கண்ணாடியுள் பிறக்கிறேன்.
 ஆனால், கண்ணாடியுள் நிற்பவன்
 நிழலுக்கும் பதிதன்.
 கண்ணாடி
 ஊடற்ற ஒரு
 போலி வெளி

வெற்றுத் தளம்
நிர்பரிமாணம்.

5.
தசைச் சுவர்வீசும் இப்
புவன நிழல் வெளியில்
கடர்கள் ஆடுகின்றன.
ஒவ்வொரு கடரும்
பெண்குறி விரிப்பு
தசை நிழல் பிளவு.
அவற்றை நோக்கி
காற்றில் ஏறும்
மயானச் சாம்பலாய்
எனது லிங்கம்
மீண்டும் எழுகிறது.
பனிவிரலாய் நிற்கிறது.
உடனெழுந்து நிற்கும்
கேள்விகள்.
இச்சுடர்களின் பொருள்?
பார்வை?
இவற்றில் துடிப்பது
இக்கணம்.
பயத்தில் உறைகிறேன்.
விரிந்து மூடி
துடிக்கும் கதவு.
பார்த்துப் பழகச்

சமீபித்தால் கண்ணாடி.
இக்கணம் இக்கணம்.
எனது கண்கள்
குகைகளாகின்றன.
என்னை என் கபாலம்
எதிர்கொண்டழைக்கிறது.
வெளியெங்கும் கடரா?
நிழலெங்கே?
உள்ளே.
புற வலகெங்கும்
ஒளிப் புழுதி,
புழுதிச் சுவர்.
திரும்பி நடக்கிறேன்.
திரும்பத் திரும்ப
வளைய வருகிறேன்,
எரியும் மணல்மீது
சேற்றுச் சுவடுகள்.
கடர்களோ என்னோடு
இதயத்துள் ஒடுங்குகின்றன.
ஆனால் இங்கே,
பாலைமீ தெங்கும்
தசையின்மையுள்
தசை தவறி ஓடும்
சுவடுகள்.
கண்ணாடி
வெறிச்சிட்டு நிற்கிறது.

காவியம்

சிறகிலிருந்து பிரிந்த
இறகு ஒன்று
காற்றின்
தீராத பக்கங்களில்
ஒரு பறவையின் வாழ்வை
எழுதிச் செல்கிறது.

வழி

வயிற்றுப் பசிதீர்க்க
வராதா என்றேங்கி
மழைக்கு அண்ணாந்த
கண்கள்
கண்டு கொண்டன -
வானம்
எல்லையில்லாதது.

திரிசங்கு

தளராத ஏழுதூண்
வேருன்றி
அணுவிதையில் விளைந்த
அடையாளம் தெரியாமல்
விஸ்வ ரூபம்
விரிந்து
பச்சை வெள்ளிக்
கண்களாயிரம்
அந்தரத்தில்
இறங்கும் ஒளியை
எகிறி நோக்க
தபஸேற்றது
ஆல்.
ஒவ்வொரு இலையிலும்
தெறித்தது சுவர்க்கம்.

புல்லின் குரல்

புற்கள் கோஷித்து
வேர்களை விரித்து
மண்ணைக்
கவ்விப் பிடித்தன.

கீழே
பெயரற்ற காட்டாறு.
புல்லின் குரலைக்
கேட்காத மனிதனின்
காதை யறுக்கிறது
காட்டாற்றின்
கோஷம்.

ஆற்றின்
கரை விளிம்பு
சரிந்து விழுந்தால்?
ஜாக்ரதை, ஜாக்ரதை
என்று ஜபித்தபடி
கால்வைத்தான் மனிதன்.
விளிம்பு சரியவில்லை.
புல்லின் வேர்கள்
பின்னிப் படர்ந்து
கவ்வி இறுகிய
விளிம்பு
சரியவே இல்லை.

ஆற்று நீரை
உறிஞ்சிய மண்
புல்லைப் போஷித்தது.
புல் கோஷித்தது.
ஆற்றைப் பார்த்த
மனிதனின்
காதையறுத்த
பெயரற்ற பெருங்குரலில்
புல்லின் கோஷம்.

அருவருவம்

தூரத்துச் செம்பாறை
சமீபத்திற்குக் களிமண்ணாயிற்று.
கால்பட்டு உள்வாங்கி
கடித்தது.

‘பாம்பு’ என்று பதறி ஒடி
ஆகவாசம் ஆகி
காலைப் பரிசோதித்து
ரத்தம் கண்டு
கடிவாயின் மேல்
வேட்டிக் கரையால்
கட்டுப் போட்டு
உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி
விஷத்தின் வேலையை
எதிர்பார்த்து ஏமாந்து
திரும்பி

தூரத்துச் செம்பாறை
சமீபத்துக்குக் களிமண்ணான
ஸ்தலத்துக்கு வந்து
கால்பட்டு உள்வாங்கிய
பிலத்தில் எட்டிப்
பார்த்தால் -

விளிம்புப் பற்களை
சிரித்துக் காட்டிற்று
களிமண்ணின் அடியில் ஒரு
செம்பாறை.

பிறவாத கவிதை

மீண்டும் மீண்டும்
நோக்காடு வந்தும்
பிள்ளை பிறக்கவில்லை.
'வாடா' என்றழைத்த
ரிஷித்தகப்பன் குரலுக்கும்
சுகப் பிரம்மமாக
வந்துதிக்கவில்லை.
இதயத்தின்
பட்டுத் துரும்புக்
கூட்டுக்குள்
புழுவாய் நெளிந்து
கிடக்கிறது இது.

துரும்பென்ன தூணென்ன?
கூவி அழைத்தவுடன்
கல்தூண்
அசுர சேனை
அக்குரோணி ஆயிரத்தோடு
ஹிரண்யக் கொடுநெஞ்சம்
பிரகலாத தாபம்
மூன்றையும்
ஒரே கணத்தில்
கிழித்து
காலத் துரும்பை
எற்றி எடுத்து
எரித்து நீறாக்கி
நிற்க வேண்டாமா
கவிதை?

முன்று இந்தியக் குழந்தைகள்

தொலைதூர வெளியொன்று
கண்களில் ததும்பும் இக்
குழந்தைக்கு.

தாமரை மலரின் வாசனையில்
சுருக்கிட்டு
தொங்கிமடியும் இன்
னொரு குழந்தை.

கண்ணாடியுள்
விரியும் வெளியிலே
நின்று
வாசனையற்ற பெருமூச்சுகளாய்
ஒருகோடி உயிர்களை
வினாடி தோறும்
பெற்றிழக்கும்
இன்னொன்று.

ஆனால், இவையொன்றும்
சிரிக்காது.
வேணுமென்றால்,
இதோ -
ஒரு கைப்பிடிச் சாம்பலில்
அந்திமக் கிரியைகளுக்காய்
காத்திருக்கும்
புன்னகைகள்.

தன்னழிவு

கண்ணில் சுருக்கொண்ட
மணல்
ஏதோ ஒரு ஒளியின்
ஊற்றாகிறது.
பாலை
புனலாகிறது.

இக்கணம்
இதயத்துள் வேருன்றி
நிலைத்தது நனவு.
முளைத்தெழுந்து
பழுத்தது
சாவு.

கல்வீச்சு

காலக் குளத்தே
நாளை நேற்றென்ற
அலையேன் புரள்கிறது?
இன்று எனும் கல்த் துளிகள்
வீசி விழுவதனால்.

“காலக் குளம்
கர்நாடகச் சிந்தனை ஓய்!”

நாளை நேற்றென்ற
அலைபுரளும் காரியத்தை
காலத்தின் காரணத்தில்
காட்டுதற்காய்க் குளமென்று
சொல்லிவைத்தேன்.
வேணுமென்றால் காலத்தை
'ஸ்விம்மிங் பூல்'
ஆக்குகிறேன் சம்மதமா?
அங்ஙனமானால்
நீச்சலடித்து
கவிப் பொருளைக்
குழப்பி அடிக்கிற
கும்பல்கள் வந்துவிடும்.
வேண்டாமே
கர்நாடகக் குளம் இது
போதுமே.

“காலம் குளமென்றாய்
கல்லெங்கிருந்து?”

வன்முறையின் வளமுறையை
வழிபடும் இன்றைய
மனிதக் கரத்திருந்து.
நேற்றின் நினைவுக்
கெடுபிடி வாதங்களை
நாளைக் கனவுகளாய்
மலிகின்ற போலித்
தத்துவ அலைகளை
கால வெளியில்
ஓயா தெழுப்புகிற
மனசின் முயற்சிக்
கற்குவியலில் இருந்து.
இன்று விழும் கல்த் துளிகள்

இவைதாம்.

கல்லால் அடிக்காதே
அடித்தால்
குளத்தினுள் குடி கொள்ளும்
பரிதியின் பிம்பம்
நாளை நேற்றென்ற
அலைகளில் அள்ளுண்டு
அலையும் சிதறும்.
காலக் குளமே ஆன மனமும்
பரிதித் துகளின்
தரிசனப் பேறே
தஞ்சம் என்று தடுமாறும்.
கைகளைக் குவி
“கர்நாடகமான
காரியம் இது” என்ற
கூச்சலுக்கஞ்சாதே.
“இக்கணத்து நிலைபேறு
இது பாஷன்” என்ற
நச்சரிப்புக்கு மசியாதே.
கைகளைக் குவி.
குவிந்த மொக்கு மலராகும்
இயற்
கையாய் விரியும்.

ஆடும் அலைகள்
ஆடி ஓயட்டும்.
காலக்குளம் என்ற
அலைத் தோற்றம்
அலையாடாத
இக்கண விழிப்பின்
கண்ணாகட்டும்.
ஆனதும் மனக்
குளம் மறையும்.
இக்கணம் நிலைத்து
இயற்கையின் மண்ணில்
விரித்த உன் கரமாகி
கண்முடாத ஒரு
பிக்ஷா பாத்திரமாகும்.
பரிதி பிடிபடும் -
பாத்திரம் பரிதியாகும்.

குமிழிகள்

இன்னும்
உடையாத ஒரு
நீர்க் குமிழி
நதியில் ஜீவிக்க
நழுவுகிறது.

கைப்பிடியளவு
கடலாய் இதழ்விரிய
உடைகிறது
மலர் மொக்கு.

பசி

சித்திரை முதல் நாள்
காலை
மேஷத்தில்
பரிதி உதிக்கப்
பார்த்தேன்.
பார்த்தவுடன்
கண்களை மூடிக்
கண்டேன்.

பரிதி
இமைகளின் செவ்விருளில்
பச்சையாய்த் துளிர்ந்தது.
பசித்து மெலிந்த மேஷம்
- அதுதான், ஆடு -
துளிர்ந்ததை மென்றது.

திடுக்கிட்டுக் கண்விழித்தால்
எங்கும் - வானெங்கும்
இருட்டு!
உதித்திருந்த
சூரியனைக் காணேன்!

நிகழ் மறுத்த அற்புதம்

பொய்யின் கூன்முதுகில்
விட்டெறிந்த மண்ணுருண்டை
மோதிச் சிதறிற்று பட்டாபிஷேகம்.
மண் வளர்ந்து
கானகப் பாதையாயிற்று...
நகர் நீங்கி நெடுந்தொலைவில்
எதிரே,
முலைமொக்கு குத்தி நிற்க
கூனிக் கிடந்தது ஒரு கிழவிப் பாறை.
அகலிகையும் கூனியும்
ஆத்மா கலந்துறைந்து
கல்லாயினரோ?

என்றோ ஒருநாள்
தனது விளையாட்டுச் சிறு பாதம்
அறியாது மிதிக்க -
அற்புதம்! -
ஒருகல்
துயில் கலைந்தெழுந்தது!

பழைய கருணையை
பரிசோதித்துப்
பார்ப்போ மென்று
இன்றிக் கல்லை
வேண்டுமென்றே இடறி
நின்று
கவனித்தான்.

கல்லில் கலந்து நின்ற
கூனியின் பாவமோ
கந்தல் வரலாறு
கருணையின் பாதியை
நழுவவிட்ட காரணமோ
அற்புதம் நிகழவில்லை.
மிஞ்சியது
இடறிய கால் விரலில்
ஒரு துளி ரத்தம்.
கால் விரல் வலித்தது
கருணை கலைந்தது.
'த்ச' என்றான்
மனிதன் ராமன்.

வழி நடந்தது
அவதாரம்.

கவிதை

திமிங்கிலம் பிடிக்க
கப்பலேறி
கடல் நீரில்
குழி பறித்தேன்.
வந்து கவ்வி
வசப்படு மென்று
புலிக்கு இரையாய்
தூண்டிப்புழு தொங்கவிட்டு
மரத்திலே காத்திருந்தேன்.

தூண்டில் துளிர்ந்து
இலையில் ஊர்ந்து
வசமாயிற்று
புயல்.
நீர் சுழன்று குழிந்து
பிடிபட்டது
பிரளயம்.

(என்) பெயர்

பெயர்
அட்சர நிரை கலைந்து
கிரீச்சிடுகிறது.

என் அகரூபம்
முகமுடியை இழந்து
அழுகிறது. அழுது ஓய்ந்து
மீண்டும் தன்
ரகஸியப் பட்டறையில்
முகம் புதுக்கிற்று.

முகங்கள்
முளைத்து முளைத்து
முடிகளாய் உதிர்கின்றன.
விபரங்கள் விலகுகின்றன.

முதலில் நிலம்,
பிறகு நீர், தீ,
இதோ காற்று,
வெற்றுவெளி - இனி
பெயருக்கு மட்டுமா,
மருந்துக்குக் கூட
ஆளற்ற அந்தரம்.

வெளிநிப் படர்ந்த
மருத்துவ மனைக்கூரை
முகமாகக் கூம்பிற்று.
'வா' வென்றழைத்து
வாயாகிற்று.

தலைமாட்டில் உயிரின்
விபரப் பதிவுகள்.
காலருகே, சற்றே எட்டி ஒரு
கருவியின் திரையில்
இதயத்தின் கடி காரம்.

விஞ்ஞானத் தாதுத்
துகள்கள்
உதிரத்தின்
நடைபாதை நாளத்தில்
ஓடும் உயிருடன்
ஏட்டிக்குப் போட்டி
போடும் துடிப்புகள்.

ஓடும் உயிரை
ஓடாது நிறுத்துகிற
நிபுணர்கள் கூடி
வாழ்வின் அவல
விபத்துக்கு
அணைபோட ஓடி
அவசரத்தைச் சடங்காக்கும்
ஆளரவக் காலடிகள்.

'வா'
என்றது மீண்டும்
வெண் கூரை.

தயக்கம்.
இன்னும் ஒரு கணம்.
கெஞ்சல்!
மறுகணம்
யுகப்பிரளயம்! இல்லை
இதயத்தின்
ஒரே ஒரு இறுதி
ஜீவமரணப் போர்!

காலடியில்
ஒளிர்ந்து ஒளிர்ந்து
எகிரிய கணங்களை
கடிகாரத் திரையிலே
விழுங்கிற்று ஒரு
பேயிருள்.

கூரை வழியாக
வெற்று வெளியாக
மேல் கீழ்
கீழ் மேலாயிற்று.

நாபியிலிருந்து
எல்லையற்று
எஃகுநூலிழையாய்
எங்கோ ஏதோ
ஒரு துகள்
ஓடிற்று ஒளிர்ந்து.

காவியம் :

மேல்நோக்கிய பயணம்

I. காவிய முகம்

சேற்றில் விழுந்த சொற்கள்
தானியமாயின
புல்தரைமீது பூக்களாயின
சருகுகளாகி
தெருவில்லைந்தன பல
மாளிகையோ
குடிசையோ
என்றெனக்குத் தெரியாத
ஒருபூமித் தளத்திலே
குழந்தைகளாயின
மழலைகளாகி
இதயத்தில் பொழிந்தன
மலிந்தன
மலிந்தவை
புழுதிகளாயின
புயல்களுக்கு துவஜங்களாகி
கண்ணைக் கெடுத்து
காதைக் குடைந்தன
புயல் ஒடுங்க மண்டின
வேறுவேலையற்றுத்தவித்தன.

தவிக்காமல்
காற்றுக்கும் எட்டாமல்
கண்ணைக் கெடுக்காமல்
காதைக் குடையாமல்
கனம் இழந்து
குரல் துறந்து
கருணைகொண்ட
ஏதோ ஒன்று மட்டும்
தானியமாயிற்று
இதயத்தில் வேருன்றி
மனமழலைப்புழுதித்தூளில்
மழைத்துளிகளாய்த்திரண்டது
மேல்நோக்கிப் பொழிந்தது
வானோடு இலைகோர்த்து
பார்வை கொண்டது
கனிந்து
உயர் விடிந்தது.

II. திரை இரைச்சல்

பன்னிரண்டு வருஷங்களாக
குருத்தெலும்பு குறுகுறுத்து
இன்றென் எனும்புக் கூடுநடுங்க
கணுக்கால்கள் வெடித்து
நரைத்து நிலவிய
வெள்ளித் தாடிகளாய்
முளைத்தன இறகுகள்.

கண்ணுற்ற நண்பர்கள்
“டாக்டரைப் போய்ப்பார்
ஆபரேட் பண்ணிக்கொள்”
என்றெனக்கு

ஆலோசனை தந்தனர்.

“இப்போது கணுக்கால்

இனிப் பிளக்கும் தலை;

முடிவில் நீ தூளாவாய்.

இது ஏதோ குஷ்டம்

அல்லது பிளவை

எட்டநில்” என்றனர்.

“காலில் முளைத்து

ஆகப்போவதென்ன

சிறகால்?” என்று

சிரித்தனர்.

“தோளில் முளைத்தாலாவது

பறக்கலாம், கோவில்

வெளவால்களோடு

வெளவாலாய்த் தொங்கலாம்

பார் இதோ!” என்று சிலர்

முழங்கைகளை

விரித்து விலாவில்

சடபட என்றடித்து

சிறகின் இயற்கையை

விளக்கினர்.

உத்தரத்தில் தலைகீழாய்

தொங்கினர்.

“பறக்கிறதென்றால்

இப்படி!” என்று சிலர்

எகிறி எகிறி

குதித்தனர்.
 பின்பு யாவரும்
 மேல்மூச்சு
 கீழ்மூச்சு வாங்க
 “உரிய இடத்தில்
 சிறகு முளைக்க
 அரனாரின் அருளுக்கு
 ‘அப்ளை’ பண்ணு.
 காதைக் கட்டைவிரல்
 கார்க்கால் அடைத்து
 கண்மூடிக்கண்மெட்டு
 புலனின் பொத்தல்களை
 தூர்த்து
 வாழாமல் பாழ்பட
 வழிபாடு.
 தோள்பட்டையிலே
 தோல் முளைக்கும்
 அதுதான் அசல்சிறகு.
 காலிலா முளைக்கும் சிறகு?
 அசிங்கமடா!
 ஆபரேட் பண்ணிக்கொள்.
 உயிருக்கே ஆபத்து
 போ போ!” என்றார்.

மழையின் குரலைமடக்கும்
 தவளைகளின் உபதேசம்.
 திரும்பும் திசையெங்கும்
 திரை இரைச்சல்.
 சிஷ்யப் பிறவி
 ஈசல் இறகெறும்பை
 குருவின் வயிற்றுக்குள்
 வசமாக்க வீசிவந்து
 ஒட்டிச் சுருட்டும்
 நுனி நாக்குக் கும்பல்கள்.
 அருவருத்து விலகி
 கையெடுத்துக் கும்பிட்டேன்.
 இரண்டு கால்களிலும்
 சிறகுகள் வெட்கி
 குறுகுறுத்து ஒடுங்க
 நொண்டி நடந்து அந்த
 பிரதேசம் விட்டகன்றேன்.
 அன்றிலிருந்து இப்பாதங்கள்
 ஓயாது நச்சரிக்கும்
 செய்திப் பரப்பில்
 ஊர்ந்து அலைவதில்லை.

அவர் இவர் என்று
 பிரிந்து பிராண்டும்
 உபதேசி மார்களின்
 தத்துவத் தகவல்கள்
 அச்சேறி நச்சரிக்க,
 நினைவின் கசப்புகள்
 வீறாப்புக் கதைபேசி
 கட்சிகளின் மீதேறி
 எச்சரிக்கைப் பவனிவர,
 என் பாதங்கள்
 கணம் ஒன்றில் வெளிகண்டு
 குருவிகள் ஆயின.

அன்றிலிருந்து இப்பாதங்கள்,
 ஓயாது கிணுகிணுக்கும்
 கோவில் மணிகளின்
 உபதேசக் கொகபாடும்
 புராண வெளியினிலே
 தவமாய்க் கிடக்கவில்லை.

முழங்கைச் சிறகை
 விலாக்கூட்டி ல் தட்டி
 பறந்த புஷ்பக
 விமானச் சடசடப்பு
 ஒலிக்காத வீதி
 ஒன்றுண்டு.
 ஒருசில அடிகள்
 எகிறிக் குதித்துவிட்டு
 “கல்தோன்றி மண்தோன்றாக்
 காலத்து முன்தோன்றி
 உயரப் பறந்தகுடி
 நமது குடி” என்று
 பல்லிளிக்கும் போஸ்டர்கள்
 ஒட்டாத வீதி
 ஒன்றுண்டு; அங்கேஎன்
 பாதங்கள் பறந்தன.
 வெட்ட வெளியோடு
 கூடி நடித்தன.
 துன்மார்க்கன் என்று என்னை
 தூஷணைகள் தொடர
 முறைதவறி அகம்பிசகா
 திசைஒன்றில் நடந்தன.
 வெட்ட வெளி மேடையிலே
 வெட்கத்தின் இருட்டுக்கள்
 பகலாகி நிலவின.

மிருகவியல் பரிணாமம்
முறைதவறாத
தோள்பட்டைச் சிறகாக
நாளைக்கு முளைக்குமென்று
ஞாபகத்தைப் புள்ளிவைத்த
பேரேட்டுப் பாரங்கள்,
நாளைக்குச் சிறகாகி
ஆளைத் தூக்குமென்று
நம்பிச் சுமந்த
நேற்றைய கற்கள்,
தானே நழுவும்
சுமைகூட வீழாமல்
வரிக்கின்ற ஞாபகங்கள்,
அழுத்தும் பளுவை
மறைக்க மறக்க
உரத்துக் குரைக்கும்
உபதேசங்கள் -
முழுதையும் உதறி
“ஆளைவிடு” என்றகன்றேன்.

III. புகை இரும்பு

கிளை நுனியின் இலைக்கண்ணில்
வெய்யிலின் ஒளித்திரவம்,
கண்படலம் நாவின்
தசைத்தகடாய் ஆகிறது.
விழிபேசி நா பார்க்க
கிளைகளிலே மனக்குரல்கள்,
துணுக்குற்று
குரல்சிதற காற்றறவற
முதிர்ந்த மர இருளுள்
புதைகிறது கோடரியின்
இரும்புக் கூர்நாவு.
வீசும் புஜத்தில்
எல்குநீர் வேர்வை-
தசையின் அசைவில்
வேர்வை வெளிநடுங்கி
இலையின் அலையேயாட்டம்.
அருகே வந்த
புதிய தாடிக்
கணவானைத் தொட்டு,
உயிரும் விறகும்
ஊடுருவி எரியும்
சூழலின் இடையறாத்

திகிரியைக் காண் என்றேன்.
என்வியப்பைப் பகிர்ந்து
'பருகு' என்றேன்.
'பயித்தியமோ?' என்று
எனைப் பார்த்தார்.
எல்லாம் அறிந்த
பார்வையில் இந்தப்
பையனை அளந்தார்.
உதட்டைப் பிதுக்கினார்
“இமயத்தில் வெள்ளியினால்
ரெடிமேட் அழகிருக்கு,
உயர உயர நடந்தால்
ஆளே கிடையாது
உள்ளம் அடங்கும்” என்றார்;
“உபதேசத் தகவல்” என்றார்;
“முக்திக்கு மனுப்போட
மாடர்ன் மந்திரம்
இந்தா பிடி” என்றார்.
வெட்ட வெளியிலே
நிலவும் பகலைச்
சொல்லாக்கி
கக்கத்தில் அடக்கினார்.
சீமைக் குளிகை ஒன்றை
எடுத்து விழுங்கி
சமாதியில் அடங்கினார்.
பழைய தாடிபோய்
புதியதாடி
முளைத்தென்ன?
அதே தாடையும்
மயிரும் தான்.
காங்கிரீட் மூளைக்குள்
ஆகாசப் பொந்து-
அதையும் அடைக்கிறது
புகை இரும்பு.
ஊரெங்கும் நிழல்மழை.
சொல்பதிந்த பக்கம்
உண்மையை வடிகட்டும்
சல்லடை ஆகிறது.
காற்றில் எங்கும்
வயிற்றுப் பசியை
விழுங்கும் சுபந்தப்
புளுகுவாக் குறுதிகள்.
என்றைக்கும் வாராமல்
எதிர்காலத்தே நிலைத்து

பின்வாங்கும் சுவர்க்கங்கள்.
சுவரெங்கும்
போஸ்டர் வாதப்
புது மதங்கள்.
சொல்லின் சல்லடைக்கு
தப்பித்த உண்மை
முணுமுணுத்து எழுந்த
ஒரு கணத்தை
அச்சுறுத்திக் குரைக்கும்
இருளின் வாய்கள்.
இருந்தும் நிகழும்
அரைகுறை அற்புதங்கள்.
சொல்லுக்குள் பதுங்கிய
பகலின் விதைக் கங்கு
உதயச் செடியாகி
சல்லடைத் திரைகீற
இருளின் பாறைப்பொழுது
அதிர்ந்து பிளக்கும்.
அந்தக் கணமேனும்
இருளின் வாயில்
நாவுநாய் வாலாகி
சுருளும் கணமாகும்.

IV. வேட்டை

செல்லும் திசை மறைத்து
தழைத்தன சுவர்நிழல்கள்.
அறிமுகமற்ற
இருள்மூலைகள்
போர்முகம் கொண்டன.
வாய்ப்பொந்து காட்டி
கோஷங்களை
உறுமிக் குரைத்தன.
ஒருதிடர் திருக்காட்சி :
“அதோ சிவன்” என்றகுரல்.
“விடாதே பிடி”
என்றோர் எதிர்க்குரல்.
எதிர்க்குரலுக்கு
துணைக்குரலாக
“பிடி அடி உதை குத்து!”
என்ற கூக்குரல்கள்.
“யாரோ இக் கூட்டம்?”
என்று விசாரித்தால்,
“அரனாரை சிறைபிடித்து

அறுவைச் சிகித்சைசெய்யும்
சித்தாந்த சர்ஜன்கள்,
கட்சிலட்சிய
ஜட்ஜுகள்”
என்றுபதில் வந்தது.
ஜட்ஜுகள், சர்ஜன்கள்
மேலும் சேர்ந்து
குரல்கள் குவிந்து
கைகள்நாய் வாய்களாய்
கவ்விக் கடிக்க
“ஒழிக! ஒழிக!” எனும்
புதுவேத கோஷம்
குரைக்க
தப்பித் தடுமாறி
ஒடுகிறார் சிவனார்.
ஐடையில் கங்கையின்
இமயப் பனிமூச்சு
அனலாய் அடிக்கிறது.
நதிநாக்கு வரண்டு அவள்
நீர்கேட்டுத் தவிக்கிறாள்.
அர்த்த நாரிஇவள்
பாரிச வாதத்தில்
பின்னே இழுக்கிறாள்.
ஐடை இருளள் பிறைகவிழ்ந்து
விவேகப் பித்தம்
கோஷப் புயலில் கலைந்து
புத்தி தெளிந்து
பிழைக்கும் வழிதேட
இடிஒலி எழுப்பிய உடுக்கை
பொத்தல் விழுந்து
‘பொத் பொத்’ என்றொலிக்க
திரிகுலம் துருப்பிடித்து
கையைக் கடிக்க
மறுகையில் மானின்
கால் எலும்பும்
இன்னொரு கைநெருப்பு
அணைந்து புகைந்து
அரனார் இருமவும்
பின்தொடர்வோர் கல்லடியில்
படம் ஒடுங்கி
பாதிசெத்த பாம்புமாலை
புழுவாகிப் புரள
ஊழித் தீவரண்டு
நெற்றிக்கண் குழிவிழுந்து

திருதிரு எனவிழிக்க
 அறுந்து பறக்கும் பூணூலை
 பொடிமட்டையில் சுருட்டி
 பொத்திப் பிடித்தபடி
 அரனார் ஓடுகிறார்.
 பின் தொடர்ந்து
 “கடவுள் ஒழிக!” எனும்
 சுலோகக் குரல்எழுப்பி
 கடலாய் வருகிறது
 கட்சி. லட்சிய
 ஜட்ஜுக் கும்பல்.
 தலைமை வரிசையிலே
 “அசல்சிறகு முளைக்க
 அரனாரை விசாரி”
 என்று எனக்கு
 அன்று அருளிய
 பஞ்சாங்கங்கள்,
 இன்று “ஓய் நாஸ்திகரே
 உம்கட்சி எம்கட்சி
 ஒழிக கடவுள்!” என
 முகமே வாயாகிப்
 பிளக்க அலறி
 தொடர்ந்து விரட்டுகிறார்.
 ஓடித் தெருமுனையில்
 கடவுளின் தலையும்
 கும்பலும் மறைய
 சிரிப்பதா வாந்தி
 எடுப்பதா என
 எந்தலை சுழல
 போகும் வழியும்
 புரியாது திசைசிதற
 நடைபாதை மீது
 தடுமாறி உட்கார்ந்தேன்,
 உடனே ஏதோ
 புதிய சின்னங்களும்
 சட்டையிலே
 புதிய மடிப்புகளும்
 புதிய பொத்தான்களுமாய்
 புதிய வர்ணத்தில்
 சீருடை அணிந்த
 இருவர் ஓடிவந்துஎன்
 முதுகில் தம் கைக்கழியால்
 ஒருபோடு போட்டனர்.
 “ஓடு, ஓடு!

ஓடும் உலகத்தில்
 நிற்காதே நடக்காதே
 உட்கார்ந்து
 இருக்காதே கிடக்காதே
 ஓடோடு, ஓடு!
 ஓடும் உலகத்தில்,
 ஊரோடு ஓடு!
 உலகம் ஒருநாள்
 ஓய்ந்து நிற்கும்
 அப்போது நில்!
 பிறகு தபஸில்
 உட்காரும் அப்போது
 உட்காரு.
 பிறகு உலகு
 முழுதும் ஒரு
 சமாதிகூடி
 யாவரும் கிடப்பர்;
 அப்போது நீயும்
 கிடக்காமல் முடியாது
 இப்போது ஓடு!”
 அதுவரை நடந்தநான்
 ஓடினேன். ஓட
 பாத நரம்புகள்
 திமிறின. கணுக்
 கால்களுள் சிறகின்
 வேர்கள் குமுறின.
 மறுகணம் ஓட்டம்
 உயர எழுந்தது
 பறந்தது பாதம்.
 என்னை ஏற்றி
 விரிந்தன சிறகுகள்.
 தெருவில் ஓடுவோர்
 தலைகள் தரையில்
 உருளும் தலைகளாய்
 காட்சியின் புதுக்கோணம்
 அப்போது கண்டேன்.
 விளம்பரக் காட்சித்
 தெருவின் முகப்புச்
 சுவர்களின் பின்புறம்
 கிடந்து பெருகும்
 சேரியின் அவலம்.
 போஸ்டர்கள் செய்திகள்
 எதிலும் பதியாத
 “பொய்” களின் பெருக்கம்.

உயர எழுந்த
 என்னை அண்ணாந்து
 பார்த்தது பசியில்
 குழிந்த கண்களின்
 சிறுநெருஞ்சிப் பரப்பு.
 திரும்பிய திசையெங்கும்
 நேர்நோக்கில் உயிரைத்
 தைக்கும் கேள்விகள்.
 கெஞ்சலில் கரைந்து
 தனிமுகம் இழந்த
 ஒருமுகப் பாறை
 கூப்பிக் குவிந்து
 கேட்டு விரியும்
 கைகள் முளைத்த
 எலும்பு வயல்.
 நரம்பு சில்லிட
 தயங்கி எழுந்தது
 “பசிக்குது” என்ற
 ஒருபெரு மூச்சு..
 பசியின் ரகஸிய
 விசும்பல் கேட்டு
 தெருவின் கோஷங்கள்
 ஸ்தம்பிதம் ஆயின.
 கோஷம் பதுங்கக்
 காரணம் கேட்டு
 வானமுகட்டைப்
 பார்த்த காவலர்
 கண்டனர் என்னை.
 “தெருவில் ஓடாமல்
 கவரை மீறிப்
 பறக்கிறான் இவன்
 ஒற்றன், விடாதே!
 பிடி அடி உதைகுத்து!”
 என்று சீறுடை
 காவலர் சீர்கெட்டு
 கத்தினர் விகில்களை
 ஊதினர். என்வேகம்
 மீறிற்று. தூரத்தில்
 குரலும் விசிலும்
 குழம்பித் தேங்கின.
 சிறகுகள் அடங்க
 ஊர்முகப்புக் கண்டேன்.
 அங்கே அரசின்
 விளம்பர விழா.

“புதுயுகமே வருக!” என
 வாயைப் பிளக்கும்
 கபந்த வளைவுகள்.
 போஸ்டர்கள் மீது
 சொற்களுக்குப் பல்முளைத்து
 மீசைக் குரூரத்தை
 இனிப்பால் மழித்த
 பரிகாசத் திருவருள்.
 கைகுவித்து போஸ்கொடுத்து
 ஒண்ணேமுக்கால் ஆளுயரம்
 பதிப்பித்த மூஞ்சிகள்.
 வர்ணங்கள்
 தெருமருங்கே கட்சிக்
 சின்னங்கள்-சின்னம்
 ஸ்வீட்டு வடி வெடுத்து
 விநியோகம் ஆகிறது.

இந்த மிட்டாய்ச்
 சின்னம் அன்றி
 வேறு வடிவிலோ
 வேறு ருசியிலோ
 மிட்டாய் இருந்தால்
 சட்ட விரோதம்.
 சித்தாந்த அபினியின்
 இல்லாத எதிர்காலம்-
 பாமரச் சிறுநெஞ்சில்
 திரைப்படமாய் விரிந்து
 வசக்கும் கட்சியின்
 அற்புதப் பிரசாதம்.
 “நேக்கு நேக்கு” என்று
 கைநீட்டிப் பெற்ற
 குழந்தைக் கூட்டங்கள்
 நக்கிச் சுவைக்க,
 நாவில் ருசி
 வெற்றுச்சொல் ஆயிற்று.
 “கசக்குதே” என்று
 கண்டு பிடித்தோர்க்கு
 “கசப்பே இனிப்பு” என்ற
 கல்வி கிடைத்தது.
 குழந்தைகள் யாவர்க்கும் .
 முறைப்பே இனிப்பின்
 வியப்பு என
 முகமும் மாறிற்று.
 விழாவின் ஒருபுறத்தில்

பழைய கோவிலா?
 கட்சிச் சின்னத்தை
 நக்கும் கும்பலுக்கு
 கோவிலேன்? கோவிலும்
 அசல்கோவில் அல்ல,
 கமிஸாரியேட் கலந்த
 கூழ்க்கலைக் கட்டிடம்.
 பிள்ளையார் கோவிலில்
 பிள்ளையாராக
 புரட்சித் தத்துவ
 சிந்தாந்தியின் சிலை.
 கோபுரமீது
 ஓர் ஆயிரம்
 நாயன் மார்களின்
 வண்ணச் சதைகள்.
 ஒருவர் தோளிலே
 வெண்ணிறப் பூணூல்.
 மீதிப்பேர் தோள்களில்
 கறுப்புநூல் சிவப்புநூல்
 கலந்த புது நூல்.
 “அறுபத்து மூவர்
 ஆயிரவரானது
 எப்படி?” என்றேன்
 “ஒவ்வொரு சதையும்
 ஒவ்வொரு ஜாதி.
 ஆயிரம் உண்டிங்கு
 அத்தனை பேரையும்
 புதுயுகப் புரட்சியில்
 நாயனார் ஆக்கினோம்.
 ஜாதியை விடாத
 மாபெரும் புரட்சி.
 ஆயிரத்து
 ஒண்ணா நீ?
 ஆபீஸில் போய்
 ஆளைக்கேட்டு
 கோபுரத்திலே
 ஏறப் பார்” என்றார்
 கருப்புநூல் சிவப்புநூல்
 கலந்த புதுநூல்
 அணிந்த ஒருவர்.
 “உன்ஜாதி என்ன?” என்று
 என்னைச் சூழ்ந்து
 கேட்டது ஒருகும்பல்.

குரல்ஒன்று கனைக்க
 கும்பல் பிரிந்தது.
 காணாமல் எனைக்கண்டு
 முன்வந்தார் ஓர்
 கட்சிலட்சிய ஜட்ஜு.
 “கோவிலுள் கோவிலுள்”
 என்றென்னைச் சுற்றி
 வளைத்தது திருக்கும்பல்.
 கூட்டம் குவிய
 கோவிலுள் மட்டும்
 வழி விரிய
 உள்ளே திரும்பினேன்.
 கமிஸாரின் சிலையே
 கடவுளாய் நிற்குமென்ற
 எதிர்பார்ப்பை ஏய்த்து
 நின்றார் சிவனார்.
 கர்ப்பக் கிருகத்தில்
 ஒருகால் தூக்கி
 அகஇருளின் குறியீட்டை
 உதைத்து விரட்டும்
 ஜடவாதப் புரட்சியின்
 மெர்குரி லைட்மினுக்கில்
 அசல்தனம் பூராவும்
 அப்படியே விளங்க
 ஆட்டம் உறைந்து
 அசடான கோலம்.
 அடுத்த அசைவை
 நிகழ்த்தும் கலைஞனின்
 வீர்யம் இழந்து
 போன வெறும்போஸ்.
 கையில் சூலத்தின்
 மூவிலையைக் காணோம்.
 பிடிக்கு அடங்காத
 உலக்கைதான் நின்றது.
 உற்றுப் பார்த்தேன்,
 சூலமே அல்ல
 ஐ. ஸி. பி. எம்.
 போல இருந்தது.
 நெருப்பு எழுந்தகையின்
 விரல் ஒன்றிலிருந்து
 ஆடித் தொடங்கியது
 ஆயில் டின்.
 மானிருந்த கையில்
 கைக்கு அடக்கமாய்

கலர்கள் மலிந்ததாய்
 கமிஸார் நடித்த
 சினிமா விளம்பரம்.
 உடுக்கை கிழிந்து
 ஒலிபெருக்கி ஆயிற்று.
 பாம்புகள் கேபின்கள்;
 நெற்றிக் கண
 ஒவென்று திறந்த
 எலக்ட்ரானிக் கண்ணாகி
 கோவிலில் நடப்பதை
 கமிஸாருக்காக
 ஒற்றுப் பார்த்தது.

ஐடையிலே பிறைஇப்போ
 கட்சிச் சின்னத்தின்
 உருவிலே பாதி - ஓர்
 குழாய்வேலைப் பாட்டின்
 திருவருளால் ஐடைவழியே
 புனித குளோரின்
 கலந்த கங்கை
 புறப்பட்டு ஓடியது.
 போனது போக
 முகமும் உருவமும்
 மொத்தக் கணக்குக்கு
 மாறவும் இல்லை.

V. சர்ஜரி

சித்தார்த்த கோதமரின்
 தவச்சிரிப்பாய் ஏறும்
 இதழோரச் சிறகுகளை,
 கொலைக்கருவி தாங்கிய
 காட்டாள் கடவுள்
 இரவல் வாங்கி,
 தர்மச் சக்கரமும்
 ஸ்வஸ்திகமும்
 சென்றினைய
 நடராஜ வடிவத்தில்
 உடல்ருபச் சக்கரம்.
 விபரக் கணக்கில்
 வித்யாசம் உண்டு.
 இருந்தாலும்
 புதிய சிவனல்ல,
 கட்சி லட்சிய
 ஜட்ஜுகளின்

சித்தாந்த சர்ஜரியில்
 ஆபரேட் ஆகி
 புதுப்பிக்கப் பட்ட அதே
 பழைய பரமசிவம்.
 இருந்தாலும்
 இதழோரத்தே நிகழும்
 அற்புதம் மறையவில்லை.
 சித்தாந்தக் கத்திகள்
 கபடாக்கள் எதற்கும்
 எட்டாமல் நிலவும்
 வெட்டவெளிப் புன்னகை.
 எளிமையின் சிகரத்தை
 எட்டிய குறியீடு.
 புலைக்கண் பார்வைக்கு
 தட்டுப்படாமல்
 தப்பித்த ரகசியம்.
 தட்டுப் பட்டாலும்
 புன்னகை என்ன
 கயிறா திரிக்க? - என்
 சிந்தனையைக் கலைத்தது
 கனைப்பு ஒன்று.
 திரும்பிப் பார்த்தால்
 திருவாளர் ஜட்ஜு
 “ஆபரேஷன்
 ஆச்சா?” என்றார்.
 “அறுத்து விடுங்களேன்”
 என்று சிரித்தேன்.
 சிரிப்புக்கு முறைத்து
 என்கண்ணை நேரே
 தன்கண் பாராத
 பவிஷுப் போஸ்கொடுத்தார்.
 “உன்பெயர் எம் பதிவேட்டில்
 உட்கார்ந்து நாளாச்சு.
 கருணாகரக் காவல்
 தொழிலாளர் கூட்டமொன்று
 உன்னைப் பிடித்து
 தொழுவத்தில் கட்ட
 தயாராக இருக்கிறது.
 பறக்கமுயன்றாலுன்னை
 காக்கை கடுவதுபோல்
 க. கா. தொ. கூட்டத்துத்
 தோழர் கடுவர்
 ஜாக்கிரதை” என்றார்.
 பழைய நண்பரின்

புதிய குரல்
 துருப்பிடித்து ஒலித்தது.
 “கருணாகரக் காவல்
 தொழிலாளர்
 கூட்டமென்றால்
 என்ன? “என்றேன்.
 “சித்திர வதைசெய்யும்
 சிப்பந்திகளுக்கு
 சூத்திரமான குறி!
 வெளிநாட்டு நிருபருக்கு
 விஷயத்தைத் தலைகீழாய்
 காட்டும் கலையில்
 விளைந்த பெயர்.
 அந்தக் கலைக்குழைக்கும்
 தொழில்களினதை”
 என்றுரைத்தார்.
 கொஞ்சம் நிசப்தம்;
 நெட்டுயிர்த்தேன் நான்.
 உடனே ஜட்ஜு
 “கவிதையின் முதல்மூச்சு.
 சிவனார் சேர்ந்தகட்சி
 நமது கட்சி” என்று சொல்லி
 அவன் நின்றதிசைக்கு
 ராணுவ பாணியிலே
 அடித்தார் சல்யூட்.
 கால்விறைத்தார்
 கைவிறைத்தார்
 வலது கைமடித்தார்
 நெற்றியிலே புறங்கையால்
 அடித்தார். அந்த
 லட்சணத்தைப் பார்த்து
 வாய் பிளந்தேன். அங்கே
 பக்தர்கள் யாவரும்
 சல்யூட் அடிக்கும்
 விபரமும் கண்டேன்.
 “பழைய சிவன் நமது
 உருவெளித்
 தோற்றமென்றாய்.
 புதிய சிவன் இவன்
 உருவோ ஜடம்.
 அடி சல்யூட்”
 என்றார் ஜட்ஜு.
 அவரது ஆணையில்
 நாற்புறமும் நின்றோரின்

சல்யூட்கள் தான்
 சடசடத்துப் பொழிந்தன.
 “உன்சல்யூட் விழவில்லை.
 எனவே நீ
 அன்றும் நாஸ்திகன்
 இன்றும் நாஸ்திகன்.
 அன்றைய நாஸ்திகன்
 அலையலாம் ஆனால்
 இன்றைய நாஸ்திகன்
 அழியணும்” என்றார்.
 இந்தக் களேபரத்தை
 சிவனின் நெற்றிக்கண்
 ஒற்றுப் பார்த்தது.
 புதிய ஒரு
 குரல் கேட்டது.
 “தப்பிக்க வேண்டுமென்றால்
 கமிஸாரின் கருணைக்கு
 மனுப்போட்டுப் பாடு, ஒரு
 நவீன தேவாரம்.
 உன்னை மன்னித்து
 பைல் பைலாக
 க. கா. தொ. கூ. க்கள்
 கூடி எழுதிடுவர்.
 யாவற்றுக்கும்
 கமிஸார் ஸீல் விழவும்
 கவிதைகள் என ஆகும்.
 ஆனால் திசையற்று
 நடை போடும் உன்சிறகை
 உருவி எடுத்திடுவர்.
 உண்மையின் குற்றங்கள்
 மலியாமற் காக்க
 மார்க்கம் அது.
 பின்பு நீ
 அவ்வப்போது சில
 அரங்கங்களிலே
 பறப்பது போல
 எகிறிக் குதிக்கும்
 புரட்சி யுகக் கவி” -
 பேசியது
 சிவன் நின்றதிசையின்
 யந்திரக் குரல் -
 கமிஸாருக்குக் கட்சிகட்டும்
 கடவுளின் திருவாக்கு!
 “சிறகை உருவி

Dr. S. P. RAVICHANDRA
 R M 1101

எடுத்து உதவுங்கள்
 அது மீண்டும்
 முளைக்கும் இயல்பை
 உணர எனக்கு நீர்
 உதவியதாகும் - ஆனால்
 உண்மையின் இயல்பு
 குற்றமா?" என்றேன்.
 "உன்னுடைய இயல்புக்கு
 பிரதி பலனில்லை
 உண்மைக்கு எங்கும்
 உபயோகம் இல்லை"
 என்றார் கடவுள்!
 அவர் உதிர்த்த நவமறையில்
 என் இதயத்துள் சிறகதிர்த்து
 கெக்கலிப்பின் கூத்து.

ஐட்ஜின் கண்ணும் என்
 கண்ணும் சந்தித்த
 அக்கணத்தில் அவருள்ளே
 எண்ணில் அடங்காத
 இன்பத்தின் கூத்தொன்று,
 அவரே உணராஓர்
 இருளில் நிகழ
 நானே அவரானேன்.

ஐட்ஜு திடுக்கிட்டு
 முகந்திருந்தி முகம்திருப்பி
 சிவன்கண் எட்டாத
 தூண்மறையில் எனை அழைத்து
 குரல்தாழ்த்திக் கிசுகிசுத்தார்
 "நாஸ்திகன் ஆனாலும் உனக்கு
 உள்விஷயம் புரிந்திருக்கும்
 அந்த பழைய
 பரமசிவனாருக்கு
 வலப்புறமாக அன்று
 சுற்றி வழிபடும்
 வளமுறை ஏன்?"

"எனக்குத் தெரியாது"
 என்றேன், "எனினும்
 ஊகித்துச் சொல்கிறேன்;
 ஆநந்தம் பிறப்பது
 இதயத்தின் வலத்தேயாம்
 ரத்த பிண்ட
 ஸ்தூல ஹ்ருதயத்தின்
 வலப்புறத்தே தான்

சத்ய சொரூப
 நர்த்தன ஹ்ருதயம்
 என்று வதந்தி.
 அதனையே
 இறைவனாய்க் காண்கின்ற
 குறியீடுதான்
 வலத்தை அவனுக்கு
 வைத்தபடி சுற்றிவரல்.
 அந்த இதயத்தின்
 இயல்பை இது
 இடத்தே கிடந்து
 தன்னதாய் பாவித்து
 காலத்தைக் கணக்கிட்டு
 எகிரிக் குதிக்கிறது.
 இன்ப வெளியில்
 பறக்க நினைக்கிறது.
 அதுதான் பறக்கும்; இது
 கடன்பெற்ற இன்பத்தை
 அதை இழந்த துன்பத்தை
 காலத் திரைத்தூசித்
 துகள்களைக் கணக்கிட்டு
 களைத்து இறக்கும்.
 இதுவும் வதந்தி,
 வணக்கம்" என்றேன்.
 நகர முயன்றேன்-
 மறித்து நிறுத்தி
 ஐட்ஜு கர்ஜித்தார்.
 "ஹா! அப்படியா?
 நமது புரட்சிச்சிவனுக்கு
 உதிரம் உண்டு
 இதயம் கிடையாது.
 இடப்புறமாக
 இறக்குமதியான பொருள்
 'பம்ப' ஒன்றுண்டு.
 இந்தச் சிவனுக்கு
 எதார்த்த இருதயம்
 இடப்புறத்துப் 'பம்ப'.
 இடத்தை அதற்குவைத்து
 அப்பிரதட்சணமாய்
 சுற்றுங்கள்.
 கைகளைக் குவிப்பது
 செயலின்மைக்கு அறிகுறி.
 சல்யூட் அடியங்கள்.
 புரட்சியின் புதிய

ஆகமம் இது” என்று
எனக்கன்றி
கூட்டம் எதிலோ
கூறச் செய்த ஒத்திகையாய்
லெக்சர் அடித்தார்.
“என்னுடன் வா உன்
சிறகைப் பிடுங்கி உன்னைச்
சீராக்க வேண்டும்” என்றார்.

VI. கர்ப்பம்

கோவில் மணியை
அடித்தார் ஜட்ஜு
நிலவறை திறந்து
தரிசனம் தந்தனர்
தடியர்கள் இருவர்.
தரதர என்றென்னை
அதல பாதாள
ஆஸ்பத்திரி ஒன்றுக்குள்
இழுத்துச் சென்றனர்.
அங்கே
அவர்கள் விழிக்க
நானும் வியக்கஎன்
சிறகைக் காணோம்.

கோவிலில் தேடி
நிலவறைப்படிகளில் தேடி
எக்ஸ்ரேயை ஏவிஎன்
உடலுள்ளும் தேடினர்.
போன தடம்விட்டு
சிறகு பறக்குமா?
“காற்றில் உதிர்கிற
பழைய இலைபோல்
அலைந்து அகன்றிருக்கும்.
மீண்டும் முளைக்கலாம்.
அதுவரை ஆளை
சிறைவார்ட்டில் வை”
என்றார் ஜட்ஜு.
சிறகு முளைத்தபின்
வேரோடு சேர்த்திழுத்துப்
பிடுங்கி
ஆராய வேண்டும். இது
ஆகிவரும் உலகத்தை
அழிக்கின்ற
வெட்டுகிளி வர்க்கமா

இடையன் ஏறும்பா
இறகு முளைத்த
கர்ப்பானா?
கண்டு பிடித்து
கன்னா பின்னானன்று
சிறகு முளைத்து
சிரமம் கொடுக்காத
சமுதாயம் உருவாக
அழிவு மருந்து
ஆயத்தம் வேண்டும்என்று
எதிர்கால வம்புகளை
அளந்தனர்,
தீர்க்க தரிசன
தத்துவ சித்தாந்த
சர்ஜரி படித்தசில
நிபுணர்கள்.

எனக்கு உணவு
செல்லவில்லை
துயிலும் தவறியது.
நரம்புகள் யாவும்
அடிக்கடி சிலிர்த்தன.
துயிலைக் கிழித்தது ஒரு
கதவுச் சிறகு.
நடு இரவில்
கமுகுகளின் விண்படைபோல்
எனைமேவி
நதியொன்று பாய்ந்தது.
விழித்து எழுந்தது
சிறு குழந்தை
ஆன உணர்வு.
இருந்த இடமே
மெத்தென் றிருந்தது;
உடல்வாழ்வு மாறியது.
டாக்டர்களோர்
‘புரட்சிக்குத் தேவாரம்
பாடு’ என்று கத்தினர்.
வக்கரித்து
தந்தமும் நகமும் நீட்டி
கெக்கலித்தனர்.
டாக்டர்களுள் ஒருவர்
சித்திரவதையுடன்
சிகித்சையும் செய்கிற
சினேகிதரானார்.
திடீரென்று ஒருநாள்

நிலவறை நீக்கிஎன்னை
தெருவுக்குக்கொண்டுவந்தார்.
ஒருவீட்டின் உள்ளே
பழைய ஸ்டைலில்
வெண்பூணூல் தரித்த
மனிதர்களை வரவழைத்து
பந்தி எடுத்து எனைஇருத்தி
இலைபோட்டு அமுதளித்து,
“சாப்பிடு இது
சுத்திரர்களுக்கு
கிடைக்காத கவுரவம்.
உன்னுடன் சாப்பிட்ட
பாவத்தை
பூணூல் மாற்றி
அகற்றி விடுவோம் நாம்.
புதுப்பூணூல் கூட்டம்
அறியாத நுட்பம் இது.
மந்திரங்களிலே
இருக்குது தந்திரம்.
இன்றுனக்கு இவ்வமுதம்
அபூர்வ கவுரவம்.
உனக்காக நாம் செய்யும்
டெம்பரரிப் புரட்சி. நீ
வழிக்கு வந்தால்
அடிக்கடி இந்த
புரட்சி இலைகிடைக்கும்”
என்றார் டாக்டர்.
இதுகேட்டு,
“இரைஇலை போட்டு
கவிதைமீன் பிடிக்கும்
ஒரிஜினல் குப்பமா?”
என்று வியந்தேன்.
பொறுமை காட்டி
டாக்டர் சொன்னார்.
“அன்று நீ
கருப்பு நூல் சிவப்பு நூல்
புதுப்பூணூல் கார
சுத்திர ஜட்ஜுக்கு
வலப்புறம் இடப்புறம்
என்றேதோ
விளக்கம் கொடுத்ததை
கோவிலில் உள்ளஎன்
ஒற்றன் சொல்கிறான்.
ஜட்ஜும் நானும் ஒரு

கலாச்சாரப் புரட்சிப்
பதவித் தலைமைக்கு
போட்டி இடுகிறோம்.
உள்கட்சிப் போராட்டம்.
உன் விளக்கம் கேட்டஜட்ஜு”
லெக்சர்களில் புதுககளாய்
அவிழ்த்து விடுகின்றார்.
எனக்கு நீ ஒரிஜினல்
பூணூலை விளக்கு” என்றார்.
“இதோ பூணூல்கள்
இவர்களைக் கேளுங்கள்”
“இவர்களில், இப்படி
இவர்களில் எத்தனையோ
ரகங்களைக் கேட்டாச்சு,
இரண்டாம் பிறப்பின்
அறிகுறி என்பர்.
உடலாய்ப் பிறந்த பின்
ஆத்மாவாய்ப் பிறந்தோம்
அதைக்குறிக்கும் என்பார்கள்.
நானும் அது அறிவேன்”
என்றார் டாக்டர்.
இரண்டாம் பிறப்புக்கு
இடுப்பிலே கையிலே
கழுத்திலே இல்லாமல்
தோளிலே நூலேன்?
பொருளற்ற வரட்டுப்
புதிர் என்று தள்ளாமல்
பிரச்சனை ருசிக்க
வியந்து மெளனித்தேன்,
விளக்கம் வெளியாச்சு.
“பிறவிபெற்ற நுதித்த
கணத்தில் சிகவின்
உடலைச் சுற்றியுள்ள
தொப்புள் கொடியுமக்கு
தெரியும்...?” என்றேன்.
“சொல் மேலே சொல்லு
சொல்” என்றார் டாக்டர்.
“நான் ஆகப் பிறந்து பின்
‘தான்’ ஆகப் பிறப்பது
இக்கணத்து மின்னலின்
தரிசனப் பிழம்பிலே.
அந்த மின்னலே
இதயத்தின் குழந்தைமைக்கு
தொப்புள் கொடியாகும்.

ஆனால் -
 பரம்பரைச் செருக்கை
 பவித்திரமாக்கும்
 ஜாதிவாதிக்கு
 இக்கணம் ஏது?
 எனவே -
 அவனது தோளில்
 பழமை புழுத்து
 வழியும் சீழ்நூல்
 பூணூல்” என்றேன்.
 விளக்கிய முடிவில் என்
 வயிறு குமட்டியது.
 புரட்சி இலையில்
 வாந்தி விழுந்தது.
 பிரக்ஞை கழன்றது
 விழித்தேன் மீண்டும்
 நிலவறைச் சிறையில்.
 அன்றிரவே ஜட்ஜு வந்தார்.
 க.கா.தொ.கூ.
 தோழரும் ஒருவர்
 கூடவே வந்து
 நோட்டம் விட்டார்.
 “டாக்டருக்கு தந்துவிட்டாய்
 ஏதோ விளக்கம்.
 கூட்டத்தில் அவிழ்க்கிறார்
 புதுப்பூணூல் குழுவை
 கவிழ்க்கும் கருத்துக்கள்.
 மறுக்காதே எனக்கு
 ஒற்றர்கள் எங்கும் உண்டு.
 மேலும் -
 அவர்கருத்தில் உன்கவிதை
 வாடை அடிக்கிறது.
 நாளை உனக்கு
 க.கா.தொ.கூ. வின்
 சித்திர வதைச்சாலை.
 சிறகின் ரகனியம்
 அறிவோம் நாம்.
 ஜடத்தை மீறி என்ற
 ஜாலமும் கிடையாது.
 எலும்பு முளைத்து
 எழுந்தால் சிறகு!
 பார் எங்கள் கட்சியிலே
 எத்தனை எலும்புகள்!”
 என்றார் ஜட்ஜு.

கட்சி மட்டுமே
 பத்திரிகை நடத்தலாம்
 என்ற புதுவிதியில்
 வெளியான காகிதங்கள்
 கட்சிச் சின்னம்
 மீசைகள் பற்கள்
 கமிஸார் படங்கள்
 மேடையின் மீது
 கணுக்கால்களிலே
 ரெக்கைகள் விறைத்து
 உயிரற்று உறைய
 போஸ்கள் கொடுத்து
 புன்னகைப் பல்லணிந்த
 நபர்கள்.
 ‘கவிஞர்கள் அல்லர் இவர்
 கொக்குகள் போலிருக்கு.
 ஓடு மீன் ஓடி
 உருமீன் வந்ததும்
 கொத்தி விழுங்குவோர்.
 சிறகும்
 ஒட்டுவேலை
 வெற்று ஜடம்.
 மேலும் மெய்ச்சிறகு
 எச்சல் இலைக்கு ஆடும்
 நாய்வால் அல்ல.
 கவிதை எழுத
 வாழ்விரூடே
 ஓடும் தர்க்கத்தின்
 இழையை உணரும்
 திறன் வேண்டும்.
 அதன் விளைவு
 தார்மீக உணர்வாகி
 வீர்யத்தின் உலையில்
 உருகிப் பிழம்பின்
 நிலையை எய்திப்பின்
 எழுத்தில் வரவேண்டும்.”
 என்றேன் நான்.
 க. கா. தொ. கூ.
 முறைத்து முகம்களித்து
 சிந்திக்கத் துவங்கினார்.
 “வீர்யமா?
 தார்மீகமா?
 இன்னொரு ‘ர்’ எழவு
 என்ன அது?

தர்க்கமா? இதெல்லாம்
எமக்குத் தெரியாது.
வேண்டுமட்டும்
கிடைக்கிறது
வெளிநாட்டு 'ர்' ஒன்று
சர்ர்... ரியலிஸம்"
குறுக்கே விழுந்தார் ஜட்ஜு.
"அதாவது அந்த இஸம்
எங்கள் தத்துவத்தை
அனுசரிக்கும் கலைக்கொள்கை.
எங்களுக்குக் கொஞ்சம்
எக்ஸிஸ்டென்ஷிய
லிஸமும் வரும். அந்த
சிவனையே வசக்கி
தொழுவத்தில் கட்டி விட்டோம்
இவை எல்லாம் என்ன
பிரமாதங்கள்" என்றார்.
எதையோ உளறிவிட்டு
திருதிருவென விழித்த
கருணாகரக் காவல்
தொழிலாளர் இப்போது
கவிதைச் சரம் தொடுத்தார்.
"நாங்கள் நெருப்பர்கள்.
மனிதாபி மானத்தில்
புஷ்பித்த பிம்பங்கள்.
பசியே இல்லாத
பார் ஒன்றைப்
படைத்த தடியர்கள்"
என்றார் பின்பு
"ஒரு திருத்தம் உண்டு.
இறுதி வரி 'படைத்த
ஒடுகால் மனிதர்கள்' -
ஊஹும் சரியில்லை"
அவர் தயங்க நான்
"படைத்த மடையர்கள்"
என்பதாய்த் திருத்துமேன்"
என்று கை கொடுக்க
பிரசவ வேதனை
தீர்ந்த திருப்தியில்
"தேவலை! ஆனால்
எங்கள் கவிதைகளை
திருத்த உனக்கு இன்னும்
காட்டு கிடைக்கவில்லை.
ஆனாலும் உனக்கு

அடுக்குமொழி வருகிறது"
என்று சிரித்தார்.
"கட்சித் தலைவர்கள்
பிரிஸ்கிரிப்ஷன் செய்த
கனவுகளை மட்டும் கண்டு
கண்கள் கரியான
கபோதிக் கவிஞரே
வணக்கம்" என்றேன்.
"அன்றைக்கும் இன்றைக்கும்
ஓயாது நீடிக்கும்
பசியின் தகவலை
திசைகள் அறியாமல்
கருவறுக்கும் புலையரே
வணக்கம்" என்றேன்.
"எனினும் ஒருகேள்வி.
கரித்துண்டு ஒன்றுக்கு
சிவப்புக் கலர்தோய்த்து
நெருப்பின் பெயரை
இட்டுவிட்டால் என்ன அது
கட்டுப் பொகக்கிடுமோ
இல்லை வெறுமே
சிவப்பாய்க் கிறுக்குமோ
சொல்லும்" என்றேன்.
'ஹா, ஹா! கிறுக்கும்
சிவப்பாய்! ஹா, ஹா!'"
என்று க. கா.
தொ. கூ. சிரிக்க
"நாளைக் காலை
ஆளை அங்கே
நகர்த்து!" என்று
ஜட்ஜு கத்தினார்.
க. கா. தொ. கூ.
கப்சிப் ஆனார்.
"தரையில் ஊர்ந்து
அலைகின்ற தம்பிகளே,
சிறிது பறந்து விட்டு
தொப் என்று விழுகின்ற
அண்ணாத்தைக் கோழிகளே
வணக்கம்" என்று
வழியனுப்பி வைத்தேன்.

VII. ஜனனம்

நிகழ்ச்சித் திரைமறைவில்
நிகழும் ரகஸியத்தை

சிந்தனை தொடர்ந்து
 தீண்டத் தவித்து அதன்
 முயற்சிக் கதிர்உருகி
 வெளியாய் விலகிற்று.
 அழகையின் விளிம்பில்
 பிரக்ஞை பெருகிற்று.
 எந்த நிலையில் இக்
 கணத்தில் இருந்தாலும்
 அக்கணத்தில் அதுமெய்மை,
 அடுத்த கணம் என்ற
 கனவற்ற பிரக்ஞை,
 எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து
 இக்கணத்தை இழக்கும்.
 உயிர்ப்புச் செலவின்றி
 திரண்டது அகத்தீ,
 தீயும்
 வைர நூலாகி
 மின்னி எழுந்தது.
 இருளின் கபாடத்தில்
 இடியோசை ஓடிற்று.
 இதயத்தில் மௌன
 லயத்தில் மிதந்து
 கொப்பளித்து
 எழுந்தெழுந்து
 கூத்தொன்று கூடிற்று.
 கடந்த கணங்களின்
 ஞாபக மந்தை
 இக்கண உணர்வின்
 வெறுமையில் பொழிந்தது.
 நடு இரவில் என்
 மடியிலோர் உயிர்உருவம்.
 கன்னங் கரிய
 குழந்தை ஒன்று.
 என்மடியில் இருந்துஅது
 பெரிய விழிஉயர்த்தி
 வாய்இதழ் மடித்து
 வவ்வவ்வே காட்டியது.
 எட்டி என் முகத்தை
 பிறாண்டியது.
 “சித்திரவதை செய்யும்
 சின்னஞ்சிறு
 க. கா.தொ. கூ.
 யார் நீ?” என்றேன்.
 குழந்தையோ விருட்டென்று

மேஜையின் மேலேறி
 காகிதங்களை அள்ளி
 அறைஎங்கும் வீசிற்று.
 பேனாவை எடுத்து
 சுவர்மீது அறைந்துடைத்து
 சிதறிய இங்கி
 இருளைக் காட்டிற்று.
 ‘கமிஸாரின்
 கடைசிப் பட்டாளம்!
 விட்டேனா பார் உன்னை!”
 என்று எழுந்தேன்.
 குழந்தை நிலத்தில்
 குதித்து விழுந்தது.
 வலித்து அழுதது.
 “அச்சச்சோ” என்றேன்.
 அணைக்க ஓடினேன்.
 பிடியில் வெளியாய்
 நழுவிய குழந்தை
 எழுந்து ஓடிற்று.
 வெளித்தாள் இட்ட
 அறைக் கதவு
 என்னைவிட்டோடும்
 குழந்தையின் கைதீண்டி
 பூட்டின் வில்தெறித்து
 விலகிவிழக் கண்டேன்.
 குனிந்து எட்டித்
 தொட்டுவிடும் தூரத்தில்
 குழந்தையின் பாதத்துடிப்பு
 ஈர்க்கத் தொடர்ந்தேன்.
 வேகம்கூடி
 ஓடினேன் தொடர்ந்து.
 குழந்தையின் குடுகுடு
 கதிமாறாக் குறுநடையோ
 எனைமீறி ஓடிற்று.
 வெறிச்சோடிக் கிடந்த
 நடுஇரவின் கூடம்,
 நிலவறைப் படிகள்.
 பின்முன் எங்கும்
 காவல் முகமற்ற
 கணங்கள் வழிதர
 குழந்தையின் கைதீண்டி
 கதவுகள் மாயத்
 திரைகள் போலகல
 விடுதலை! வெளியே

குழந்தையைத் தேடிய
 திசையெங்கும்
 இருள் அழுது
 பகலாயிற்று.
 பகல் சிரித்து
 பார்த்த இடமெங்கும்
 சிவவாயிற்று.
 எதிரே வளர்ந்து
 ஓடிற்று என் நிழல்.
 பசித்த துன்பமும்
 கேட்டு வாங்கி உண்டு
 பசியகன்ற இன்பமும்
 அன்று வேறு
 சுகதுக்கம் ஏதுமின்றி
 எங்கேஎன் றறியாது
 நடந்தேன்.
 பகல்வீழ்ந்து இரவுஎழ
 நடந்தேன்.
 போலிப் பூக்களாய்
 வெளிறி எரித்த
 நகரின் விளக்குக்
 கும்பல்கள் நீங்க
 கிராமங்கள் கடந்தேன்.
 இரவின்
 புதிய மறுமைகள்
 கணந்தோறும்
 அறுவடை ஆகி
 கணந்தோறும் விளையும்
 விண்வைரப் பண்ணையில்
 சில்லென்று பூத்தன.
 வா, வா என்றன.
 ஒரு இரவு,
 நாய்கள் தொடர்ந்துவிரட்ட
 சந்தேகக் கண்கொண்ட
 காவலர்கள் சிலர்
 வாய்பேசாத என்னை
 கைது செய்து விசாரித்து
 ஊமைதான் என்று
 முடிவு கொண்டனர்.
 ஊரெல்லைக்கு அப்பால்
 அடித்து விரட்டினர்.
 ஓயாத தூரத்து
 ஹுங்காரமாக
 யாதோ ஒன்றன் கர்ஜனை

சிதறி எதிரொலித்து
 புலன்களை ஊடுருவி
 அழைக்க நடந்தேன்,
 ஒரு யாமம்.
 நான் நின்று இடம்
 கடலோரம்.
 கடல்
 அலைவரிசை
 முன்கொணர்ந்து
 தீண்டியதும் என்னூடே
 இடியொலி பாய்ந்தது.
 கணுக்கால்கள் பிளந்தன.
 சிறகுகள் பிறந்தன.
 வெட்ட வெளியை
 தொட்டுச் சிவிர்த்தன.
 கடலின் மேலே
 அலையை ஈர்த்துப்
 படர்ந்த வெளி
 பிறந்த சிறகுகளை
 ஊடுருவிற்று.
 இரவு ஒரு கோடி
 ஒன்பத்து முக்கோடி
 நகூத்தரத் தேர்களை
 அதீத வியூகமாய்
 தொடுத்து முடுக்கி
 யாத்திரை மேற்கொண்டு
 வா, வா என்றது.
 என் உயிரின் குருத்து சிரித்தது,
 சிறகு படபடத்தது
 மின்னி மறைந்தது.
 உடன்
 ஏதோ என்னை
 ஊடுருவிற்று.
 பாதங்களிலிருந்து
 இடைக்குப் பாய்ந்தெனது
 காம உணர்வின்
 விருகூ வேர்களை
 வீசி அறுத்து
 களைந்து எடுத்துயர்த்தி
 இதயத்தில் பொறிவிட்ட
 சுடர்க்கூத்தில் அவ்வுணர்வை
 பொழிந்து நெருப்பாக்கி
 கோள உருவெடுத்து
 ஒரு மின்னல் சுற்றிற்று.

திசைக்கிளை முழுதும்
 இலைத்தீ முகங்கள்
 திசைகள் முறிய
 வீசின திவ்ய
 வெறிகள் வைரச் சிறகுகள்,
 குரல்வளையின்
 ஐடமுடிச்சில்
 பதுங்கும் கபந்தம்
 மறுவீச்சில் முடிச்சுறுந்து
 திசைமுகம் முழுதும்
 ஒருமுகமாய் உதிர
 பரந்து எழுந்தது.
 என்னறிவைவிட
 எண்ணொணாக்
 கோடிமுறை
 பெரிதான அறிவுவெளி.
 உடல் கிழிந்து
 திரைச் சேலைகளென
 அகன்று உதிர்ந்தது.
 உயிர் வெளியின்இக்
 கணம் நிலைத்து முழங்கி
 திசை எங்கும் பொழிந்தது.
 வேறொரு வெளியில்
 கீழே அலைந்தது கடல்.
 அலை விளிம்பில்
 கிடந்தது உதிர்ந்து
 ஏதோ ஒரு உடல்.
 பொழுதின் வசிய
 வலை வெளிமீது
 படர்ந்து எரிந்து
 பொசுக்கி நீறாக்கி
 காலத்தின் அச்சுச்
 சாலைச் சரித்திரங்கள்
 பாரம்பரியப்
 பவித்திர ஞாபகங்கள்
 யாவற்றின் மீதும்
 பற்றி எரிந்தது
 மூலிகைப் பேரொளி.
 ஒளியின் நெடியில்
 புண் கண்ணாயிற்று.
 கண் கருணையின்
 ஊற்றாயிற்று.
 நேற்றற்று நாளையற்று
 நிகழ்கால வினையாக

உயிர்த்தது 'உள்ளல்'.
 உனக்கும் எனக்கும்
 இடையே நிமிர்ந்த
 காலங்கள் தலைகவிழ
 வாடாத புத்துணர்வின்
 மொக்கு முளைத்தது.
 காலா காலங்கள்
 எத்தனை ஆனாலும்
 ஓயாது உணர்வின் இப்
 புத்தொளி நரம்பு
 ஊடுருவும் பேருறவு.
 இதயத்தின் அணுத்தொகுப்பில்
 அண்டத்தின் பெருநிகழ்வு.
 கணத்தின் மொக்கவிழ்ந்தால்
 காலா தீதம்.
 புவனத்தின் நிகழ்ச்சித்
 திகிரிக்கு மலர் அச்சு.
 பிறிதில் பிறனில்
 தன்மயமாய் எழுந்து
 அசைந்து அசையாது
 வீசும் திகிரியின்
 நிச்சலனப் புயல்மூச்சு,
 எங்கும் உணர்வின்
 நீங்காத பெருந்திசைகள்.
 பளிங்கு நீர்வெளியில்
 ஆந்ததத் தீக்குதிப்பு.
 இதயத்தின் துடிப்பு அதில்
 பொறிக்கூத்தாய் எழ, அந்த
 அணுமயக் கணநடிப்பும்
 அண்டத்தின் காலா
 தீதமும் ஒன்றை
 ஒன்று ஊடுருவி,
 ஒரு பொறி எல்லையற்ற
 ஒளியிருள் அற்றஒரு
 பெருவெளி தோறும்
 அணுமய உயிராய்
 அதேகணம் உயிர்த்தது.
 மொக்கு
 அவிழ்ந்து அவிழ்ந்து
 துடித்தது;
 நிலைத்தது இக்கணம்.
 கணத்தின் மொக்கவிழ்ந்தால்
 காலாதீதம்.

ராகு

பகலின் படம் விரித்து
ஆடிய ஒளிப் பாம்பு
இருள்கிறது.

அஸூர வேளையின்
வாய் மயக்கம் விரிகிறது

பதுங்க விரையும் பரிதி
பகல் கொள்ளையாய்
பாதாளக் களவில் மறைய
செவ்வொளிக் குருதித்
தடயங்களை
துடைத்துப் பரவிற்று
கரு விஷம்

இருந்தும்
திருட்டின் ருஜுவாக
விஷ வெளியை
எரித்துத் துளைத்தெழும
நகைத்தரங்களின்
அமிர்தத் துளித் தடயம்.

முகமூடி உடன்படுகிறது

கவிதை என்றெதையோ
எழுதி என்
கழுத்தை அறுக்கும் நண்பர்
இன்னொரு கரடிவிட்டார்:
“சொற்களைத் துறந்தேன்
நான்
நானே யானேன்!”

சுவரில் தொங்கிய
முகமூடி கூறிற்று:
“உடன்பாடு நண்பரே!
என்னைப் பொருத்தி
ஆடிய கூத்து
ஓய்ந்து
ஒப்பனை கலைந்தது.
மீந்தது
முகமில்லாத் தலை!”

கன்னி

ஒரு நாற்றெட்டு
அரிவாள் நிழல்கள் பறக்கும்
அறுவடை வயல்வெளியில்
ஏதோ ஒரு ஆள்நிழல்
மிதிக்க மடங்கி
சிரம் பிழைத்துக் கிடந்து
அறுவடை முடிய
ஆள் நகர
மெல்ல வளைந்தெழுந்து
தனித்து நாணிற்று
ஒரு கதிர், உச்சியில்
ஒரு நெல், சுற்றிலும்
வரப்பு நிழல்களின்
திசை நூல்கள் -
இன்று நிழல்நகரும்
நாளை உதயம்
உனக்கும்
நாணத் திரைநகரும்
உயிர் முதிரும், உன்
சுந்தலின் உமிநீக்கி
வெடித்தெழும் வெண்முகம்.
ஒரு அணுத் தான்யத்தின்
பகிரங்கம்.

உள் முரண்

அலைகளின் சொல்தொடர்கள்
செவிட்டு மண்கரையில்.
காற்றின் யாத்ரையை
கண் தொடர்ந்தால்
விழிப்பின் நடையை
தடுக்கி விழுத்தும்
மண் துகள்.
தீயின் தெளிவினுள்
இமைவிழும் சாம்பல்.

கிருஹஸ்தன் வயோதிபனாகிறான்

என் கிழட்டுத் தனத்தின்
ஆரம்பத் தருணத்தில்
கட்டுத் தளரும்
நரம்பு கிரீச்சிட
ஒரு மர்மம் அவிழ்கிறது.

ஆண்டாண்டாக
கனவுகளுள் வக்கரித்து
என் முதுமை பார்த்து
நனவு பெற்ற
காமுக ஞாபகம்.
யாரிவள்?

வாசலில் சாணம் தெளித்து
கோலம் போடவரும்
மாமூல்காரியுடன்
அவ்வப்போது வந்து
ஒருநாள் மட்டும்
சிக்கிய அவள் மகளா?
மனம் பதைக்க
அவசரமாய்ப் புணர்ந்த
முறைதவறிய உறவினளா?
அரைஇரவு தங்கிய
நடுவழி நகர்களில் எதிலோ
அளவுக்குமேல் பணம்பறித்த
யாருடையவோ
அரை மனைவி -
அரைப் பரத்தையா?
மனைவியின்
முதல்வார அழகா?
யாரவள்?

பார் பார்க்காதே பார்என
திரைவிலக்கி திரைசார்த்தி
தங்கள் குகையுள் என்னை
ஈர்த்து விரட்டி
ஃஃ-ஆஹா என
நரம்பு பதற
எத்தனை எத்தனை

இழப்புகளின்
ஒற்றைத் தருண லாபம்!
குகை உள்ளருகிறது.
வருஷங்களை நனைத்து
உணர்வு நாளும் பெருக்கு.
கிருஹஸ்ததர்மப்பழக்கங்கள்
கொப்புளித்தெழும்
சாம்பல் ரூபக் குமிழிகளாய்
தோன்றி மறைய
மீண்டும் வெளிப்படுகிறது
இரவினுள் பதுங்கியபுதிர்
முகம் திரளா உடல்.
மனநிழல் எலும்பு மீண்டும்
தசைபூண்டெழுகிறது.
இடைமறுத்து இணங்கி
காந்தத் தசைக்கல்லாய்
விரலிரும்புப் பறவைகளை
ஈர்த்து
அவை மோத
ஆடை அவிழ
கிரீச்சிட்டு
பயமுறுத்திப் பயந்து
உதறி உடன் தழுவி
எச்சல் முத்திரைக்கு
'ஃ' யிட்டு
பதில் எச்சல் தந்து
அருவருப்பு
வெட்கமாய்க் குபுகுபுத்த
தசை ஜாலக் கணம்.
திடீரென இரவின்
புதுக் குளிரில்
நினைவு சிதறும் கபம்
இருமலாய் மோத
வயதுகளின் சகதியுள்
புதைகிறது அந்த
முகமற்ற உடல்.

கோதம-இந்ரம்

சூர்யனைத் தொழக் குவிந்தன
நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ஜோடி
ரிஷிக் கரங்கள்.

நதியோரங்களில்
பாசி தகதகக்கும்
ஜல பிந்துகளில்
ஆடைகளைந்து நீராடும்
அகலிகைகளை
தேடி வருகின்றன
இன்னும் இன்னும் என
இந்ர தாபங்கள்.

ரே, இந்ர!

அவர்களை முகர்ந்த உன்
தேவதா நாசியில் நிலவும்
நாற்றம் எது?

உன் உலகை
ரிஷிக் கரங்களின்
சூர்ய வழிபாடு
ஊடுருவுகிறதே,
சதிபதிகளான கரங்கள்
ஒன்றை ஒன்று
புணர்ந்தன பார்!
உடனே அவை
கரங்களல்ல
சாபமுத்தனாகாத
உன் தசை வெளியில்
ஆயிரம்
பெண்குறிப் பிளவுகளாகி
மீன் வாடை அடிக்கும்
மாமிச மலர்கள்.
சொல், உன் உலகினுள்
ரிஷிக் கரங்களின்
சூர்ய வழிபாடு
ஏற்றி ஓடும் புரை எது?

இந்ர உவாச:

“மனிதர்கள் யாவரும்
கோதமர்கள்
பிள்ளைகுட்டிக்கார ரிஷிகள்.
அதே மனிதர்கள்
சந்தர்ப்பம் சமைந்தால்

இந்நர்களும் கூட.

காலைக் குளிர்காற்றில்
தாடிகள் தத்தளிக்க
லோகசக்ஷுவைக் கண்டதும்
இந்நமோஹம் கூவி விடியாத
அசல் காலை இது என்று
கெக்கலித்துக் கும்பிட்டு
நீரேறிய கமண்டலங்களுடன்
கரையேறி
குடில்கள் நோக்கி
வேத மனனங்களை
அசைபோட்டு நடக்கின்றனர்.
நிசி வர
நிச்சலனத்தை
ஊடுருவும்
உன்மத்த விகற்பங்களில்
உடல் விழித்து
உணர்வுகளை
செயற்கை உபாதைகளாக்கும்
சம்சார விபரீதங்களை
தாமே நிகழ்த்தத் துணிகின்றனர்.

சாலையில் ஏறிய நீரில்
தத்தளிப்பு.
கமண்டலத்தினுள்
ஒருசிறு மீன்!”

இந்நன் நகைக்கிறான்.

ஆனால், ரே, இந்ந!
ஹே, கோதம!
மொக்குகளினுள்
மலர முயற்சிக்கும்
பேரதிர்வுகள்
காலையை
நடுநடுங்கவைக்கின்றன.

உங்களுள்
ஒருவர் மற்றவரை ஏய்க்க
மற்றவர் சபிக்கும் களேபரத்தில்
அதை அறியீர்.
சூர்யனைக் கேளுங்கள். புரியும்.
ப்ரஹ்ம முகூர்த்தங்களுக்கு
துளைபோட்டு
ஒட்டுப் பார்த்து
பூமியை அகலிகையாக்கி

குடையைக் குதித்து
 இறங்கிக் கொண்டேயிருக்கும்
 முப்பத்து முக்கோடி குருட்டொளி
 நிசிவேளைப் புழுக்களைக்
 கேளாதீர், புரியாது!

சூர்ய உவாச:

யாரோ முரணற்று
 யோகம் கொண்டு
 ஒரே கணத்தில்
 கோதமேந்ரனாகிறான்.
 அவனிடத்துதித்த
 இடையறாத பிரியத்தின்
 தைல தாரை
 வேரூன்றிட
 யாரோ ஒரு அகலிகை
 ஸ்தாவரமாகிறான்.
 ஸ்தாவரங்களின்
 புணர்ச்சிக் கருவிகள்
 மீன்வாடை அடிப்பதில்லை.
 தசை அரிப்பின்
 தன் முரணற்ற அவை
 என்னைச் சிறை பிடிப்பவை
 குழந்தைகளால்
 இனிதென முகரப்படுபவை.

இதோ
 மலரிதழ்களினுள்
 புரட்சி!
 ஆயிரம் அதிர்வெடி!
 திசையெங்கும்
 ஒரே ஒரு மலர்
 பூக்கும் பேரொலி.

கல்லூரிக் கரையோரம்

கல்லூரிக் கரையோரம்
காகிதச் சுவர்களுள் எகிறும்
கல்விக்கடல் பொட்டலங்களும்
காலி டிபன்பாக்ஸுமாய்
யுவதி வரிசைகள்.
நேற்றைய
அருவருப்பு விரல் தொடர்பு
இன்று-
குருட்டு அதிசயமாய் அரிக்கிறது.
அங்கங்கே யுவர்கள்
கதைத்துக் கதைத்து
காமம் கரைக்கும்.
கற்பிதங்கள் கேலிகொள்ள
குருவும் சீடனும்
அபேதவாத வித்துக்களாகி
ஒருத்தியின்
அங்கலாவண்யங்களையே
இருவரும் உறுத்தாத
ஓரப் பார்வையில் பருகி
பருகியதால் எழுவதே தாகம் எனும்
தசைவிடாய் விதியைக் கற்றுத் தெளிய
கல்லூரிக் கரையோரம்
பஸ்ஸும் வருகிறது.

காதலிக்கும் தினுகுகள் என்று
காமுகர்கள் கறுவி
இதில் ஏதும்
விபச்சாரத்துக்கு வாய்க்காதா
எனத்துளாவ
கணவன் கணவன் எனஜபிக்கும்
குமரிப் பட்டாளம்
வெள்ளிமீன் கண்களை வீசி, வீசி,
காணாமல் கண்டு
காசு கார்
ஸ்கூட்டர் வீடு என
காதல் வசதிகளுடே
மானசீகப் பேரங்கள் கூட்டிற்று.
இவர்களுள் எவளோ ஒருத்திக்கு
இயற்கையின்
விஷம விரல்கள் கிள்ள
அடையாளம் காணா நகரின்
அறிமுகமற்ற பகல் கோணங்களில்
திரையொளியில் பிறக்கும்

தியேட்டர் இருளில்
 ஒரு சில நிமிஷங்களை மறைக்கும்
 பார்க் இலை இடுக்கில்
 கடலோரம் 'கர்ச்சீப்'
 முந்தானை மறைவில்
 சிலவேளை பணம் துணிய
 ஹோட்டல் ரூமில்
 கன்னித் திரை கவனம் கவனம் எனவும்
 திரை கிழியா விளையாட்டில்
 ஒரு நூறு திருட்டுக்கள் பதுங்கினும்
 ஒருகணமே திருடிய
 பேதையின் கேஸில்
 கிழிசல் நிகழ்ந்தால்
 மணவறைநாள் பயங்கரம்,
 நீங்காத
 விபச்சாரப்பட்டத்தின் கழுகுநிழல்,
 கருவின் விபரீதமும் உண்டு,
 கவனம் கவனம் எனவும்
 குயுத்திக் கற்புமன
 நாய்கள் தொடுவானில்
 எச்சரித்துக் குரைக்க
 இணக்கத்தை அகப்பட்ட
 இக்கட்டாய் நடித்து
 அரைகுரையாய் அநுபவித்து
 அள்ளிச் சொருகி
 கணவன் கணவன் என மீண்டும்
 ஜபம் தொடர
 "அவனாடி உன் அவர் ரர்...?"
 "சே போடி! ரகஸிய
 சதை தேடி விரல் அலையும்
 பொறுக்கிப் பயலடி!"
 பஸ் வீடு வருகிறது.
 ஹோம் ஓர்க்கில்
 பொட்டலம் பிரிந்து கல்விக்க
 கடல் அலை எழுகிறது.
 காலி டிபன்பாக்கை
 பத்துப் போகத் தேய்க்கிறாள்
 ஆயாக் கிழவி.

முதல் முகத்தின் தங்கைக்கு

துடித்து
 அன்று விழுந்தபகலை
 மீண்டும்
 மிதித்து நடப்பவளே
 கொலுசுகுழாத
 நிசப்தத்தில் நின்
 வெண்பாதச்சதைகள்
 மெத்திட்ட
 புல்தரையைக் கவனி
 உன்முன் சென்றவள்
 என்னை
 உதறிச் சிந்திய சுவடுகள்
 அமுதமுது வரளும் என்
 மன வெறுமையிலே
 ஏழுவண்ணப் புதிர்கள்
 அவிழ எனவா நின்
 ஒருதுளிப் பார்வை?
 அல்ல
 தோற்றழியும் என் தவிப்பை
 உன் உடலின் இலைநரம்புகள்
 உள்ளூர்ப் பரிகசித்துச்
 சிரிக்க என் முகம்தேடி
 பார்க்க நிமிர்ந்தனையோ?
 உயர்ந்து வளர்ந்த சின்னவளே
 அண்ணாந்து
 என் மாடியைப் பார்ப்பதேன்?
 அழியத் துணிந்தும்
 அழியாது தடுமாறி
 எரிந்தெழுந்து
 சாம்பல் புழுதியில்
 உயிர் உடலாகத் திரண்டு
 மீண்டும் நிலைத்த நிழல்நான்.
 உன் முன்னவளின்
 ஜால மருந்து தொடுத்த
 பார்வைமழை நுனிகளை
 எதிர்பார்த்து மறுப்பின்
 குரூர நுனிகள் தைக்க

துடித்திறக்கும் எனதுநாட்களை
 மீண்டும் நிகழ்விக்கவா
 என் வாசலில் நின்று
 முகம் திரும்பினை?
 கவனி -
 என்மாடி உப்பரிகையல்ல
 உச்சியில் ஒருகுடில்.
 என்னுள் கவிதையின்
 காலதீதச் சுழலெனினும்
 நாசியில்
 உன் நாசியிலும் தான்
 நம்மிருவர் தெருவின்
 எல்லையில் குடிகொண்டு
 வாழ்வின் மறுப்புக்கணையாய்
 இறந்து வீழ்ந்த
 இதயங்களைச் சூழ்ந்து
 பிழம்பு வளர்க்கும்
 கூடலையின் வீச்சம்.
 எனவே,
 விளையாடாதே!
 என் இதயத்தை வளைக்கும்
 இருள் முடிச்சு
 உன் புன்னகை விரல்களில்
 அவிழ்ந்து
 கருநிற மெத்தைகளாய்
 சிதறிச் சிரிக்க
 மன நடு இரவு
 பூ முகம் கொள்ளுமெனில்
 சொல்,
 சொல்லை இதயத்தின்
 சொல்லற்ற சுனைதர
 பேசு.
 அது இன்றி
 விளையாடினாயெனில்
 ஹோம குண்டங்கள் கூட
 வெற்றுப்புக்கைமுடிச்சாய்மண்ட
 வேதனை மீண்டும்
 அக்னியை உரிமைகொள்ளும்.

வீழ்ந்த குரல்

பதுங்கியிருந்த குயில்
பச்சைத் தளிர்கள் இருள
குரல்கலைந்து அலறிற்று

அலறலை ஏந்திய
பேய்க் கனல் காற்று
புயலாய்த் திரியும் குளிருக்கு
புழுதிச் சுமையை ஏற்றிற்று

புழுதி சுழன்று
கண்களை அரிக்க அவை
பதிவிரதையாய் தொடங்கிய
அடிப்படைப் பரத்தைமீது
பதிந்து பதிந்து
அவள் தோல் சிணுங்க
தசையில் துகிலும் தளர...
பச்சைத் தளிரின் இருளள்
வீழ்கிறது விரதம்

விரதத்தின் வீழ்ச்சிபாட
தோப்பில் குயிலைக்காணோம்

தேடினால்
புதுத்தாடிச்சருகுகள்
புடைசூழ்ந்த வாய்க்குள்
கருநீல நாவாகி
“அதுவும் இதுவும்
சரிதான்” என்னும்
கபோதி வாத
குதர்க்கங்களை
பவித்திரச் சொற்களில்
தூவுகின்றன சில
காகங்கள்.

பசுந்தரை

கருகாத தவிப்புகள் கூடி
நாவின் திரி பிளந்து
அணையாது எரியும் ஒருபெயர்
நீ!
புதுநெருப்பில் இடைபுதைத்து
வெளியில் எரியும் வகிடுடுத்து
திரண்டு சிவந்தவள்
நீ!

என்றரம்பு வலைதொறும் விரியும்
உன்தீத் தளிர் வடிவுகளை
என் தழுவல்கள் கவ்வி
மின் நதியைப் புணரும்
சர்ப்பச் சுருணைகளாய்
எரிந்து சிந்த
மீண்டும் என்
பஸ்மத்திலிருந்தே
படம்புடைத்தெழுகிறேன்
உன்மீது சரிகிறேன்.

எரிவின் பாலையிலிருந்து மீண்டு
உன்தசைப் பசுந்தரையில்
என்வாய் பாதம் பதிக்கிறது.
பற்கள் பதிந்தகல
இதோ உன்மீதென்
முதிராத யுவ நடையில்
தத்தளித்த முத்தங்கள்.
நீ தரும் பதில் முத்தங்களின்
மதுர வெளியில் மீண்டும் என்
உதிரம் அலைகிறது.

பாலையில் படர்கிறது
பசுந்தரை.

ரஸவாதம்

இதயத்தில் உன் மறுப்பின்
வேல் புதைந்து
வாய் பிளந்து
பசி என்ற குரல் எடுத்தது
வடு

குரல் கேட்டு
தாய் மன நிலவு
முலை சுரந்தாள்

சொரிந்ததுவோ
துக்கத்தின்
விஷ நீலம்

ஆனால்
பருகிய வடுவின்
இதய வயிற்றுள்
துக்கம் ஜெரித்துப்
பிறந்தது
வேதனை அமிர்தம்.

பட்டகம்

கூரைத் துளைவழி வந்த கதிரை
கண்ணாடிப் பட்டகத்தால்
சிறுவன் வழிமறித்தான்

ஒளிவிசிறி ஏழாயிற்று
சுவர் உயிர்த்து
ஒரு சூட்கம
ஜவ்வாக மாறி
ரூம்
கண்ணாயிற்று.

மோஹினி

“உனக்கே
 உனக்கு நான்” என
 சப்தித்ததின் பார்வைகள்
 உன் முகம் நீங்கி
 எட்டாத நிலவாயிற்று.
 வக்கரித்துத் தரையில்
 இலைப்பார்வை பரப்பிற்று.

வழி தொறும்
 நிழல் வலைக் கண்ணிகள்
 திசை தடுமாற்றும் ஓர்
 ஆயிரம் வடுக்கள்.

வேதனைவேர் நரம்பெழுந்து
 மூடியது கானகம்.

எதிரே
 தலைமயிர் விரித்து
 நிலவொளி தரித்து
 கொலுவீற் றிருந்தாள்
 உன் நிழல்.

என்மன விகற்பத்தின்
 வெண் இருள்
 நிழலை வளைத்து
 துளி வேல்கள் ஏந்தின
 கருநீல முட்கள்.

உயரத்தே ஒருகணம்
 பார்வையைப்
 பறிகொடுத்து
 ஊளையிட்டது நிலவு.
 அது கணம்
 வெண்நிழல் அழைத்தது.
 அணுக
 அவளை என்
 பாதங்கள் துணிந்து
 அணுகக் கருநீல
 வேல் நுனிகளில் என்
 உதிரத்தின் மலர்ச் செம்மை.
 முட்கள்
 மொக்கவிழ்கின்றன.
 விரிகிறது
 இதழ் வேளை.
 ஊன்றி எடுத்த என்

பாதத்தில் ஊறி
 உதிரத்தில் ஒலித்ததுவோ
 நிலவின் விஷ ஊளை.

நாநுனி தவித்து
 துளியளவு தீண்டி
 பதிவுகள் தொடர
 திசையறும்
 வெண் இருளில்
 ரகஸியக் கிணறு.
 அதில் எரிகிறது
 ஈர நெருப்பு.
 குனிந்து பறந்து
 கீழ் நோக்கி எழுகிறேன்.
 தத்தளித்து
 தாகம் தணித்த
 நீர்வெளி
 பாரையாய் இறுகி
 என் புதைவை
 சிறையிடுகிறது
 கல்பீடம் ஆகிறது.

நிலவின் ஊளை வெளிறி
 பவிசிந்தி வீழ
 அவளது தந்தங்கள்
 வெறிக்கின்றன.
 ஓ! என்
 பணிவுகளை உறிஞ்சும்
 பலி பீடமடி நீ!

பசிதணிந்து
 பசிகொண்டு
 பாறை தளர்ந்து
 தசை வெளியாய்
 தத்தளித்து
 பசியேற்றி
 அசைகிற கழலே,
 இன்று கொட்டும்
 இருளின் தழுக்கில்
 நம் இருவர் தசைகளில்
 தீராத
 தினவுகள் அடியே!

பச்சைக் கதை

கானகத்தினுள்
பசுமைச் சாறுபொங்க
துடிக்கிறது
“அல்ல, அல்ல” என்ற உன்
சொல்லின் தாளகதி.

சற்றே நிழல்களுள் சரிகிறேன்,
வழிதடுமாறாத களைப்பு.
எதிர்வரும் என் வேளைகளினுள்
உன்னைச் சிறைபிடிக்கின்றன
தீர்க்க தர்சனங்கள்.

தளிரே - என் மன எலும்பு
உன்னகத்தில் கிளைபடர
இலைமுகம் கொள்கிறாய் நீ.
நாம் எதிலும்
மறைமுகப் பொருள்களை
சர்ச்சிக்க வேண்டாம்.
எது மறை பொருள்?
இந்த உருகிய மறுப்புகளின்
உரம்தான் - அவ்வரம்
உன்னுள் என்கிளையின்
பணியாத பக்திகளாகட்டும்
பளுவற்றுச் சிறுசிறு
பச்சைச் சிறகுகளில்
எழுந்து தத்தளிக்கட்டும்.

சிறகுகளில் சில
துடிப்பு அணைந்து
மண்வண்ணமாகும்
வீழும்.. வீழினும் உரமாகும்.

மீந்திருப்பவற்றுள்
விளைகின்றன புதர்த்தீ இருள்கள்
உணவுகள்
விஷங்கள்
முட்கள்
முட்கள்
ஸ்தாவர மான்களும் புலிகளும்.

நகங்கள் என்னைக் கிழிக்கின்றன
ஆயின் உன்
மூலிகை இலைக்கண்கள்
சிகித்சையளிக்கின்றன.

வண்ணத்துப்பூச்சியும் கடலும்

சமுத்திரக் கரையின்
பூந்தோட்டத்து மலர்களிலே
தேன்குடிக்க அலைந்தது ஒரு
வண்ணத்துப் பூச்சி.

வேளை சரிய
சிறகின் திசைமீறி
காற்றும் புரண்டோட
கரையோர மலர்களை நீத்து
கடல் நோக்கிப் பறந்து
நாளிரவு பாராமல்
ஓயாது மலர்கின்ற
எல்லையற்ற பூ ஒன்றில்
ஓய்ந்து அமர்ந்தது.

முதல் கணம்
உவர்த்த சமுத்திரம்
தேனாய் இனிக்கிறது.

மண்டபம்

உடலம் துணுக்குற
மண்டபச் சுவர்கள்
அதிர்ந்து
திசையொன்று திறக்கிறது.

கதவில் ஜன்னலில்
கற்கள் இலைவிரித்து
வழியை மூட
தரையில் பாதத்தின்
ஸ்பரிசம் மறைந்தது.

மேல் கீழாய்
மண்டபத் தரையில்
எல்லையற்று வெளித்தது
ஆகாயம்.

கீழே
எட்டாத தூரத்தில்
நட்சத்திரங்கள்,
எல்லையின்மையின்
அசைவற்ற சிறகுகளின்
வைரத் தூசிகளாய்
கோடானு கோடி
பெருவடிவச் சூரியர்கள்.

மண்டபத்தின்
கீழ்மேல் தரைக்கூரை
எதிரொலிக்க
நகைத்தது ஓர்
பெண்குரல்.

தூரங்கள் கலைந்து
முத்தங்களாகி
மொய்த்தன.
அணுகி அளைந்த
சிரிப்பின் கலீர்
ஒலி தீண்டி
சுவர்கள் பதறின.

பார்வைக்குப் பின்புறமே
பிரஸன்னமாகி
நான் திரும்ப எந்தன்
விழி வளைவின்
மறுபுறத்திற்கு
ஓடி
நினைவின் பின்பதுங்கி

பரிகசிக்கும்
பெண் சிரிப்பு.

கற்றித் திரும்பினேன்
மண்டபம் திரும்பிற்று
அந்தரத்தே மிதந்த என்
பாதங்களின் கீழ்
நட்சத்திர
ராசிகள் திரும்பின
முனகித் திரும்பிற்று
முளைத் திகிரி.

உள் அறையின்
உள்ளிருக்கும்
கருவறையாய் எங்கோ
மீண்டும் சிரித்தது
அவள் குரல்.
குரலின் துகில்களைந்து
இன்மைக்குத் தசையணிந்து
அவளருவைத் தழுவு
கிளர்ந்து வெறும் வெளியை
அளைந்தேன்
அவள் மீண்டும்
குரலாகவே சிரித்தாள்.

தேடித்தணிந்த நான்
“யார் நீ?” என்றேன்.

“நீமுளைத்த நாளன்றே
முளைத்துன் முகத்திசைக்கு
எதிர்த்திசை நோக்கி
விழித்திருப்பவள்” என்றாள்.

“நாள்மணி வினாடிகள்
திக்கற்றுச் சிதறிய
கணம் ஒன்றில் நீகுனிந்து
நடுங்கும் பளிங்கில் உன்
முகம்தேடிய வேளை
ஜலத்தின் கதவுகள்
அலையோடித் திறக்க
குளத்தின் கருக்கிருட்டில்
நகைத்தகடல் நான்” என்றாள்.

“நாற்றிசையும் மேல்கீழும்
நடுநோக்கி ஓடிவர

நரம்புக் கயிறுகளில்
நான் பின்னும் திசைவலையின்
நடுவே கொலுவிருந்து
உனைவிழுங்கக் காத்திருக்கும்
புலிச்சிலந்தி நான் என்னை
யாரென்றா கேட்கின்றாய்
ஈயே?" எனச் சிரித்தாள்.

மண்டபமெங்கும்
அவள் குரலின் உளியோசை
சுவரைச் செதுக்க
உருப்பெற்று நின்றன
துகிலைத் தளர்த்தி
உடலை நெளித்தென்னை
மருவ அழைக்கும்
பெண்மைப் பிரதிகள்.

அவள் சிரிப்பின்
நடையில் விளைந்த
சிலைவடிவச் சுவடுகள்.

தாபம் மீறும் என்மேல்
தாரகைக் கருணைகள்
தனித்தனிக் கதிர்வீச
கைவிரித்தபடி விளைந்து
மண்டபச் சுவரெங்கும்
என் நிழல்கள் அடர்ந்து
சிலைகளைப் புணர்ந்தன.

மீந்து மேலும்
மேலும் என்றெரிந்து
தீ கருக்கச் சுவரெங்கும்
நிழல்கள் கீறி
விரிசல்களாயிற்று.
ஊடே பிளந்தது
அகாதம்.

சிலைகள் விருபித்து
வெண்கலக்
கழுகுகளாயின.
என்னைச் சுற்றிற்று
கூக்குரல்களின்
சப்த வியூகம்.

குரல்களைக்கூட்டி
குவித்து உறுமிற்று
அவள் குரலைக் கிழித்து
விளைந்த குரலொன்று.

வியூகத்துள்
வியூகம் கூடி
குரல்களுள்
குரல்கள் பொழிந்து
திரைமுகம் உறைந்து
ஐலத்தின் அலையாடா
பளிங்கு பிறந்தது.

பிரதிபலித்தது அங்கே
நானோ அவளோ
அற்று
உருவம் இருந்தாற்போல்
ஏய்த்து உருமீறி
திசைகலங்கிப்
புலனொடுங்க
குரலற்று உறுமும்
பெயரற்ற மிருகம்.

அதன்
இல்லா முகத்தில்
மௌனம்.
வெற்று வெளியில்
ஒளியின் பிலம்.
ஊடுருவிற்று என்னை
பயங்கரம்.

அக்கணம்
பளிங்கின் குளிரினுள்
ஒரு உள்க்குளிர் பெருகி
தணலாயிற்று.

எரிந்தது ஏதோ
ஒரு பிணம்.

என் குரல்
உறுமி
உயிராயிற்று.

கலப்பு

1. கண்கள்

உயர் ஜாதிக்காரி
ஒருத்தி நகத்தோடு
என்பறை நகம்மோதி
மனம் அதிர்ந்தது

கோபத்தில் மோதி
கலந்தன கண்கள்

பிறந்தது ஒரு
புதுமின்னல்

ஜாதியின்
கோடை மேவிப் பொழிந்தது
கருவூர்ப் புயல்...

2. புகைகள்

உயர் ஜாதிக்காரி
ஒருத்தி நகத்தோடு
என்பறை நகம்மோதி
ஊர் அதிர்ந்தது.

ஐயாயிர வருஷத்து
இரவு சிவந்து
எரிந்தது என்சேரி -

புகைகள் கலந்து
இருண்டது இன்றென்
உதய நெருப்பு...

புதிர்கள்

வெளியே
முகிலின் புதிருக்குள்
விடைநிலவு சுழல்கிறது.

கருவிகளினூடே
தந்தி சொல்கின்றன
புவனத்தின் விடைகள்.

தெருமருங்கே
வெற்றுக் கம்பங்களும்
ஒட்டுக் கேட்கின்றன.

அறையினுள் ஒரு
தலைகீழ் விண்வெளியில்
ஒன்றல்ல இரண்டல்ல
தன்னையே துகளாக்கி
துகள்களாக்கி
விடைதேடி ப்ரவஹிக்கும்
புதிர்வெளவால்கள்.

சுவர்வரை நிரம்பித்
ததும்பும் செவ்விருளை
அச்சுறுத்தி
விடைகேட்கும் புதிராய்
விரைத்துக் கிடக்கிறது
கட்டிலில் ஒரு
எலும்புக் கூடு.

பகலில் வெளவால்களுக்கு
தலைகீழ் ஓய்வு.

ஓய்வினுள் ஓயாத
குழந்தைப் பருவத்துக்

கேள்விகளின்
விஷமக் கோஷம்.
குழந்தைக் கும்பலை
அடக்கி அச்சுறுத்தி
எழுந்து நிற்கிறது
எலும்புக் கூடு.

தனிமைப் பொழுதுகளில்
கூடு மெல்ல
விகம்புகிறது.

அழுகையின் பிரவஹிப்பு
கட்டிலில் கூடு
கலங்கிக் குளமாக
தலையணைத் தெப்பத்தில்
உடலிழந்த கபாலம்.

கபாலத்தினுள்ளே
சமுத்ர கோஷம்.

எலும்பின் நிழல்கூட்டில்
மின்னல்கள் பின்னவிட
குளத்தின் புதுநீருள்
ஒளிச்சிறகின் உதறல்கள்.

சிறகுகள் கதவற்ற
கதவுகளாய் விரிய
திசையற்றுப் பெருகும்
பளிங்கு திறக்கிறது.

வெளவால்கள் கவிந்து ஒரு
குழந்தை பிறக்கிறது.

பியானோ

இதயத் துடிப்புச்
சுவட்டின் தோல்கீறி
முள்ளைக்க விடாத
கல்நாமினால் செய்த
காலணிகள் பூண்டு
தசை மினுக்கி
தசை பார்த்து
அறையில் அமர்ந்திருந்த
உள்வட்டக் கூட்டத்தின்
இந்தியச் சலசலப்பினுள்
சிந்தித்தன மேற்றிசை
இசையின் கரங்கள்.
நிலவின் நிலவெளிமேல்
சிறகெடுத்த விரல்நுனிகள்
மிதந்து தயங்கின.

கைதொட எட்டி
கண்தொட எட்டாத
தொலைதூரம் வரை
கட்டமிட்டு நின்றன
ஸ்ருதிப் பாறைகள்.
இசையின் வெளியில்
வட்டமிட்டது ஒருநிழல்.

திடீரிட்டு
வெளிநீத்து வெளியேறி
கையை நிழல்
கவ்விக் குதறிற்று.
வேதனையில்
சிலிர்த்த விரல்கள்

நிலவில் ஓடுங்கின.
நிலவெளிமேல்
ஸ்ருதிப் பாறைகள்
தத்தளிக்கத் துவங்கின.
“அடடா!-ஆனாலும்
இண்டியன் கர்நாட்டிக்
மியூஸிக்கிற்கு
அப்புறம்தான் இது-
நம்ப கல்ச்சர்
ஸ்பிரிச்சுவல் ஆச்சே”
என்று உருண்டன
உள்வட்டத்து
அசட்டுக் கற்கள்.

இந்தக் கல்நார்
தோல் வட்டத்துக்கு அப்பால்
அரை இருளில்
காலணியற்று நின்ற
யாரோ ஒருவனின்
இதயச் சுவடுகளில்
குத்திய முட்கள்
சிறகுகளாயின.

துடிப்புகள் கூடி
கழுக்குகளாகி
நிலவில் ஓடுங்கின.

நிசப்தத்தின் இமைதிறந்து
கவனித்துக் கொண்டது
இசையின் வெளியினுள்
குடிக்கொண்ட பெருமௌனம்.

காமுக ஜோடிகள்
 தசைகளில் செதுக்கிய
 முகங்களைக் கொண்டு
 தங்கள் கபாலம் தெரியாமல்
 மூடுகின்றனர்

கொடுக்கல் வாங்கலற்ற
 பொருளாதாரத் தன்னிறைவின்
 பனிக்கல் படுக்கையில்
 புணர்கின்றனர்

மானுஷ்யம்
 மானுஷ்யத்தை மறுக்க
 கண்ணற்ற திறைகளை
 உதடுகள் ஏற்கின்றன

பனிப்படுக்கையின்
 தொடுவானில் மீந்து
 உதிக்கிறது சலிப்பின்
 தனிக்கண் தரித்த
 புதுநியதிப் பூதம்

புணர்ந்தவர் விரல்களில்
 ஒருவர்க்கு ஒருவர்
 தனி வைரம் பதித்தளித்த
 மோதிரங்கள்

பூதத்தின் போதனையில்
 “போதும் உறவு” என்ற
 மாபெரும் முடிவு

வைரத்தின் தீயினுள்
 தெறிக்கிறது ஒளிகளின்
 முதிர்ந்த பரிஹாஸம்.

நீரகம்

கலங்கியது நீரல்ல
கண்காணா நுண்மை
கையளவாய் தெரியும்
கருவியினுள் ஒரு
கிருமியின் தவிப்பில்
அசைந்தது நீரல்ல
அசையாத மலை

மலை நுனியில்
உதித்தெழுந்தது கரு

கருவின் கண்ணினுள்
கலங்கியது கல்.

தியானம்

தத்தளிக்கின்ற
குளத்தின் பரப்பில்
நிலவை அள்ளிய
அலை வெளவால்களுக்கு
கண்ணாடிச் சிறகுகள்.

அடை காக்கும் சிறகினுள்
அடங்கும் முத்து.
முத்தினுள் ஒரு துகள் சேறு.
துகளிலே விரிந்து
ஆழ ஓடும் ஒரு பிலம்.

நகைந்தரங்களாய்
தத்தளிக்கிறது
பிலத்தினுள்
குடிக்கொண்ட அகாதம்.

கடல் நடுவே ஒரு களம்

ஸந்த ஸுதாயிபய் லஹாவி

- அமரரின் புகழ் அவர்தம் அமரத்வத்திற்காக

லஹய் நீசாயி நீச்

-நீசர் புகழ் நீசத் தனத்திற்காய்

ஸுதா ஸராஹி அமரதா

-அமரத்வம் அளிப்பதால் அமிழ்த்தினைப் போற்று

கர்ள் ஸராஹி நீச

-மரணிக்க வைப்பதால் விஷத்திற்கு வாழ்த்து

-துளசிதாஸ்

கடல்களைத் தாண்டிக் கேட்கிறது

வீறிட்ட சிகக்குரல்,

காப்புடைந்த பெண்ணின் கதறல்,

கனன்றொரியும் வீட்டின் குமுறல்,

சமரசப் பேச்சின் அலங்கார வளைவுக்குள்

எதிரெதிர் இனத்து மகனும் மகளும்

முகூர்த்த வேளையில்

சிரசறுபட்டு அலறிவிழும் ரணகளம்.

இனம் மொழி மதம் என்று

ஊர்வலம் எடுத்த

மூளையின் தாதுக்கள் மோதி

சங்கமம் பிறழ்ந்து

சிக்கெடுத்தது முடிச்சு.

முடிச்சு இனி

வேட்டிக்கும் முந்தானைக்குமல்ல,

முஷ்டிக்கும் பொறிவில்லுக்கும்.

அமைதியின் அநுஷ்டானங்களும்.

ஆரவாரம் ஒடுங்கி ஸ்தம்பித்தன.

கல்லும் உருகி

அலையெடுக்கிறது

எரிமலைப் பிழம்பு.

மரணம் மட்டுமே என்ற பின்

மரணம் தான் என்ன?

அழிவது உடலின்

கற்பூர நிர்ந்தத்துவம்;

அழியாததுவோ உயிரின்

ஆரத்திச் சுடர்.

இருபத்திநாலு மணிநேர இரவு

பகலைச் சட்டபூர்வமாகச் சதுரமிட்ட ஜன்னல்களில்
நடு நிசியின் ரௌடி நிழல்கள்.

பதுங்காமல் பவிஷூடன் பவனிவரும்

ஒநாய்ப் பற்களுக்கு

இரும்பு வளைவுகளாய்

ராணுவப் பாதுகாப்பு.

இருமை தாண்ட விரதமெடுத்துத்

தலைமழித்த பிசுமடத்தில்

மலர்ச் செடிச் சிலிர்ப்புகள் கூட

ராசுஸத் தலைப் பரட்டைகளாகின்றன.

குழந்தை வீறிடுகிறாள்.

நாளாந்த நாகரீகத்தின்

ஒளிச்சதுரம் உடைந்து

வீட்டினுள் சிதறுகிறது

சட்டத்தின் கரம் எறிந்த

பெட்ரோல் வெடி.

பீதியின் எல்லை.

குழந்தைமை கற்பிழந்து

பயங்கரம் முதிர்கிறது.

உலகின் ஊமைச் சட்டங்கள்

வீறிட்டு அழும் பெண் குரலைச் சுற்றி

உதவியற்ற

அமைதிப் பிராந்தியமாகின்றன.

விடிவின் திசையற்று

ஒரு சமூகத்தின் உயிரைச் சூழ்கிறது

இருபத்தி நாலு மணிநேர இருள்.

கண் முன்னால் தாய்தங்கை

கழுத்தறுபடக் கண்டவனின்

பிஞ்சுக் கை பிடித்த

துப்பாக்கி இரும்பில் மட்டும்

நகூத்தரங்களின்

ஒளிக் கண்ணீர்த்துளி ஒன்று

உதயத்தை நோக்கிப்

பிரவஹிக்கிறது நெருப்பாக....

உதிர நதி

அச்சிட்ட எழுத்துக்களின்
அறிவிப்புப் பவனி
ஸ்தம்பிக்கிறது.

செய்தித்தாளில்
பிரதிபலிக்கும்
வாசக முகத்துக்குள்
அலறுகின்றன
ஓராயிரம்
கபாலங்கள்.

அலறும் ஒவ்வொரு
அச்செழுத்திலும்
குரல் பெறுகிறது ஓர்
மூதாதை இனம்.

மனித வர்க்கத்தின்
மனச்சாட்சியினுள்
பாய்கிறது அதன்
உதிர நதித் துடிப்பு.

நெற்றிருந்த முற்றத்தில்
மழலை விளைத்து இன்று
குற்றுயிரில் துடிக்கும்
குழந்தையின் நாளத்தில்
நெற்றைக்கும் மிகமுந்தி
எகிப்தின் பிரமிட்கள்
எழுமுன்னாடி ஒரு
யுகத்தின் வாசலில்
இமயம் உருகி
ஏழு கிளை விரித்து
பிரவஹித்த சப்த
சிந்து துடிக்கிறது.

துடித்துக் கொடுங்கோலின்
துப்பாக்கி ரவை மழையில்
உடைந்து சொரிகிறது.

ஆகாயப் பாதைகளின்
முச்சந்தி நிலையத்தில்
ஐரோப்பிய அரசுகளின்
தூதுவர் இருவர்
கைகுலுக்கல்.
பல்தெரியாப் புன்னகைகள்.
பரஸ்பரத்தை விசாரிக்கும்
உச்சகட்ட நாகரிக
உயிரின்மை.
இத்தனையும் ராஜ
தந்திரத்தின் சரக்கூடம்.
ஊடே பறந்துவந்து
உயிரில் தைத்து
எரிகிறது இன்று
காலமுக அக்கினியை
தாங்கிவரும் செய்திஒன்று.
இருவரின் கண்களிலும்
மானுடத்தின் தத்தளிப்பு.
தந்திரத்தின் தடங்களிலே
தேய்ந்து உயிரிழந்த
சொல்லின் பருப்பொருளாய்
சொற்களையும் பற்களையும்
சிதறடித்த
சிறுதாதுத் திடுக்கீடு.
கவடு பிறழ்ந்து,
மாறியது பரிமாணம்.
சரித்திர வெளியில்
சந்தித்து நின்றன
ராஜதந்திரிகளின்
கபாலங்கள்:
“உன்மொழியில்
நான் மனிதன்
என் மொழியில்
நீ மனிதன்.
எல்லா மதங்களுக்கும்
உயிர்மீது பெருநேசம்.
உனக்கும் எனக்கும்

ஒருமித்த மூதாதைத்
தர்சிகளின் பார்வையிலே
நான் நீ என்றெழுந்த
முகமுடிப்பட்டங்கள்
அடையாளம் ஏதுமற்ற
அந்தரத்தில் தான் ஆடும்.
இருந்தும் எரிகிறது
காலத்தின் ரஸ்தாவில்
புகைமடியாத் தேதிஒன்று.
என்னை நீ
சின்னாபின்ன மிட்ட
ஸ்ரீ லங்கா ஜூலை
1983.
சரித்திரக் கருவினுள்
சந்திரக் கலசத்தைக்
குதறிய ஒன்பது
ஒநாய்த் தினங்கள்”

மறுகணம் -
பிறழ்ந்த வெளிதிரும்ப
மறைந்த உதடுகள்
இறுகித் தோன்றி
உதிர்கின்றன
உபயோகம் ஏதுமற்ற
சொற்கள், அவற்றில்
அரசாங்க முத்திரை
பதிக்கிறது புன்னகை.

அதேகணம் -
ராஜ்யக் கடப்பாறைத்
தாக்குதலில் எங்கோ
வீறிடுகிறது ஓர்
சின்னஞ்சிறு குழந்தை.
அதன் உதிரவெளி
மானுட இரவாகி
உலகை முடுகிறது.

இரும்பின் இசை

கண்ணுக்குள் விரிகிறது
கடல்.
கடலின் அலைகளில்
இதயத்தின் குமுறல்.
குமுறும் நீரினுள்
நின்று எரிகிறது
தீயின் ஜுவாலை.
தீயினுள் பிறக்கிறது
இரும்பின் இசை.
இதயத்துள் இசைமோத
தூரங்களாய் விரிகிறது
உயிரின் அலை.
அலைக்கைகள் தட்டித்
திறக்காத கல்லின்
கதவுக்குத் திறவுகோல்
நெருப்பு.
நெருப்பின் திசையில்
நிமிரும் கனவு.
கனவுக்கு வழிகாட்டும்
தணலின் சுவடுகள்.
தணலாக மலர
தோளிலே படர்ந்து
காத்திருக்கின்றன
இரும்பு நெருப்பின்
அரும்புகள்.
அரும்பினுள்ளே
நட்சத்திரமாய்
புதைந்திருக்கிறது
ஒரு புது உலகு.
நீசக் குகையின்
இருள் அதைக் கவ்வினால்
மரணக் கதவுக்கு
வழிகாட்ட நெஞ்சில்
முளைத்திருக்கிறது
விஷத்தின் கதிர்.
கதிரின் மறுமுனையில்
அரும்புகின்றன
ஆயிரம் கண்கள்.
கண்ணுக்குள் விரிகிறது
கடல்....

தீவு

புத்த போதத்தின்
 சொத்துரிமையாக
 புத்தரே சிபார்சித்த
 தீவு இது என்று
 போதித்தார் நமது பிஷு.
 புத்த துவீபத்தில்
 கத்தி கைக் கொண்டு நாம்
 செய்த கைங்கர்யத்தில்
 விரிகிறது பிணக்காடு.
 தன் விஷ நெளிவுகளுக்கு
 தானே அஞ்சிய சர்ப்பம்
 தன்வாலைத் தானேவிழுங்கி
 தர்மச் சக்கரமாகிறது.
 நேற்று
 நன்மைக்கும் தீமைக்கும்
 நிகழ்ந்தது போர்.
 மனச்சாட்சியின் நாடி
 துடிக்காத இன்றோ
 கிடந்து புழுக்கிறது
 கடவுளின் பிணம்.
 கிறிஸ்துவக் கண்டமும்
 ஹிந்துஸ்தானமும்
 கண்ட ரத்தச்சுவட்டு
 சரிதம் உண்டெமக்கும்.
 கிறிஸ்துவைப் போன்று
 வாழ முனைந்த
 வால்ட்னீஷியர்களுக்கு
 போப் இன்னொஸன்ட்
 கொடுத்த பவிஷின்
 பெயர் நிர்மூலம்.
 புத்த மதத்தைக்
 கிழித்தெறிந்த
 புஷ்யமித்திரனின்
 கழுமரங்களுக்கு
 பிராமணர் செய்தனர் பூஜை.
 இன்னும் இப்படி
 உள்ள அத்தனை
 கால சர்ப்ப
 நெளிவுகள் முழுதும்
 சுழன்று மீண்டும் சக்கரமாகும்.
 கருணையின் நதிமூலக்
 கன்னிமையினை

மீண்டும் மீண்டும்
 கற்பழிக்கின்ற கைங்கர்யத்தில்
 மதங்களிடையே
 எப்போதும் உண்டு
 சகோதரத்துவம்.
 அயல்நாட்டு மனம் போன்று
 நமது மனமும்
 ரத்தச் சகதியில்
 உழலும் உழன்று எழுந்து நின்று
 அவ்வப்போது உருகும்.
 எல்லாமானுட உள்ளங்களிலும்
 பிரதிபலிக்கிறது
 கருமைத் தழும்பு
 படர்ந்த ஒற்றைச்
 சந்திரன், அதன் குறுக்கே
 நகர்ந்து கொண்டிருப்பதோ
 பிரம்மாண்டராஷ்ஸு
 ஓணான் இனத்தின்
 ஓயாத புராதன ஊர்வலம்.
 முலைப்பால் குடிக்கும்
 பிராணி வர்க்கத்துக்கு
 தன் வாலைத் தானே கடித்து
 தன்னையே விழுங்கும்
 சர்ப்ப நெளிவின்
 தற்காப்பு இல்லை.
 ஆயினும் காற்றில் அலறுகின்றன
 சமத்துவம் கேட்கும்
 திடீர்க் குரல்கள்;
 எதிர்ப்பு வகுக்கும்
 வெட்டுகிளி வர்க்கம்.
 புத்தர்பிரான் போதனையில்
 உள்ள பலவீனம்
 அஹிம்சை - எனவே
 அதனைக் காக்க
 நாம் சமைத்தது
 முப்படை முனைகளின்
 ஹிம்சைத் தத்துவம்.
 போதனை மூலத்தின்
 கோளாறுக்கு
 சரித்திரம் தந்த திருத்தமாக
 திரிபிடகத்து
 இருதய வைரத்தின்

ஒளி முடிச்சினுள்
 புதைகிறது நமது
 துப்பாக்கி நுனிகளின்
 குத்துக் கத்தி அணி.
 இதன் பிரதி பலனமாய்
 இலைமுகமுடி அணிந்து
 எழுகிறது தாவர
 இருளினுள்ளிருந்து ஓர்
 பயங்கரக்கனவு.
 தாவரங்களில் முளைக்கிறது
 ஆயுதப் போர்த் தத்துவம்.
 இரவின் தீடிர்ப்பள்ளங்களிலே
 நிலக்கண்ணி வெடிகள்.
 டிரக்குடன் சிதறும்
 நமது ராணுவம்.
 மதத்தில் பிரியம் உள்ள
 எந்த மக்களையும் போல்
 நமது கூக்குரலும்
 எழுப்பும் கோஷம்
 “பழிக்குப் பழி!”
 புத்தரின் பிசுபா
 பாத்திரத்துக்குள்ளிருந்து
 புறப்படுகின்றன
 கவச வரகனங்கள்.
 நேற்றந்தப் பாத்திரம்
 வாழ்வுக்கு ஊற்று.
 இன்றோ அயலானைநோக்கி
 உறுமலுடன் செல்லும்
 மரணயந்திரத்தின்
 உற்பத்திச் சாலை.
 நமக்கு ஏற்றபடி
 சட்ட விசாரணையின்
 சங்கடங்களற்ற
 துயில் நிலையில்
 மந்த நடைபோடும்
 எருமையில் ஏறி
 அவனுக்குத் தரிசனம்
 தருகிறான் அவனது யமன்.
 ஒரு தனி இனத்தின் நிர்மூலம்
 நமது இலக்கு முதியோர்
 பெண்டிர் பிறந்ததும்
 பிறவாக் கருவாய்
 சிக்களடங்கிய அதற்கு
 ராணுவச் சமிக்ஞைமொழி

“புன்னகை வெளி”
 ஒருபெரும் பர்வத
 உதரத்திலிருந்து
 உதித்தனன் போன்று நிற்கும்
 கோதம புத்தரின் முகமும் ஓர்
 புன்னகை வெளி.
 ஆயினும் நமது திடீர்
 இரும்பு இரவுத் தத்துவப்படி,
 புன்னகைகளிடையே
 சமத்துவம் இல்லை.
 பிசுபுத்தனமாய் ‘மிலிந்த!’
 என்று பரிபாஷையிலே
 கரகரக்கிறது கமாண்டரின்
 ரேடியோக் குரல்.
 அதன் அர்த்தம்: ‘தாக்கு!’
 பிசுபுநாகசேனனின்
 சூக்ஷ்மதிருஷ்டி
 மிலிந்தராஜனுக்குக்
 காட்டிய மார்க்கத்தில்
 பூத உலகு மறைந்து
 எழுந்தது சூன்யம்.
 இரும்பு நெருப்பின்
 இலக்கு வரிசையில் நின்ற
 முகம் ஒவ்வொன்றிலும்
 ததும்பிய “ஏன்?”
 என்ற கேள்வி.
 பதிலற்று உதிர்ந்து
 எழுகிறது கபாலம்.
 இறந்து விழுந்த
 கர்ப்பிணி ஒருத்தியின்
 உதரத்தினுள் உயிரின்
 இறுதி உக்ரத்தோடு
 துடித்தது ஏதோ ஒன்று.
 அரசியல் அறிக்கையும்
 மத நம்பிக்கையும்
 நிலவாத நிலையில் அது
 முழு உருக் கொண்டு
 பெயரற்றுப் பிணைந்தும்
 பிணையாமல் மிதந்து
 குற்றம் ததும்பும்
 விளக்கங்களற்று ஓர்
 புன்னகையில் கூறிற்று:
 “எல்லையின்மை
 வரவேற்கிறது!”

காகித முகங்கள்

ஜோடிகள் மாறுகின்றன-

ராஜாவுக் கருகே
கொலைகார ஜாக்கி.
ஆடுதன் ராணியும்
கிளாவர் ஜாக்கியும் கும்மாளம்.
சீட்டுக் கட்டுக்குள்
மனிதச் சீர்குலைவு.
எல்லாம் விளையாட்டில்
செலாவணி ஆகத்தான்.

உலக வியாபாரத்தில்
சுண்டிப்பார்க்கப்பட்டு
முகம் ஓயாமல் தேய்ந்து
செலாவணி ஆகின்றன
மனித முகங்களின் நாணயங்கள்.

கட்டுக் குலைந்து
கைகளில் ஓலை விரிந்து
கணிக்கப்படும்
காகிதச் சீட்டுக்களுக்கும்
முகங்களில் ஓய்வில்லை.
அவை தம்மைக்
கணிப்போரைக் கணிக்கின்றன.

காகித முகங்களில்
சுவாசக் களை.

மனிதர்களை அவை
பணயம் வைக்கின்றன.

கீற்று

நடுஇரவு உடைகிறது
இருபுறங்களிலும்
நாங்கள் நாங்களென
உடைந்து அகல்கின்றன
நாதியற்ற
நாய்களின் ஊளைகள்.

இரவின் மையத்தில்
காலக் குரைப்பற்ற
கணத்தின் கீற்று.
இருளின் தளத்தில்
முதல் முடிவு இல்லாத
பேரிருள் ரேகை.
ஊடே
ஒரே ஒரு
நகூத்தரத்தின்
தானற்ற வெண்மை -
துயிலற்ற மௌனம்.

சுயம்வரம்

யானை தந்த தந்தத்தை
மனிதப் பற்களாய்ச் செதுக்கி
மாட்டிக் கொண்டேன்.
கீழிருந்து மேல்நோக்கி
நிலத்தைக் கிழித்து எழுந்த
வராகப் பல்லாயிற்று
யானைத் தந்தம்.
பூமிக்குக் கீழே
புதையுண்ட நெருப்பும்,
கனி இரும்புச் சுனையாகி
பீறிட்டெழுந்தது.
வராகத்தின் பல்லில் அதன்
மின்னல்கள் பின்னி.
“யானைக்குப் பிறந்து
பூமிக்குள் புதைந்தவள்
நான், இன்று என்கை
பன்றியின் பல்லைப் பற்றுகிறது”
என்றாள் அவள்.
“கனி இரும்புக்கு
பாட பேதம்
பன்றி இரும்பு”
என்று சிரித்தது என் தந்தம்.

வியாதி அறிக்கை

எனக்கொன்றும் இல்லை,
வெறும் லிவர் ட்ரபிள் தான்;
டாஸ்டாயவ்ஸ்கிக்கு?
“தண்ணி மட்டும் போடாதே
வெந்நீரில் குளிக்கலாம்”
என்றார் டாக்டர்.
எனவே என் எழுத்தில் நான்
தண்ணி போட முடியாமல்
நடமாடும் பாலையின்
வெக்கை உண்டு
வரட்சி என்கிறீர்;
அதுதான் இது.

வெள்ளெலும்பு தெரிய
விரைத்துக் கிடக்கும்
பழம் பெரும்
பிணங்களும் உண்டே;
விமர்சகரைக் கேளும்.
(மனுஷ்யன்,
என்னமாய் குடிக்கிறான்?)

வேறொன்றும் இல்லை:
எனக்கு லிவர் ட்ரபிள்;
பிரான்ஸ் காப்காவுக்கு?
க்ஷயமா?
புதுமைப்பித்தனுக்கும்!
பித்தனுக்கு முந்தி
பாரதிக்கு என்ன?

பாரதத்து கவிகளுக்கு
வாழையடி வாழையென
வந்த பரம் பரை நோய்
பசி!
ஏனோ அது என்னை
எட்டியும் பார்த்ததில்லை.
நமக்குத் தெரியும்
எழுத்துத் தொழில் அழகு.
எனவே நாம்
எப்பவும் கொஞ்சம்
மெட்டிரியலிஸ்டுகள்.
அந்த இழுப்பில் போய்
கம்யூனிஸக் குட்டையிலே

அடியற்று விழுந்து
கிடந்து
உழன்றது ஒரு காலம்.
இருந்தும் அது ஒரு
ஸ்பெஷல் ரெப்பூடேஷன்.
புரட்டிப் பாரும்
என் புத்தகத்தை அல்ல,
என்னை.
ஒரு பக்கம் பட்டை
மறுபக்கம் நாமம்;
புத்தகத்திலும் உண்டு இந்த
டபுள் வேலை என்கின்றீர்.

அடிப்படையில்
மெட்டிரியலிஸமே
அதுதான் என்கிறேன்.
எல்லாம் ஒவ்வொரு
சீசனுக்குத் தான் என்றாலும்
சீசன்களுக்கிடையே
எப்போதுமே உண்டு
தத்துவப் பிணைப்பு.
இதுவே அதுவாகி
அதுவே இதுவானால்
அபேதம்.
உதாரணம் கேளும்:

நமது தாத்தாவின்
சமஸ்தான சேவுகத்தில்
சக்கரம் என்றால்
திருவிதாங்கூரின்
அந்தர்யாம ராஜா
திருமாலின் சக்கரம்
அல்ல -
காக!

இருந்தும்
தண்ணி போட முடியாமல்
எனக்கு இந்த
லிவர் ட்ரபிள்.
டாஸ்டாயவ்ஸ்கிக்கோ
காக்காய் வலிப்பு.

முன் ஒருநாள் நீர் தேடி
புத்தகப் பாலையின் முள் எழுத்தில்
வழிபிடித்து நடந்தான் அவன்.
தூரத்தே தத்தளித்த
தரிசனத் திசை தவறி
முள்முள்ளாய்த் தைத்தன
தத்துவ நெருஞ்சிகள்.

பின் ஒருநாள் தோள்க் கழியில்
தொங்கிய முன்பின்
பதநீர்க் குடங்களிடை
தாகம் தாகம் எனத்தவித்து
எதிரே தத் தளித்ததைத்
தொடர்ந்தான் அவன்.
கைக்கெட்டி எட்டாமல்
அதே தொலை தூரத்தில்
அவனுடன் நகர்ந்தன இருபுறக் குடங்கள்.

என்றோ ஒருநாள்,
விஷமமாய் அல்லது அகஸ்மத்தாய்
அவன்கைப் பேனாவின் பூனை நகம்
நிலவைப் பிறாண்டியது.
முள்கிழித்த முகத்தில்
பதநீர் இனிப்புடன்
உதிரம் கசிய
அவன் கண்டது என்ன?
அதிசயமாய் எதிரே ஒரு
வெண்தாள் வெளியில்
ஆழ ஓடியது இருள்.
அகாதமா? ஓரளவுக்கு ஆமாம்.

இருளின் எல்லையில்
ஏதோ ஒன்றன்
தொலைதூரத் தத்தளிப்பு.
அவன் மறைந்தும்
மறையாமல் அவனுக்காய்க்
காத்திருக்கும் அது அவன்
தேடிய நீரல்ல -
இடையறாத அவனது தாகம்.
தாகத்துக்குதவாத தாரகையின் பாதரசம்.
புகையற்றுத் தீயின் நிறமற்று
அழிவற்ற சுடராய்
எரியும் தவம்.

சீட்டாட்டம்

‘டெட் கார்டு போட்டு
டிக் அடித்தால்
25 பாயிண்ட்’ என்றது
ஆட்டத்தின் மூலம்
எழுதிய பலகை.

பாபிலோனுக்கும்
உஜ்ஜயினிக்கும்
சைதாப்பேட்டை
ஐபார்கான் சந்துக்கும்
டெட் கார்டு விழுகிறது.

அஷூர் பனிப்பால்
சூர்யனிடம் பெற்றது
எத்தனை பாயிண்ட்?
சினாய் மலையின் தீவிரல்
மோஸஸுக்குக்
கொடுத்தது பத்து.
மாஸிடோனிலிருந்து
தக்ஷஸீலம் வரை
குதிரைக் குளம்பொலியில்
அலக்ஸாண்டருக்கு
அடித்து விழுந்தன
எகிப்து, பாரசீகம், இந்தியா,
டிக், டிக், டிக்.

‘டெலர் கார்டு போட்டு
எடுத்துக் கொடுக்கும்வரை
எடுப்பவர்க்கு 25 பாயிண்ட்’
என்றது மீண்டும் பலகை.

நவ மார்க்ஸீய
காந்தீயக் கோலத்தில்
ஆரம்பித்து, சினிமாவின்
அரசியல் ஸ்டார் வரை
சைதாப்பேட்டை

சிவவிஷ்ணு கோவில்சுவரை
ஐபார்கான் சந்து
முட்டி நிற்கும் எல்லையில்
குப்புற விழுந்தன முகங்கள்.

பிடரிகளின் இருளில்
பேதங்கள் ஏதுமில்லை.
எட்டி எடுப்பவர்க்கு
புரட்டிப்பார்த்த முகம்
தன் முகம்.

அதன் பரப்பில்
எதிர் முனைகளாய்
வியுகம் வகுத்து விரிகிறது
குரு சேஷத்ரம்.

ஒரே முகத்துக்குள்
இருந்த
இருக்கப் போகிற -
கோடானு கோடி முகங்கள்.

ஒவ்வொன்றின் ஊடேயும்
உருளுகிறது
உருவற்ற திகிரி,
அதன் வாய் வழியே
பேரொளி ஒன்று
கர்ஜித்து கூறிற்று:
“நானே காலம்!”

பதிலுக்கு
பலகை கிரீச்சிட்டது:
‘ஆடும் போது
ராங்டயலாக்
கொடுக்கப்படாது’.

பிசகு

கண்ணாடிக்குள்
 ஆடும் சிவனை
 காகிதத்தில்
 ஓவியம் போட்டேன்;
 பரபரத்தது ஸ்கெட்ச்பேனா.
 வெளியே கூடத்தில்
 மழைக் குளிரோடு
 கறகறத்தது
 'ஆழி'யின் அட்டைக்கு
 படம் கேட்டு வந்திருந்த
 அரை எட்டடரின் மூச்சு!

அது ஏதோ
 தர்மங்கள் குலையக்
 கண்டெழுந்த
 ஆசிரியச் சீற்றம்
 அல்ல வெறும்
 ஆஸ்துமா இரைச்சல்தான்.
 அதில்,
 எடுத்த திருப்பாதம்
 நடுக்கம் கண்டு
 விறைத்தது கால்,
 ஒருகை நடுங்கி
 உடுக்கை எகிற
 சிரசின் பிறை
 இடப்புறம் விட்டு
 வலப்புறம் ஓட
 கோட்டின் மறு
 ஓட்டத்தில்
 மீண்டும் எட்டடரின்
 ஆஸ்துமா எதிரொலி!
 அரவுகள் மிரண்டு
 அந்தர்த்தானமாயின.

மிதித்த திருப்பாதத்தின்
 அடியில் நெளிந்த
 அகரனுக்கும்
 முகம் கோணி மறைந்தது.
 சிவபிரானின்
 முக்கண் பிசகி
 முளைத்தது கழுத்தில்
 முயல்களின்
 இருள் முகம்.

படத்தைப் பார்த்ததும்
 'இது என்ன சிவனுக்கு
 முகத்தில் கரி? ஏதும்
 தர்மப் பிசகின்
 சிம்பலோ?' என்று
 என்னை முறைத்தார்.
 'சிம்பலுமில்லை
 சிம்பலுமில்லை
 உங்கள் இரைப்பில்
 என்னை நடுங்கி
 சிதறிய இங்கி.
 குளிராயிற்றே
 ஸ்வெட்டர் போடக்
 கூடாதோ?' என்றேன்.
 'போடணும்' என்றவர்.
 'போடலை' என்றார்.

காலருகே இதற்குள்
 'அப்பா, அப்பா!' கேட்டு
 குனிந்தேன் அங்கே
 முயலகன் கழுத்தில்
 முளைத்திருந்தது
 முக்கண் பிசகாத
 சிவன் முகம்.

(ஆதிமூலத்துக்கு)

கிரணம்

விடிவுக்கு முன்வேளை
ஆகாயத்தில் மிதக்கின்றன
நாற்காலி மேஜைகள்.
ஊஞ்சல் ஒன்று
கடல்மீது மிதக்கிறது.
அந்தரத்து மரச் சாமான்களைச்
சுற்றிச் சுற்றிப் பறக்கிறது
அசரீரிக் கூச்சல் ஒன்று.
சிறகொடிந்து கிடக்கிறது
ஒரு பெரும் கருடப் பட்சி.
கிழக்கு வெளிற்
சிவந்து உதித்த மனித மூளைக்குள்
வெறுமை ஒன்றன் இருட்குகை.
குகைக்குள் கருடச் சிறகின்
காலை வேளைச் சிலிர்ப்பு.
ஆகாயத்தில்
அலைமேல் அனல்.
மௌனித்தது
அசரீரிக் குரல்.

வலி

முழங்காலிட்டு
கும்பிட்ட
குடும்பஸ்தனுக்கு
மார்வலி
தொப்பைவலி
மர்ம எரிச்சல்
மூட்டுப்பிடிப்பு.
முழங்கால்கள் மிதித்து
வலித்தது கோவிலின்
மொழைக் தரை.
கும்பிட்டவனும் ஜடம்
கோவிலும் ஜடம் என்று
ஜடத்தைப் புரட்டிப் பார்த்த
பாதிரியாருக்கு
வலித்தது வெளி -
வெளியில் நின்ற
சிலுவையில்
வேதனை.

குறளிகள்

இன்று ஓர் ஆழ்ந்த வகையான பவர்கட்,
பட்டப் பகலில் ஸ்விட்சுகளைப் போட்டால்
பல்புக் குமிழ்க்குள் இருள் பிறந்து
அறையுள் நிரம்பும்.

மின் விசிறிச் சுழலில் விஷ நீலக்காற்று
குறளி மனித உருவங்களாய் நெளியும்.

சுற்றிக் குழுவாகும் அவற்றின் நிழல்களுக்கு
கோவில் கலாச்சாரப் பூஜை பகலில்
காதல் கண்ணாறையைத் தாண்டிக் கால் தூக்கித்
தலை கீழாய்த் தொங்கும்
பெண் குறளிப் பூஜை நடுராத்திரியில்.

இப்போது புதுசாய் இருப்பை நெளித்து
'இந்த வேலை வருமா உனக்கு?'
என்று கேட்கின்றன இந்தத் தோல் குறளிகள்.

இதயத்து ரகசிய ஸ்விட்சில் பிறக்கும்
காதலின் ஜாலம் தங்கள் மாபெரும்
ஜாதிக்குள் கீழ் ஜாதியைப் புகுத்தும்
மூதிகளின் வேலை என்று
வைதீக வெளவாலின் வேதத்தையும் கூட
ஒதுகின்றன இந்த நவீன குறளிகள்.

மொத்தத்தில் இந்தக் குறளி வித்தை
தொடைச் சந்து வரைக்கும் தான்.

கடரின் ஒளிவிழ மறுக்கிற வெற்று
ஜடத்தில் முளைத்த குறளிக்குத் தெரிந்தது
கோடிக் கணக்கான வருஷங்களுடே
கோடானு கோடித் தாதுப் புழு நெளிவில்
கற்றுத் தெளிந்த ஒரு வித்தை மட்டும்தான்.

எப்பேர்ப்பட்ட ஒரிஜனல் வித்தை அது?

அந்தக் கலைதவிர இந்தப் பிறவிக்கு
எந்தக் கலைதான் கலையாகும்!- எனவே
இருளின் பிராந்தியமும்
ஒளியின் விளிம்பும் கரைந்த தோலின்
வெளியை நெளித்துச் காட்டி, 'உன்
ஒளியை விட இந்தப் பாதி இருளே
வெளிச்சம்!' என்று இவை
புணர்ச்சி வேளையின்
ஒளியை மொழியாக்கிப் புகலுகின்றன.

அறையின் சுவரில் ஆடிய குறளிகள்
'பார்த்தீரா? பார்த்தீரா?' என்று புளுகி
ஐடத்தின் தடத்தைப் பிடித்து
சுப்பய்யர் கொல்லைக்குள் சுற்றிச் சுற்றி
'யாத்திரை! யாத்திரை! ஓர்ர்ர்ரர்!' என்று
சுவிக் சுவி ஓடுகின்றன.

'சுவரும் சிறை இந்தச்
சுப்பய்யருடைய மாபெரும் கொல்லையும்
சிறைதான் எனக்கு' என்றபடி எழுந்து
ஸ்விட்சுகளை அணைத்தேன்.

குறளிக் கூட்டம் அலறிக் கரைகிறது.

தெற்கு வாசல்

தெற்குக் கோபுர வாசலுக்கு
வந்த உன்முன் உனது
இடப்புறமாக நிற்கிறான்
காலபைரவன்.

பூணூலில் அவன்
கோர்த்தணிந்திருக்கும்
பொக்கிஷங்களைப் பார்.
பூக்களல்ல, புஷ்பராகக்
கற்களல்ல
கபாலங்கள்.

ஓவ்வொரு கபாலமும்
பார்ப்பனனில் இருந்து
பறையன்வரை ஐ
ரோப்பியனில் இருந்து
ஆப்பிரிக்க நீகிரோப்
பழங்குடி வரை,
ஓவ்வொரு மனித
இனப்பிரிவினை காண்.
நேர் கொண்டு பார், சிலையின்
கால்களுக்குப் பின் நாயாய்
உறுமுகிறது மரணம்.

அது, காலத்தின் வாகனம்.
காலபைரவனின்
சிரசில் அணிந்த
நெருப்புக்கிரீடமாய்
நின்று எரிகிறது
சரித்திர நியதி. அவன்
ஏந்தி நிற்கும்
சிவாயுதங்களிலும்
நடுங்குகிறது அதன்
நிர்மூல கதி.

டமருவில் பிறந்தது
நாதம்; நாதத்தில்
பிறந்த விந்து
கலைகளாய் விரிந்து
கால தேசங்களாயிற்று.
தேசங்கள் காலத்தின்
நேற்றின்று நாளை என்ற
மூவிலைச் சூலத்தில்
கிழிபட்டுக் குலைந்து
அழிந்து கொண்டிருக்கின்றன.
இடையில் கலைமான்

உள்முகம் நோக்கி
ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

தெற்கே வந்த உன்முன்
நிற்கிறது காலம்
நிர்வாணமாய்.
நேர் கொண்டு பார்க்காமல்
நீ தப்ப முடியாது.
உன் கண்களைச் சந்தித்த
கருணையில் குரூரத்தில்
ஊடுருவி உள்ஓடிப்
பிறக்கிறது காலத்தின்
புரியொணாப் புன்னகை.
உன் உடலில் அருவருத்து
உள் ஓடிப் புரள்கிறது
உனைவிட்டுப் பிரியாத
மரணத்தின் பூணூல்.
உன் உயிரை நேர் நோக்கி
பரிகரிக்கின்றன
காலங்கள்.

கத்தி முனையாய்
துப்பாக்கியில் வெடித்துச்
சுழன்று வரும் குண்டாய்
உற்பாதங்கள் தந்து,
உருக்குலைக்கும் நோயாய்
உடல்கூடிப் படுத்தவளின்
புணர்ச்சி விஷமாய்
தெற்குக் கோபுரவாசலில்
நிற்கிறது காலம்
நிர்வாணமாய்.
காலிடறும் கல்லும்
ஒரு நாளில்லை ஒருநாள்
காலனுருக் கொள்ளும் -
ஓ, ஓ, மானுட!
ஓடாதே நில!
நீ ஓட ஓட
தொடர்கிறது கல்;
நாயாக உன்
நாலுகால் நிழலாக.
நீ ஓட ஓட
தொடர்கிறது அக்னி;
ஓயாத உன்

உயிரின் பசியாக.
நீ ஓட ஓட
தொடர்கிறது இடைவெளி;
சாவாக நீ
இல்லாத சூனியமாய்.

கற்பிதத் திளைப்பில்
நீ நின்ற கணம்
மனம் தடுமாறி நீ
சிருஷ்டியைப் பிரதி
பலித்த அவ்வேளையில்
எதிரே நிற்கும்
கவிதையே காலம்.

அறிவார்த்தத் திகைப்பில்
நீ நின்ற கணம்
திசைத்தடுமாறி உன்
அறிவு திருக
எதிரே எழுகிறது
காலத்தின் விபரீதக்
கருத்துருவக் கோலம்.
உனக்குள் ஓய்ந்து
நீ நின்ற கணத்தில்
உள்வெளி மாற்றி இக்
கணத்தில் மடிகிறது
காலமாய் வக்கரித்த
ஞாபக லோகம்.

நின்று நேர் கொண்டு
நோக்கிய கணத்தில்

நீ கண்டதென்ன?
தெற்குக்கோபுர வாசலில்
நியதி நெருப்பைச்
சிரசில் அணிந்து
நிற்பது நீதான்.
நீ அற்ற சூனியத்தில்
நிற்கின்ற பிரக்ஞைக்குள்
விழுகின்ற தத்துவ
நிழல் உன் பாலம்.
உனக்குள் உன்
உயிரென நீ
உருவேற்றிக் கொள்வதுவோ
உயிரல்ல, காலம்.

எனவே, எட்டாத
வெற்று வெளி ஒன்றில்
ஓயாத திகிரியை
மென்சிறகலைத்து
ஓட அசைத்தபடி
ஆடாமல் அசையால்
பறப்பது நீயல்ல
நானல்ல,
காலாதீதம்.

தெற்குக் கோபுர வாசலில்
திகைத்து நிற்கிறது
நீயற்ற நானற்ற
கல்.

வடக்கு வாசல் : தபாலில் வந்த தனித்துவம்

தபாலில் வந்தது,
செந்தாமரையில்
சீட்பிடித்துக் கைகாட்டி
அருள்பாலிக்கும்
தெய்வத்தை அச்சிட்ட
சீப்பான காலண்டர் அல்ல.
காலம் சரசரத்து
ஓடவிரியும்
டையிரியும் அல்ல.
தபாலில் வந்தது
ஊர்பேர் அற்ற
தனித்துவம் ஒன்று.

“என்னை உனக்குத்
தெரியாது” என்று
மைடியர் கூட
இல்லாமல் துவங்கி
“உன்னை எனக்குத்
தெரியும்” என
முடிந்தது கடிதம்.
ஊர் தேதி கையொப்பம்
அனுப்புநர் முகவரி
எதுவுமே இல்லை.
தபால் தலையில் மட்டும்
ஜே.கே. ஜாக்பாட்
என்றொரு சீல்.
ஈதென்ன பைத்யம்
என்றொரு பிச்சுவாய்
காற்றாட வாக்கோய்
புயிக்குப் பிடித்தது
காபி என்று
குடித்து முடித்து

சிகரெட் யக்ஞத்தை
நடத்தத் துவங்கினேன்.

புகையிலைச் சுருளைப்
பிடித்த நெருப்பில்
இன்மையின் இருப்பு.
ஜடத்தின் உயிர்ப்பில்
உள்வாங்கும் பிழம்பு.
பிழம்பு புகைத்து
என்னுள் விகசித்து
உள்வெளி ஆயிற்று.
வெளியே சிலிர்த்த
சிகரெட் புகையில்
இலையும் உடலும்
இல்லை உண்டென
இணையும் ரஸவாதம்.
சிகரெட் புகைதான்
இருந்தும் அதுதான்.

புலனுக்கும் புலனெட்டாப்
பரிமாணங்களுக்கும்
இடைவெளிகளிலே
திரிந்துகொண்டிருந்தேன்.
வெளிதோறும் நின்றது
ஒருகணப் பொறி.
கையொப்பமின்றி
அனுப்புநர் பெறுநர்
முகவரி இன்றி
காலமும் இன்றி
அண்டத்தை அளாவி
நின்றது தனித்துவம்.

என்னைக் கொன்றவனுக்கு

இன்று நான் ஒரு
மைனஸ்.

பன்னூறு கோடிக்
காலங்களுடே
மின்னல்கள் இந்த
சகதி நீரின்
மூலக விறைப்புக்குள்
மேக முழக்கத்தை
ஆழப் புதைத்து
உழுதன.

ஒளிமின்சாரத்தில்
சேறு திகைத்தது.

எண்ணற்ற காலங்கள்
பெருவெளியில் எங்கும்
விண்மீன் சூரியர்கள்.
முதிர்ந்து கோள்குறுகி
வெண்நீலமாகி
அணுமூலங்கள்
பின்னிப் பின்னி
ஊடுருவித் தொகுத்த
நவமுக மூலகம்!
மூடிச்சரிந்து விண்
மீன்கள் சிதற
பூமிக்கு இறங்கிற்று,
ஓயாது நிலவிய
ஒளியற்ற மூட்டத்துள்
ஓயாது பிறக்கும்
மின்சாரப் புயல்.
ஒன்பது முகம்கொண்ட
மூலகக் கற்கள்
உயிருள்ள தாதுக்கு
உள் அத்திவாரங்கள்.
நீரில் தோன்றி
நீந்திப் பின் ஊர்ந்து
தரைக்கு வந்து
காற்றில் பறந்து
தாவி மரத்தில்
பாய்ந்து நிமிர்ந்து
மூளைக் கிளை பரப்பி
எழுந்தேன் நான்.
இறப்புப் பிறப்பென்று

சுழன்றது என்னுள்
மறைந்து நின்றபே
ரண்டத்தின் திகிரி.

இவ்வாறு தோன்றி
செத்துப் பிறக்கும்
ஓயாத வட்டத்தில்
மீண்டும் நானின்று
சுத்தமாய் ஒரு
மைனஸ்.

சூரிய உலைகளில்
அணுக்கள் பிணைந்து
இரும்பின் நுண்
துணுக்குகள் பெருகின்
உதிரம் - உதிரத்தை
உதைத்து நடித்து
உடலெங்கும் அனுப்பும்
தசைக்கருவி -
அண்டத்தைப் பிண்டத்தின்
அகத்தில் நடத்தும்
இதயம் - இதற்குமேல்
கபாலச் சிறைக்குள்
புவனத்தை அளாவி
எழும்பும் சிந்தனைக்
கருவி மூளை - இது
எதுவும் உனக்கு
வியப்பில்லை - இவை
சேற்றிலே இயற்கை
விதைத்த விபத்துக்கள்.
உன் பிரக்களு? -
அதுவா அது
ஐடத்தின் இலக்கணப்
பகுதியில் ஒருவெறும்
விகுதி - ஆனால்
உயிர்த்தாதுக்கோவையின்²
பூர்வீகமான
நவமுக மூலகம்
ஒன்றைக் கூட - அட
ஒன்றைக் கூட
உருவாக்கும் விபத்துக்கு,
இன்று நாம் காண்கின்ற
அண்டம் முழுதும்

இன்று நாம் அளந்துள்ள
புவனத்தின் ஆயுட்
காலம் முழுதும்
பிரபஞ்சம் பிறழ்ந்து
மோதித் திரிந்தாலும்
போதாது!
எனவேதான்
பிறப்பிறப்பற்ற
பிரபஞ்சம் ஒன்றுள்
விஞ்ஞானிகளுக்கு
எட்டாத மகா
காலத்தின் சந்நிதியில்
சம்பவித்த மூலகம்
ஒருநவ முகம்.

இது கோடி கோடி
குவிந்து பிளந்து
உடலெடுத்தவையே
அம்பா, ஆப்பிள்,
ஜீவித வர்க்கம்,
நீ, நான் யாவரும்.
அற்புதம் என்று நாம்
நினைப்பவை யாவும்
அற்பமாய் நிற்கிற
பீடம் இச் சம்பவம்.
இதனை
கொலைக்கருவி ஒன்றன்
விசை வில்லில், விரல்
விறைக்க ஒரு
கணத்தில், நிர்மூலம்
ஆக்கிநிற் கின்றாய்.
விடுதலை வேட்கை,
சிலுவை, கோபுரம்,
மசூதி, விஹாரை,
மற்றும் சிலைகள்,
உருவ அருவக்
கடவுட் கொள்கைகள்,

உருவற்ற தத்துவங்கள்,
கருத்து மயமான
சித்தாந்த ரூபங்கள்,
உலகத்தை உய்விக்கும்
வேலைவாய்ப்புத்
திட்டங்கள் -
எவற்றையும் நீயுள்
சுயமுக வழிபாட்டின்
தீயில் நிற்கும்
பயம் என்ற பாத்திரத்தில்
உலைவைத்து விடுகின்றாய்;
கொலைக்கருவி ஆக்குகிறாய்.
கருவியின் வில்லும்
உன்விரலும் சேர்ந்து
பிளஸ் வடிவம் பெறுகிறது.
சரித்திர நூல்களின்
காகிதத் தெருக்கள்
முழுவதும் ஓடி
வருகின்றன உன்
பிளஸ் குளம்படிகள்.

மூலம் முடிவு என்ற
இருமைக்கு நடுவே
காலம் கருதல் இவை
இல்லாத கணம்
இல்லை உன் பிளஸ்களின்
குளம்படிக் கணக்கில்.
ஆனால் -

வில்லில் உன் விரலின்
விறைப்பை நிகழ்த்திய
கணம் நிற்கிறது
காலம் கடந்து.
மூலம் முடிவற்ற
ஒன்று எரிகிறது,
என்னுள் உன்னுள்
எண்ணற்ற விண்மீன்
கோளங்கள் தோறும்.

1. Configuration Nine என்ற மூலகம் (Molecule).
2. D.N.A. தாதுக்கோவை.

குறுங்காவியம் :
கிழக்கு வாசல்

I

மேஷசூர்ய உதயவேளை,
கிழத்திசைக் கண்டம்,
காலம் இற்றைக்கு
ஆறு மில்லியன்
ஆண்டுக்கு முன்பு;

சிறகு தளர்ந்து
தாழ்ந்து பறந்து
இடியொலிக் குரலில்
இறுதியாய் அலறி
வீழ்ந்தது - இன்னும்
மனித வர்க்கம்
தோன்றியிராத அவ்
உதய வேளையில்-
பிரமாண்டமானதோர்
பெயரில்லாப் பட்சி.

சூழ்ந்து கிடந்த
கானக மரங்கள்
அலறலின் வீச்சில்
சிதறி முறிந்தன.
சிறகடிப்பின்
புயலில் எழுந்தது
புழுதிச் சுழல்முகில்.
அயலக மலையில்
பாறைகள் பெயர்ந்து
சரிவில் உருண்டன.
மலைக்குகைகளினுள்
எதிரொலி உறுமல்;
பூகம்பம் ஒன்றன்
ஒரு கண அதிர்வு.
தாரகை வடிவில்
பூமி பிளந்து
பட்சியிலிருந்து
சுற்றிலும் ஓடின
ரேகைகள் ஏழு.

II

இரும்புத் தகடாய்
இறுகின பட்சியின்

சிறகுகள், எலும்பும்
தசையும் கல்லின்
திரணைகள் ஆகின.
பரிமாணத்தின் நேர்
ஓட்டம் பட்சி
அலறி விழுந்த
கணத்தில் நின்றது.
நின்று ஜடத்தின்
காலத் துடிப்பை
நாளை நேற்றாய்
திசை மாற்றிற்று.
பட்சியின் உரு
மாற்றமடைந்து
இரண்டு மில்லியன்
ஆண்டுக்குள் பிர
மாண்டமான தோர்
பாறையாயிற்று.

III

விலங்கின் வரிசையில்
மனிதன் பிறந்து
மூளைத் தாதுவின்
சிறகுகள் விரிந்தன.
புலனில் மோதிய
உலகை மனிதன்
உவமை வடிவாய்
உருவகப் படுத்தினான்.
உணவாய் விழுந்த
கலைமான் ஒன்று
காற்றில் கிறங்கி
ஏறி இறங்கும்
கிளையின் அசைவில்
தாவக் கண்டான் -
மிருகம் மாறி
மனிதம் பிறந்தது.
கிழக்கே எழுந்தது
சிம்ம சூரியன்.
பிரக்ஞையினுள் ஒரு
பாதாளத்தில் அதன்

பிரதிபலிப்பு.
பழம் எனக் குனிந்து
எடுத்த கையில்
பாம்பு ஒன்று நீர்ச்
சேறாய் நழுவிற்று.
பரவிற்று விஷம்.

IV

பூமிச் சுழற்சியின்
அச்சாணியிலே
சரிவு கண்ட
யுகம் ஒன்று
துருவங்களின்
உறைபனி வெளி
உருகிய காலம்.
உருகலில் நீர்
அலையற்று
புயலற்று
மலை முகடுகளை எட்டி
மூடத்துவங்கியது.
ஒநாய்க் குளிரின்
வாயில் பூமியின்
சீதோஷ்ணங்கள்
யாவும் சிக்கின.
மூழ்கி மடிந்த
மனித இனங்களில்
மீதி இருந்தவர்
வயிற்றுக் குகையுள்
பனிவெளிக் குளிரின்
ஒநாய் உறுமல்.
நீர் வடிந்து
நிலம் எழுந்தபின்
கண்டம் விட்டுப் புதுக்
கண்டங் களைத் தேடி
நாடோடி ஆகியவன்
கண்டான் ஒரு
இரவு சுழிந்த
அரை குறை விடிவில்
பட்சி வடிவப்
பாறை ஒன்றை.
பறக்கும் நிலையில்
பூமியில் பாதி
புதைந்த தோற்றம்.
நீண்ட கழுத்தை

வளைத்துத் தனது
இதயத்தையே
குத்திக் கிழிக்கும்
அலகு அதற்கு!
நெஞ்சக் குழிக்கு
நேரே நிலத்தில்
நீலச் சுனை.
நாலு புறமும்
ஓடும் ஏழு
சிறிய அருவிகள்.
ஆறு பகல்
தொலைவில் அவை
பெருகி ஒரு
ஆறாகின.
நதிகரை புரண்டு
வடிந்த வேளை
விளைந்தது நிலம்.
உண்டு மீந்தது
பட்சிப் பாறைக்கு
பலியாகிற்று.
விளைச்சல் வட்டம்
கடிகார மாகி
பழக்கம் பசுமை
வரட்சி பயம் என
எதிர் முனை பின்னி
ஒழுக்கமாயிற்று.
வானின் மீன்களில்
வடிவுக் கோட்டு
மண்டலங்கள்.
பழையகற் காலத்து
மனிதனின் பூஜையில்
ஆவேசம் உயிர்த்து
ஊடுருவிற்று.
துயிலும் வேளையில்
துயிலுக்குள் துயில்;
பாறைக்குள் ஒரு
பறவையின் குரல்.
உறுமி எழுந்து
சிறகு சிலிர்த்து
அந்தரத்தில் எற்றித்
தாவிற்று ஒரு
மாபெரும் கல்.
அதன் கால்கள்
கவ்விய பிடியில்

மானுடத்தின் மூளை.
எழுந்த பாறை
பறக்கலாயிற்று.
புலன்கள் மறுக்கும்
தொலை தூரத்தில்
ஒளிர்ந்தது ஒரு தனி
நட்சத்திரம்.
மானுட மூளைக்குள்
பிறந்தது லட்சியம்.

V

இன்றும்
கிழக்குக் கதவைத்
திறக்கின்றன
கடலும் வானும்.
பலி பீடத்தில்
வழியும் உதிரச்
சிவப்பு உதயம்.
வெளிநூல் விடிவில்
நட்சத்திரங்களின்
இறுதி நடுக்கம்.
கடலுக்கு மேலே
சுற்றுகின்றன
சிறகற்றுப் பறக்கும்
சிறுசிறு கற்கள்,
ஒன்றை ஒன்று
தொட்டுத் தொடரும்
சொற்களின் தாதுக்கள்.
உதித்துக் கொண்டிருந்தது
ஒரு பெரும் பிழம்பின் சிதறல்.

VI

இருள்வாய் ஒன்றுக்குள்
உடைந்து கொண்டிருக்கிறது
உதய வேளை.
வானில் கடலின்
முகடு முட்டும்
கோடு தாண்டி
கிழித்த உடல்கள்
மிதக்கும் அந்தரம்.
அந்தரத்தில் இன்று
அது என்ன?
ஆளற்ற நாற்காலி!
பின்னணியில் ஒரு மேஜை.

முன்னணியில்
புரண்டு தத்தளிக்கும்
சமுத்திர ஊஞ்சல்.
'ஏ, ஏ, ஏன், யார்,
நான்?' என்றெழும்
அசரீரிக் கேவல்கள்.
ஊஞ்சலில்
ஊர்கின்றன
சமுத்திர மடிப்புகள்.
ஆகாயத்துக்குள்
கிழித்த கோட்டுருவ
நாற்காலிப் பீடத்தில்
நீர், தீ, நிலம், காற்று-
அசைவற்ற ஒன்றனுள்
சுழன்றோடும் நான்கு;
ராகுவின் வாய்க்குள்
நான்கினுள் ஒன்று
பரிதிக் கங்கு.

VII

கிழக்குக் கதவைத்
திறந்தேன் நான்.
இன்றைய நாள்
வெற்றுத் தான்.
காலை வேலையில்
கனவு கழிந்த தெளிவு.
ஆயினும் எதிரில்
பட்சிப் பாறையின்
பலிபீடம் அதில்
விழுந்தது ஒரு
சிகவின் வடிவில்
நிழல்; என்குரல்
வீறிட்டு உடைந்து
நிசப்தம்! பீடத்தில்
உடல் துடித்து
சிரசு தனித்துக்
கிடக்கிறது பிறப்பு.
வீறிட்ட குரலின்
மெளனத்துக்குள்
விளிம்புகட்டி நிற்கிறது
மூலாதாரப் புயல்.
பலிகொண்ட பட்சிப்
பாறைக் கொலுவில்
மூலைக்கு மூலை என்

பிரதிபிம்பம் ஒரு
 கையின் உடுக்கைக்குள்
 பதுங்கிக் கிடக்கிறது.
 ஒலித் திவலை
 புவன வெளியைக்
 கருக் கொண்ட
 ஒருதுளி ஓசை அது.
 மறுகையிலே வளைந்து
 தன்னையே, விழுங்கும்
 கால பாசம்.
 நேற்றின்று நாளை
 என்றாரும் சர்ப்பம்.
 உனக்கும் எனக்கும்
 பிரபஞ்சம் முழுதுக்கும்
 அதன்
 குஷ்மாக்கினிதான்
 சங்கார மூலகம்.
 கதவு தானாக
 அடித்து மூட
 வெளியே அதை
 முட்டி உடைக்கும்
 சிறகுகளின்
 இரும்புத் தகட்டுத்
 தடதடப்பு. எனக்கு
 பார்வை அகமுகம்
 பாய்ச்சல் பகிர்முகம்.
 இன்னொரு கண்டத்தின்
 அல்க்காட்ரஸ் பறவை
 கழுத்தை வளைத்து
 தன்னையே இதயத்தில்
 குத்திக் கிழிக்கிறது.
 இன்னொரு கவிதையின்
 சிலுவையில் இதயம்
 அறைபட்டு மரிக்கிறது.
 ஏன், எது, எங்கே,
 எப்படி, எதற்காக, யார்
 நான் என்ற கேள்விகள்
 கதவுக்கு வெளியே
 நின்று முட்டி
 மோதுகின்றன.
 பின்வாங்கித் தொடுவான்
 தொலைவிலே கூடி
 கோஷித்து மீண்டும் ஏ
 கோபித்த மோதல்.

கதவைத் திறந்த
 என்முன் நிற்கிறான்
 என் பிரதி பிம்பமாய்
 ஒரு முழு நிர்வாணி.
 ஸ்தூலன் நான்
 குஷ்மன் அவன்.
 எனது சிருஷ்டிக்கு
 பூமண்டலத்து
 வலக்கை மான்.
 அவனுக்கோ
 புவனவெளியின்
 பிந்துதனைக் கருக்
 கொண்ட உடுக்கை.
 வலம் இடம் மாறிய
 இருவேறு வெளிகள்.
 மாறுகைகளிலே
 அவரவர் வெளியில்
 ஸ்தூலனின் மழுவும்
 குஷ்மனின் தீயும்.
 மானுக்குப் பாய்ச்சல்
 வெளியே, பார்வை
 உள்ளே! எதிரும்
 புதிரும் கலைந்து
 சிதறின அக்கணம்
 உள்ளே ஒரு
 ஊஞ்சலாய் ஆடி
 மிதந்து வந்து உட்
 கார்ந்தது கூடத்தில்
 அந்தரத்து நாற்காலி.
 ஒரு சிறு மேஜையும்
 மேல்கீழ் எங்கும்
 மொய்த்துப் பறக்கும்
 குரல்களும் கூட
 கூடத்து நடுவில்.
 கேளாமல் கேட்டது
 பதுங்கிக் கிடந்த
 பரமானுவின் இதயக்
 கர்ஜனை. உடனே
 உள்ளே பார்த்தபடி
 வெளியே பாய்கிறது
 மூளைக்குள் கழலும்
 மூலாதாரப் புயல்.
 நாற்காலியில் ஆள்
 இன்மை.

முடிச்சுகள்

கீழே நிலவு,
நீரலையில் -
சிதறும் சித்தம்
சேரக் குவிகிறது,
மேலே நிலவு.

மலைமேல் நிலா ஏறி
மழலைக்குப் பூக்கொண்டு
நில்லாமல் ஓடிவரும்.
குடிசைக்குள் சிதறும்
கூரைப் பொத்தல் வழி
மல்லிகை ஒளி.

மண்ணைப் பிடித்தான் கடவுள்
மனிதனாயிற்று ஆகி
அதுஎன்ன உளிச்சத்தம்?
கல்லைச் செதுக்கிச் செதுக்கி
கடவுளைப் பிடிக்கிறது மண்.

ஜாதீயம்தான் வாய்ஓதும்
நாளாந்த வேதம்.

அப்பப்போ வாய்
கொப்பளித்துச் சாக்கடையில்
துப்பும் எச்சல்
வேதாந்த வாயலம்பல்.

சாக்கடைக்கும் சமுத்ரத்துக்கும்
சேர்ந்தாற்போல் சாந்நித்யம்
நிலவொளியில்.

முடியாது மணலைக்
கயிறாய்த் திரிக்க.
காலத்தைத் திரித்து
நேற்று நாளை
இரண்டுக்கும் நடுவே
இன்று முடிந்திருக்கிறது
முடிச்சின் சிடுக்கு - நான்.

அத்துவிதம் கணந்தோறும் நான்
செத்த விதம்.

சொல்வேன் உண்டென்று
சொல்லில் இல்லாதது.

சொல்வேன் உண்டென்று சொல்லில்,
இல்லாதது.

சொல்வேன் உண்டென்று

சொல், இல்

இல்லாத

அது.

தூறுபட்ட மணி துலக்கி
வண்டின் எச்சில் கொண்டுபோய்
ஊறுபட்ட கல்லின் மீது
ஊற்றுக்கின்ற மூடரே - சிவவாக்யன்

உளிமுனையில் ஊறுபட்ட கல்
ஆயுதமும் புன்னகையுமாய்
உருவாயிற்று.
தீயில் மண்ணில் நீரில் காற்றில்
நெற்குவியலிலே புதைந்தெழுந்து
எழுத்தும் கோடும் பதித்த தகட்டில்
பீடம் கொண்டு
கடவுள் நான்
கும்பிடு என்றது.
கானகப் பிரக்ஞையின் கனவில் வந்து
பூஜை கேட்டுப் பயமுறுத்தியது.
தொடர்ந்தன
தொண தொண மந்திரங்கள்;
தேவாரப் பூச்சியின்
ரீங்கார அறுவைகள்.
நரம்பில் மொய்த்து
நச்சரிக்கும் மணியோசை.
மலர்களைக் கவ்விக் குதறும்
கை வாய்ப் பல் விரல்கள்.
தழுக்கின் மீது
திடுக்கிடும் தோல்.
கடர்களின் நுனிகளில்
ஆரத்திப் புகையின் பாம்புகள்.
காலம் காலகாலமாய்
பக்திச் சக்கரம் ஓடித் தேய்ந்து
விசார விழிப்பு.
இருண்ட மூளை தாதுச் சேற்றிலே
தர்க்கத் தத்துவச் சமன் கோடுகள்.
ஒன்றை ஒன்று மறுத்த பிசகு.
உள்ளத்தை நோக்கி உருகி ஓடிய
கேள்வியின் குரலில்
பதிலின் உறுமல்.
மதவெறி ஊளையின்
குகையிருள் குரவைகள்.
கடவுளுக்குள் நகைத்தது கல்.

திசை மாற்றம்

கல்லில் ஊன்றிற்று
சிற்பியின் உழுபடை.
வயல் வெளியின்
மண்ணில் ஊன்றி
உழுதது உளி.
தசையின் எஃகு
சிலிர்க்கச்சீறி
உருகி பிறந்த
உழுபடை விந்துவாய்
கருப்பை வயலில் -
புகுந்தது கடல்.
காற்றும் வெளியும்
பிணைந்து பிறந்த
உறுமல் ஒன்று
கடலுள் உதிர்ந்தது.
முதல் நான்கும்
திசைமாறி
ஒன்றுள் ஒன்று
முனைமாறி
கல்லைப் பிளந்தது
நரசிம்ஹமல்ல -
கைகூப்பி அழுத
சிகுவின் குரல்.

கனரக இரும்புத்
தரையைக் கிழித்தது
வராஹமுமல்ல -
ஒரு மணி நெல்.

கடலின் தலைகீழ்ப்
பெருவெளி எங்கும்
ஒரேயொரு முனை.
கூர்மம், மச்சம்
ஏது மல்ல, அது
இமைகொட்டாத
இக்கணம்.

தழும்பு

அன்று சிதறி
தழும்பாய் மீந்த முகம்
காலப் பளிங்கின்
இந்த வினாடிச் செதில்
ஒன்றில் நிகழ்கிறது.
இமை சிரிக்கும்
அதே கடலின்
பரிஹாஸ அலையோட்டம்.
கன்னக் கதுப்பிலே
குழி வீழ்த்தும்
பாதரசப் புன்னகைகள்.
மங்கி மரத்த
எனதுள்ளப் பளிங்கிலே
மிளிர்ந்தூர்கிறது, மீண்டும்
மஹாகால நாகத்தின்
ஸ்வர்ணத் தழல்.
எழுந்து பறக்கிறது
வேதனையின் சிறகடிப்பு -
முகம்மீண்ட தழும்புக்குள்.

இடம்

மீனுக்குத் தண்ணீர்
மிருகத்துக்கு
பிராண வாயு
மனிதாத்மாவுக்கோ
மனம்தான் வெளி.

அலையில் ஆடிய
ஆலிலை ஒன்றில்
துளிர்ந்துத் திரண்ட
இருளைச் சூழ்ந்து
படுக்கை போட்டது பாம்பு ஒன்று.

இருள் நிழலாகி
நீண்டு படுத்தது.
தலையைக் காத்தது
பாம்பின் ஆயிரம்
தலைகளின் விஷவெளி.
பறந்து ஓடிப் பாய்ந்து தாக்கும்
சக்திகளாகச் சேவிதம் செய்தன
பறவையும் மிருகமும்.
காலை நனைத்துச்
சுழன்று கொண்டிருந்தது
வாழ்வின் போஷணை.
கற்றிலும் கருணையின் சுஃர சாகரம்.

நிழலின் நாபியைக்
கிழித்து எழுந்ததோர்
உதிர மலர், அதில்
நால்வகைப் படைப்பு.
அலையின் கீழ்மீன்,
தரைவெளியில் பாம்பு.
பறவை மேலே
மிருகம் கீழே.
நீந்தி ஊர்ந்து
பறந்து நடக்கும் நிழலுருவம் இது.

எனது மனது
மனம் அறுந்து
நான் மறைந்து
நிழல் திறந்து
உள்ளும் வெளியும்
கீழும் மேலும்
இற்று விழுந்த
இல்லம் ஒன்றில்
வாடகை அற்று
குடித்தனம் அற்று
சஞ்சரிக்கிறது சம்பவம் ஒன்று.

இயங்கியல்

காகிதம் தின்னும் கழுதைக்கு
வண்ணான் பொதி தொழில் சமை.

தாவரங்களையும்
தாவரபட்சணிகளையும்
சமன் செய்யும்
சிருஷ்டி சங்காரப்
பேரியற்கைச் சக்கரத்தில்
பசிஎடுத்தால் முகம்தணித்து
தரையதிரக் கர்ஜித்து
அதிர்வில் சிதறி
ஓடிக் கலையும்
மான் மரையுள் ஒன்றை
ஒரே கவ்வில் உயிர் போக்கி
உடலைக் கிழிந்துண்கிறது
வனராஜ ராஜசிம்மம்.
ஒருநாள் பார்த்து ஒருநாள்
வழிதவறி வந்த
கழுதையும் சிம்மமும் கலந்துரையாடின.
கருத்துவேறுபாட்டில்
சிம்மத்தைக் கழுதை எட்டி உதைக்க
கழுதையை விழுங்கியது சிம்மம்.
உதைபட்டு விழுந்த சிம்மத்துக்குள்
உயிரோடிருந்தது கழுதை.
கழுதையை விழுங்கிய சிம்மத்துக்கு
குரல்வளையில் ஒரு புதிய
கொளகொள சப்தம்.
சிம்மத்துக்குள் கிடந்த
கழுதைக்குக் குரலில்
கடகடப்பு ஒன்று,
இரண்டு குரல்களும்
இணைந்து கர்ஜனை
காள் காள் என்றது.
அது மட்டுமல்ல
வண்ணாரைக் கிழித்து
உண்கிறது கழுதை,
மறுபுறம் சிம்மம்
காற்றில் பறக்கும்
காகிதங்களைப் பிடித்துக்
கடித்துத் தின்கிறது.

(‘சுபமங்களா’வுக்கு)

சரண்

அந்தரத்துக்
கழுகின் நிழலாய்
நூல் தொடுத்துத்
தரையில் ஓடுகிறது
அதன் இரை.

கண்ணாடியின்
அகவெளி அந்தரத்துப்
பிரதியின் கண்ணில்
தன்முக நிழலைத்
தொடுகிறது பார்வை.

இதயவெளியைப்
பிளந்த கீற்றின்
ஊசிக் கண்ணுக்குள்
துளிநிழல் ஒன்றன்
சரண் ஓடி
ஊடுருவிவிட்டது.

சென்றது இனி என்ற
கசப்பும் இனிப்புமற்று
அங்கு இங்கு என்ற
அந்தரம் தரையற்று
இருப்பூசி நிலையின்
விழிப்பினூடே
இன்மைநூல் ஒன்றுமட்டும்
ஒளித்தோடுகின்றது.

உள்த் தகவல்

முதலில் சுருங்கி
மணிஷ முகமாகியது
மணித இதயம்.

பிறகு விரிந்த
அதனுள் கிளர்ந்த
மூவிலைத் தளிர்ராய்
மலர்ந்தன முட்கள்.

வினாடித்துளி அறுபது
சேர்ந்து நிமிஷத்துள்
மூவாயிரத் தறுபதாய்
பெருகி மணிக்குள்
பிரவஹித்தது உதிரம்.

பௌர்ணமிக் கடிகார
இலைகளில் இருளும்
வெள்ளியும் பதற
'வயது நூற்றெட்டு எனக்கு'
என்றது மரநிழல்!

அதன் வலைவழிகளில்
'த்சொ த்சொ'
என்று துடித்தது ரத்தம்.

இதயத்துக் கால்வாய்
உள்வெளியாய்
உதிரத்தை விழுங்கி
உமிழும் துடிப்பில்
நிலவு பெருகப் பெருகி
வடிய வருகிறது கடல்.

கரையின் ஈரம்
கண்ணாடியாய் நிலைத்த
ஒரு நிமிஷத்துக்குள்
பிரதி பவித்த
நிலவின் மேல்கிடக்கும்
மீன்கள் மூன்றும்
மூச்சிலே காலத்தைக்
கவ்விப் பிடிக்க
வாய் பிளந்து துடிதுடிக்கின்றன.

துடிப்பற்று நிற்கிறது இக்கணம்.
நடிக்கிறது அதில் காலாதீதம்.

நித்திரைக்குள்

நித்திரைக்குள்
நின்ற நிலவில்
தஹித்தது தணல்.
நிலவோ, 'நான்
நெருப்பல்ல இங்கே
பளிச்சிடுவது
புழுதிக்கடல்' என்று
பசப்பிற்று.

நித்திரைக்குள்
திரைத்த கடலில்
எரிமலைப் பிழம்பு.
கடலோ 'நான்
கரிப்பேன் உப்பாய்
எரித்து அறியேன்.
இந்தப் பிழம்பு
நிலவின் வம்பளப்பு' என்று
இளித்தது.

நித்திரைக்குள்
நித்திரை அமிழ்ந்து
பரி தீ பிறந்தது.
பசப்பல் இளிப்பு
இரண்டையும் கிழித்தது.
நிலவின் மீது
பிளந்து கிடந்த
கடலுக்குள்
எரிந்தது தீயின்
கள்.

மகத்துவ இலை

விமர்சனக் கவிதைகள்

I. பட்டறை

II. பிரகடனம்

மகாபாரத காவ்யம்

மகாபாரத காவ்யம்

I. பாரதம்

II. பாரதம்

ஒரு வானம்பாடிக்கு கும்பலுக்கு

எதிர்காலச் சொப்பனத்தின்
புழுதி படிந்து
குரல் வரண்டு
சிறகு சுருண்டு
கங்கையைக் கழிநீராய்க்
குரல் கமறிப் பாடுகிறீர்.
ஏழைக்கும் அடிமனத்தில்
ஆன்ம உணர்வுண்டு.
சடலத்துப் பசிதான்
சாகவத மென்றால்
நடைபாதை தோறும்
சிகக்கள் கறியாகும்.
இதற்கும் கீழே
இன்றைய வாழ்வின்
கோணல்களைக்
காணத் தெளிவற்றுப்
பாட்டாளிக் கவிதையென்று
அரசியலுக்குத் தலையும்
கலைக்கு வாலும்
காட்டுகிறீர்!
உயிரைக் கணந்தோறும்
கையில் பிடித்தபடி
வாழத் தவிக்கும்
ஏழைக்கு உங்கள்
ரொமாண்டிக் புஷ்பங்களும்
அக்கினிப் போலிகளும்
என்ன எழுவென்றே
புரியாது.
யாருக்காய் எழுதுகிறீர்?
வயிற்றுக்கு உங்கள்
பாட்டாளிக் கவிதை
உணவல்ல.
சோறு முளைக்கப்
பயிரிடு போ!
இன்றேல் ரசனைக்கு,
மனசின் பசிக்கு
உண்மைக் கவிதைப்
பயிர் காட்டு!

கவிச்சிறகு முளைக்க
மனக்கிணற்றில் ஆழ்ந்து
வாழ்ந்து திரண்டெழுந்து

தோளிருக்க வேண்டும்.
தொழிலாளி தோளோடு
சேர்ந்துழைக்கக் கூட
தோளில் தியாகத்
தினவற்று அவனை
எதிர்காலச் சொப்பனத்தால்
சொல்லால் கொள்கையால்
கண்கட்டிக்
'கொல்' என்று போதித்து
அணிவகுத்து நிற்கின்றீர்
யூனியூபாரம் கவிதைகளில்
அக்கினி புத்திரர்கள்.
பெயரும் பொருந்தியது:
'அக்கினியின் புத்திரன்' கள்
அத்தனையும் சாம்பல்.

தனித்து ஒருவனாய்த்
தன்னை அகழ்ந்துத்
தற்பரிவைத்
தன்மீது தானே
சுமத்தும் குற்றத்தைத்
தகர்த்தெறிந்து,
வாழ்வின் உக்கிரத்தை
வெளிக்கொணரும்
எழுத்துத் தவம்
கூடி விசிலடிக்கும்
கும்பலுக்கு வாராது.

கேட்கிறது உங்கள்
செத்த சிறகுகள்
மாரடித்துக் கொள்ளும்
சுயதம் பட்டம்.
'பாட்டாளி' என்றும்
'உழைப்பு' என்றும்
அலறிச் சலித்த
தம்பட்டத் தோல்
தொய்ந்து
இடையிடையே குதித்தெழுந்து
'நாங்கள் புஷ்பங்கள்
ரசனைக்குப் புறம்பான
மறைவிடத்திலே முளைத்த
மயிரின் கால்கள்'
என்றுளறத் துவங்குவது

இலக்கிய நபும்சகத்தின்
 இயல்பு -இது அறிவோம்.
 கும்பலில் சேர்ந்து
 கோஷிக்கும் கூத்து
 மனசின் துயிலில்தான்.
 தூக்கத்தில் எழும்புவது
 விழித்ததும் தொங்கிவிடும்.
 ஏழைக்குழைக்குமுன்
 மனசாய் விழித்தெழு.
 வாழ்வு முழுதும்
 விழிப்பே மயமாக்கும்
 எழுத்தை உருவாக்கு
 அந்தவொரு பெருவிழிப்பில்
 செல்லாது உந்தன்
 'சுவரொட்டிக் கவிதைகள்'.

எழுத்தும் உழைப்பே!
 அநுபவத்தின் முழுவிரிவை
 ஆழத்தை உணர்ந்து
 உழைத்து எழுதுவதை
 அரசியல் சுவரொட்டி
 எழுத்துப்பல் காட்டி
 இனித்திகழும் உமக்கு
 உம்முடைய தோளுணரா
 பாட்டாளி உழைப்பைப்
 பாடுதற்கு மட்டும்
 ஏதுரிமை?

வாழ்க்கைப் பெருநிலத்தை
 காலாதீத நீள்வெளியை
 உணரத் துணிந்தகவி
 சடலத்தின் பசிக்கு
 முடிசூட்ட மாட்டான்.
 அதைத் தணிக்க அதற்குத்
 துறைகணித்து
 இருக்கிறது.

வாழ்வோ காலமோ
 உங்கள் பிரத்தியேக
 சோளக் கொல்லையல்ல;
 உங்களது காவலில்தான்
 அது வாழ்கிறதாய்
 எண்ணாதீர்.
 அரசியல் குச்சிகளின்
 எலும்புக் கூட்டில்
 எழுந்து நிமிர்ந்து
 பழைய கிழிசல்சொற்
 கோவைச் சட்டைகளுள்
 மார்க்ஸீய வைக்கோலாய்த்
 திணிந்து நின்று
 மிரட்டாதீர்
 பொம்மைகளே.

கட்சித் தலைவர்கள்
 'பிரிஸ்கிரிப்ஷன்' செய்த
 கனவுகளை மட்டும்
 கண்டு
 கண்கள் கரியான
 கபோதியே வணக்கம்!
 சொற்களைக் கற்களாய்
 வீசும் வெறும் கும்பல்
 சுயமாய் இயங்காது,
 நெருடா போல்யாரும்
 வருடித்தான் எழும்பும்.

கரித்துண்டு ஒன்றுக்கு
 சிவப்புக் கலர் தோய்ந்து
 நெருப்பின் பெயரை
 இட்டுவிட்டால் என்ன அது
 சுட்டுப் பொசுக்கிடுமா?
 இல்லை வெறும்
 சிவப்பாய்க் கிறுக்குமோ
 சொல்லும்!

(ஆறாவது 'வானம்பாடி'யின் 'நீங்கள் வல்லினங்கள் அல்ல' என்ற
 தயாரிப்பு - சில அரசியல் நிறுவனங்கள் எழுத்தாளனை அவமானப்
 படுத்தச் செய்யும் முயற்சிகள் - ஆகியவற்றைக் கண்டவற்றின் கோப
 விளைவே இப்பாட்டு. எழுத்தாளனின் கௌரவத்தை, அது எங்கே
 வேறன்றி நிற்கிறது என்பதைக் காட்டும் முயற்சி இது. அத்தோடு,
 'அரசியல் இலக்கிய' ஆசிரியர்களுக்கு, அவர்கள் இலக்கியத்தைப்
 பொறுத்தவரை எந்தக் கோணத்தில் நிற்கிறார்கள் என்பதையும் காட்ட
 முயன்றிருக்கின்றேன்.)

விமர்சன நெடுங்கவிதை

பட்டறை

1

சோகித்த கும்பல் ஒன்று
மித்திரராய்க் கிட்டவந்து
மஞ்சள் மலர்த்தி
இது சொல்லும்:

“எம்மைப் பார் எமது
மஞ்சள் கற்புக்
கயிற்றைப்பாரேன்.
பார்த்திந்த மகத்துவத்தை
பாருக்குச் சொல்லிவிடேன்.
இலக்கிய இல்லத்தின்
பவித்திரச் சந்நிதியில்
நாமும் சமைந்திருந்து
கற்பைக் காத்து
சேவிக்க வேணும் காண்.
எடு உந்தன் பேனாவை.
எழுது ஒரு கட்டுரை
எமைப் பற்றி!”

கட்டுரையும் வெளியாச்சு.
கற்புக்கு ஏனய்யா
கட்டுரை டமாரம்
என்றென்னைக் கேட்காதீர்.
என்னருகே கொஞ்சம்
எட்டி இருந்து
பீடி புகைக்கிரார்
இரும்புத் தலையர்
இவரைக் கேளுங்கள்.
இவரைத்தான் கும்பல்
அணுகிற்று ஏனென்றால்
இலக்கியக் குழு என்ற
பவித்திரக் கும்பலை
அங்கீகரிக்கும்
கட்டுரையாளர் இவர்.
கற்புவளர
கொஞ்சம்
குழுவாகக்கூடி
டமாரமும் போட்டால்
தேவலை என்பது
இவரது
இலக்கியத் தத்துவம்.

நானும் அதைக் கொஞ்சம்
அப்படி இப்படி
நம்பி இருந்தவன் தான்.
இருந்தும்
ஒன்றுக்கும் அடங்காத
எனது
காண்டாமிருக
இயற்கை
ஒன்றுண்டு.
ஒன்றுக்கும் உதவாத
கவிதை அது.
“கவிதைக்கு ஏன்
பிரயோஜனம்?
இயற்கைத்தாய் பெற்றாளே
இந்த
காண்டா மிருகத்தால்
என்ன பயன்?” என்றுதன்
வெண்தாடி கோதி
பதிலற்று விழிக்கின்றார்
பிச்ச மூர்த்தி
என்ற கவி!

அடியேனும் ஒரு கவிஞன்.
எனது
கவிக்குட்டிகளுக்கோ
கும்பல் வாதக்
கற்பு
கட்டுப்
போட்டாலும் வராது.
குழுவின் டிரேட் மார்க்கை
போடுகிற எந்த
குட்டுக்கோல் தழும்பும்
என் கவிதைத் தோலில்
ஏறுவும் ஏறாது.
ஆனால்
தகுந்த புல்படுக்கை
வசதியும்
காதலும் சேர்ந்தால்
எந்தத்
தத்துவத்தோடும் அவை

கட்டிப் புரளும்.

இருந்தும்

காண்டா மிருகத்தின்

கற்பு ஒன்றுண்டு.

என்னதான்

எங்கு படுத்தாலும்

அவை

தனித்தே அலைகின்ற

இயல்புகள்!

முரட்டுத் திமிரின்

உயிர்த்தனங்கள்.

அவற்றின்

வாலைப் பிடித்திழுக்கும்

குழுவை அவை

விரட்டும்.

குரங்கு இதன் கொம்புக்கா

அகப்படும்?

ஆனால்

கும்பல் குடியிருக்கும்

பெருமரம்

காண்டாமிருகத்

தாக்குதலில்

அதிர்ந்து முறியும்-

முறிந்தென்ன?

கானகத்திலே ஒருமரம்

விழுந்தென்ன?

குரங்குகள் கும்பலாய்

வேறு மரங்களில்

குடியேறும்.

மக்குக் காண்டா

மிருகக் கவிதை

முழிக்கும்.

விடுதலையின்

வெட்ட வெளிகளிலே

தனித்து

இரும்புத்திரளாய்

திரிகின்ற கவி இயல்பு,

கிளைதாவி

கிளைதாவி

இலக்கியக் குழுகு

கற்புக் கொள்கையை

கடைப் பிடிப்போர்க்கு

இல்லை-இதை

கட்டுரை யாளர்

உணர்வில்லை.

கவிதையின் ஒருதனிப்

பாறையில்

மித்திர சோகக்

கும்பலொன்று

ஏறி அமர்ந்தது.

பாறையிலே ஒரு

மூலையிலே ஏதோ

முளைத்திருப்பது கண்டு

இழுத்தது - அதில்

தீயிட்டு ரசித்தது.

பாறை உகம்பியதும்

இதுபாறையல்ல ஒரு

காண்டாமிருகம் -

தீயிட்ட பகுதி அதன்

வால் என்று கண்டு

பாறையின் உகம்பலில்

உதிர்ந்து ஓடி,

கிளைகள் தேடி

ஒளித்தனர் குழுவினர்.

கவிதையின் வாலாக

இலக்கியக்

கருத்தும் ஒன்றுண்டு.

குரங்குகள் பத்துத்

தலைகளைச் சேர்த்து

தர்பார் போட்டு

ஐபர்தஸ்த் பண்ணி

கவிதையின் கருத்துருவ

வாலிலே தீயிட்டால்

காண்டா

மிருகக் கவிதை

முட்டும் வேலையை

விட்டு இன்னொரு

அற்புதம் காட்டும்.

எரியும் வாலை

எங்கெங்கோ

மூலையெல்லாம்

விட்டு ஆட்டும்.

கும்பலின் ராஜ்யம்

எரியும்.

கூடியிருந்த

பத்துத் தலைகளும்

பதறியடித்து

தனித்தனியாக
 ஓடும் பிறகு
 அவற்றிட மிருந்து
 பதிலே வராது.

கவிதையின் பேரியல்பே
 கருத்தாகக் குறுகி
 இயற்கையின் இயல்புத்
 தத்துவச் சதையும்
 ரத்தமும் நரம்பும்
 ஒருருவாகி
 சமைந்ததென்று
 அதன்
 கருத்துப் பெருவாலைக்
 காண்கின்ற பார்வை,
 இயல்பாகச் சேராமல்
 உயிர்வாழ
 ஒன்று கூடி
 தத்தம் பிழைப்பை
 ஒன்றோடு ஒன்று
 உரசாமல்
 பார்த்து இயங்கும்
 கும்பலுக்குப் புரியாது.
 கருத்தைக் காக்க
 கவிஞன் எழுந்தால்
 எம்மைப் போல் இவனும்த
 கும்பல்வாதி என்று
 எல்லாக்
 கும்பலும் கூறும்.
 இன்னொரு புறம்
 குழுவாகக் கொஞ்சம்
 கூடிப்பார்ப்பது
 அவசியம் என்ற
 ஆராய்ச்சிக் காரர்கள்
 ஒட்டுமாங் கன்று என்ற
 உவமைக்கு லட்சணங்கள்.

2

இவர்கள் நடுவே
 பிறருக்குத் தமது
 சாய்வு நாற்காலித்
 தத்துவத்தைப் போதிக்கும்
 'மேதைகள்' என்ன!
 அவர்கள்
 'விச்ராந்தியாக'

வீற்றிருந்து விடுகின்ற
 கொட்டாவி என்ன!
 அவர்களது மனச்
 சாட்சிகள்தாம் என்ன!
 எந்த ஒரு போரிலும்
 தாங்கள்
 இறங்கி அறியாமல்
 'அக்கப் போர் போடும்
 அத்திம் பேர் நீ'
 என்று தீர்க்கும்
 'ஜென்டில்மென்' என்ன!

எனக்கோ, பரிதாபம்,
 மனச்சாட்சி கிடையாது.
 எனக்குள்ளே
 உளுத்து மடியும்
 சட்டநூல் குப்பைகள்
 கிடையாது. அவற்றின்
 குவியலுக் கடியிலே
 அகப்பட்டுத் தவிக்கும்
 ஜட்ஜுகளும் இல்லை.
 உள்ள ஒரு உள்ளியல்பு
 தூங்கிவழிகின்ற ஒரு
 போலீஸ்காரன் போல்
 தெரிகிறது அவன்கையில்
 நின்று துடிக்கிறது
 மின்னல்.

எப்போதோ
 தூக்கம் கலைந்தெழுந்தால்
 போலீஸ்
 தனிமனித ராணுவமாய்
 மின்னலை வீசும்.
 சாய்நாற்காலியில்
 கிடந்தபடி
 விசாரணை யற்று
 ஈரங்கியற்று
 ஒவ்வொரு வழக்கையும்
 ஒத்திப் போடுகிற
 கோர்ட்டு களுக்குள்
 சட்டதிட்டமற்று
 நுழையும்..
 ஜட்ஜுகளுக்கு
 மண்டைகள் மீது
 தடியடி கிடைக்கும்.

பாரதியும் புதுமைப்
 பித்தனும்,
 நிறைவேறாத
 மாளிகைகள் பலவற்றின்
 அத்திவாரங்கள்.
 இதை அறியாது
 கட்சிக்
 குச்சு வீடுகளும்
 பழைய
 அக்கிர காரத்து
 ஸ்டைலில்
 வெளவால்களை வரவழைத்து
 தாமும் சேர்ந்து
 தலைகீழாய்த் தொங்கி
 உலகைக் கண்டு
 பாழ்மன(ண)த்தைப்
 பெருக்க உதவும்
 வீடுகளும்
 கட்டி எழுப்புகிறார்.
 இலக்கியப்
 பவித்திரமும் பேசுகிறார்.

அன்று
 பித்தனுடன் சேர்ந்து
 பாரதியம் பண்ணிய குழு
 தொடர்ந்து செய்ததென்ன?
 இன்று
 அந்நியத்வம் என்று
 'ஹிப்பி' வேஷமிட்டு
 விளம்பரமும் செய்துகொண்ட
 கும்பல் செய்வதென்ன?
 மூத்தோர் சொல்வதை
 அப்படியே
 விழுங்கி விழுங்கிப்
 பிறந்த பிரமையே
 ஜாதிப் பிரிவினை
 என உரைத்து,
 சமரசத்தைச் சன்மார்க்க
 நெறியென்று சொல்லுகிற
 கிருஷ்ண மூர்த்தியை
 எள்ளி நகைத்த
 பழைய குழுவின
 புள்ளிகள் இன்று,

அவரை உலகு
 ஏற்றுக் கொள்வதால்
 நம்ம ஜாதி என்று
 கொஞ்சம் அநுசரித்துச்
 கொள்ளும்; ஆனால்
 அநுசரித்த பான்மை
 அதுவே
 அவரை அறையும்
 சிலுவை என்றுணராமல்
 அடிப்படைச் சங்கதியைக்
 கோட்டை விடும்.
 சாதிகள் இல்லையென்று
 சொல்லுவது ஏதோ
 உலகப் புகழ் பெறும்
 உத்தி என்று
 புரிந்து கொண்ட
 புத்தி ஜீவிகள்!

வாக்கும் அர்த்தமும்
 சேர்ந்த வகையை
 ஈசன் நிலைக்கு
 உவமித்த காளி
 தாஸனின் காவிய
 நாடகத்தில், ஆங்கிலப்
 பத்திரிகைக்கு
 பெயர்கண்டு,
 காளிதாஸன் வெறும்
 வில்வித்தைத் தொழிலாளக்
 குலத்தோ னென்றறியாது,
 அவனது காவியத்தை
 சமஸ்கிருத
 மூலத்தில் படிக்கும்
 மொழி ஞானம் கூட அற்று,
 அம்மொழிக்குத் தம்மை
 உறவு சொல்லும்
 பான்மையிலோ
 வேறென்ன தொந்திரவோ-
 "பிராமணன்
 தின்றெறிந்த
 எச்சில் இலைக்காக
 தெருநாய்கள்
 கடித்துக் கொள்வதாய்"
 தமிழில் ஒருவர்
 கவிபாட அதை
 ஆங்கிலத்திலே இருவர்

அமைக்க
 விமர்சகரும் பிரசுரிக்க
 உதவ..இந்த
 'ஹிப்பி' களின்
 அந்நியத்துவத்திற்கு
 அடியிலே
 என்ன இருக்கிறதோ
 ஆரறிவார்?

தார்மிகத் தெளிவற்ற
 இனக்குழுப் பகைகளின்
 சங்கேத பாஷையாய்
 கலையை உருமாற்றும்
 கைங்கர்யம் நடக்கிறது.
 தட்டிக் கேட்டேன்,
 'ஜாதீய வாதி' என்று
 நண்பரின் கடிதத்தில்
 பட்டம் பெற்றேன்.
 கபோதிகளின் தேசத்தில்
 அரைப்பார்வை பெற்று
 உலகைப் பார்த்துப்
 பார்த்ததை உரைத்தால்.
 கபோதிக் கோர்ட்டு
 தீர்ப்புவழங்குகிறது:
 'இவன் ஒரு
 கண்ணற்ற
 கபோதி' என்று!
 உள்ளூற மாறாமல்
 சந்தர்ப்பம் பார்த்து
 சமாளிக்கும் ஒருசிலரும்
 "பிராமணன் இல்லைநான்,
 எக்ஸிஸ்டன்
 ஷியலிஸ்டு கொஞ்சம்
 மார்ஸிஸ்டும் கூட"
 என்று முறைக்கும்
 வீராப்பும் உண்டு!
 பூணூல் கும்பல்
 தேவலை என்று
 புதிய
 இவர்களின் முறைப்பு
 எண்ண வைக்கிறது!
 பிறப்பால் எவனும்
 உயர்ந்தவ னல்லன்
 என்று காண்கின்ற
 தெளிவு வெறும்

அரிச்சுவடித் தார்மீகம்.
 இதைமறுக்கும் நிபுணர்கள்
 இங்கே இருந்தும்
 வெட்கி ஒளிகின்றார்,
 வேஷங்கள் மாற்றுகிறார்.
 நாள் முழுவதும்
 வெய்யிலில் நின்று
 தலைசுற்றி வீழாமல்
 வேலைசெய்கிற சக்தி
 கீழான சங்கதி,
 கோவிலுக்குள்
 சவுக்கியமாய் நின்று
 குரலெழுப்பிக் கொள்வது
 மேலான சங்கதி
 என்றே நினைக்கின்றார்;
 கலையும் பண்ணுகிறார்.
 அங்கங்கே ஏதோ
 'ஒஸ்தி' யாவும்
 எழுதி விடுகின்றார்.
 உயர் குணமும்
 நேர்மையும்
 உண்மைக்காக
 அஞ்சாது போரிடலும்
 மனித உயர்வு
 என்ற பொது உணர்வை
 மழுப்பும் இழிஞர்,
 சுருத்துத் துறையிலே
 தடுமாற்றம் செய்து
 புழுதிவாரிப்
 பார்வை கெடுத்து
 மறைவாக
 வேலைசெய்யும்.
 'கலைஞர் உயர்வுபெற
 ஜாதியின்றேல்
 ஏதுவழி?'

தார்மிகத் தெளிவற்ற
 கலையில்லை, ஆனால்
 கலைஞனுளான்-தனது
 தெளிவின்மை என்ற
 தடுமாற்றத்தினால்
 தீண்டாப் படாத
 சங்கதிகள் பற்றி இவன்
 எழுதி

சிகரங்கள் சிலவற்றை
 சாதிப்பதுண்டு.
 இருந்தும்
 ஆரம்பத்தில்
 உயிர்ப்புக காட்டி
 போகப் போக
 தார்மிகச் சத்தின்மை
 என்ற
 ஷ்ணிப்பினால்
 மெல்லமடியும்
 கலைஞரிவர்.
 தொடர்ந்து எழுதினால்
 கக்குகிறார்
 சக்கைகளை.
 ஆரம்பத்தில்
 சாதித்ததையே
 திரும்பச் சுட்டிச்
 சுட்டிக் காட்டி
 தகுதி தேடுகிறார்.
 வாழ்வுக்கு நிருபர் வேலை
 செய்கிறார் வேறுசிலர்.
 கலை வெறும்கற்பனை
 என்கிறார் இன்னொருவர்.
 வாழ்வு மனித
 உள்ளத்தினூடே
 பெறுகின்ற புனர்ஜன்மம்
 அல்லவோ
 கலை.
 மனித உயிர்ப்பு
 அக உலகத்து
 இயற்கையின்
 கருப்பையாக
 இயங்கி
 புதிய புவனமாய்
 கலைப் படைப்பை
 சிருஷ்டிக்கும்.
 தன்னுள் தனது
 தாதுக்களை
 ஒன்று சேர்க்கும்
 தர்க்க வகை-
 தார்மிகச் சத்தாகும்.
 அது இன்றேல்
 சிருஷ்டித்த புவனத்துள்
 அமைப்புக்கள் சிதறும்.

இதையுணர்ந்து,
 தார்மிகப் பொருள்களை
 மிகவும் கருக்கி,
 தனது
 பிரத்யேகப் பார்வைகளை
 மறைத்து
 வாழ்வின் வேறுவகை
 இயல்புகளைச் சித்திரித்து,
 ஒருசில
 சிகரங்களைக் கண்டு, பின்பு
 தெளிவின் வளர்ச்சி
 தார்மிக உந்துதல்
 என்ற உயிர்த்தன்மைகள்
 அற்ற ஒரு
 பிரத்யேகக்
 கொள்கை வாழ்வினால்
 தொடர்ந்தெழுதமாட்டாமல்
 நின்று விட்ட
 மௌனி-
 தார்மிகத் தெளிவோ
 வளர்ச்சியோ இல்லாத
 ஆபத்தைக் காட்டுகிற
 கலை வாழ்வு!

இதற்கெதிராக
 உள்ளுணர்வின் வீரியத்தில்
 ஒன்றித்துப் பிறந்த
 தீக் கங்குகளே
 கலையும்
 தார்மிகமும்
 என்று உணராமல்,
 சந்தர்ப்ப வாதக்
 கட்சிக் கொள்கைகளின்
 முற்றுப் புள்ளிக்
 குளிகைகளை
 முழுங்கிவிட்டு
 எழுதுகிற
 கும்பலுண்டு!
 அந்த
 நண்பர்களுக்கு
 ஒரு
 ஆலோசனை:
 தார்மிகம் சல்லிசாய்க்
 கிடைக்கும்-

தமிழ் சினிமாவின்
கதாநாயகத்
தடியர்களிடம்!
பாரதியும் புதுமைப்
பித்தனுமோ எனில்
பெரு நெருப்பு ஒன்றன்
தார்மிகப் பிழம்புகள்.
மானுட வாழ்வு
தன்னைத் தானே
விசாரித்த களங்கள்.
கலையின் உயரத்தில்
தொடர்ந்து பறக்கும்
வீரியம் இருந்தும்
மண்ணை நோக்கி
மழைபொழிந்து மீண்டும்
விண்ணில் எழுவல்ல
கலைஞர்கள்.

தரையில் ஊர்ந்து
அலைகின்ற தம்பிகளே!
சிறிது பறந்து விட்டு
தொப்பென்று விழுகின்ற
அண்ணாத்தைக் கோழிகளே!
உயரப்பறக்கும்
இயல்பு இன்றேல்
மின்னி மண்ணோக்கிப்
பொழிவதும் இல்லைக்காண்!

பட்டறை :

விட்டகுறை தொட்டகுறை

4

ஆமாம் இது என்ன
இப்போது கொட்டை
எழுத்திலே
மட்டும்
பெயர்களைப் பொறித்து
விட்டால்
எந்த விழிப்புள்ள
விமர்சகராலும் கூட
சாகாவரம் கிட்டிவிடும்
என்றேதும்
‘மாடர்ன் மெதட்’
இருக்கிறதோ?

விஷயம் கொஞ்சம்
புரிகிறது: புதிய ‘மெதட்’
விமர்சகர் முன்பொருநாள்
கவிதையிலே கையாளத்
தந்த விஷயப் பட்டியலில்
குசவும் கழிவறையும்
அவற்றின் உந்தத
செயல் முறைக்கு நாயகமாய்
அமைந்த உறுப்புகளின்
சாயைகளும் தொனிக்க
‘கொட்டை’ (புரிகிறதா?)
எழுத்தில்
தார்மீக நெற்றியிலே
சார்த்துகிற நாமப்
பட்டை இது.
பொருளின் வளத்தை
வீரியத்தைக்கோட்டைவிட்டு
விளைந்த களைகளுக்கு
சாதகமாய்
‘சப்தநயம் உண்டுபார்’
என்று
வேர்க்க விறுவிறுக்க
முதுகு சொறிகின்ற
பரஸ்பர
விளம்பர முறை இது.
“இது தான்
ஒன்றும் ஒன்றும் சேர்ந்து
ஒண்ணேகரல் ஆகிவிட்ட
பெப்பே விமர்சனம்”
என்று தம் தலையை
உலுக்கி விளக்குகிறார்
விமர்சகர்.
வீர்யம் இல்லாமல்
என்ன இருந்தென்ன?
நடையிழந்து பிணமாய்க்
கிடக்கின்ற பாதத்தில்
சதங்கை இருந்தென்ன?
சதங்கை இல்லாமல்
வீர்யத்தின் உதைப்பில்
தாளம் அதிர
தெரு அதிர
மேதினி அதிர
மோதி நடமாடுகிற
மெய்க் கவிதைச்

சேதி தெரியாதோ
 டபிள் எம்.ஏ.
 வேதியரே?
 வேதியர் என்றும்மை
 ஜாதி குறிக்க ஒரு
 காரணம் உண்டு.
 'பிராமணன் தின்றெறிந்த
 எச்சில் இலைக்' கவிதை
 ஆங்கிலமாகி,
 யாரோ ஒரு
 அப்பிராமண
 காளிதாஸன்
 ஏதோ ஒரு
 'குமாரசம்பவ'த்தில்
 ஈசனும் தேவியும்
 புணர்ந்த நிலையை
 'வாக் அர்த்தா' என்று
 உவமித்ததில்
 இரவல் பெயர் பெற்ற
 டெல்லி
 இங்கிலிஷ் பத்திரிகை
 பிரசுரிக்க,
 உழைத்த
 இலக்கிய ஜாதீய -
 ஜாதி இலக்கீய -
 நிருபர்
 நீரன்றோ
 வேதியரே!

பழைய மரபுச்
 சுவத்திலே தொங்கும்
 சதங்கைச் சப்தம்,
 பாடைதூக்கிப்
 போகிற உமது
 கவிஞர்வாளின்
 குலுக்கு நடையில்
 ஒலிப்பது நயமல்ல.

கவிதை யெழுத
 வாழ்வினூடே
 ஓடும் தர்க்கத்தின்
 இழையை உணரும்
 திறன் வேண்டும்.
 அதன் விளைவு
 தார்மிக உணர்வாகி

வீர்யத்தின் உலையில்
 உருகிப் பிழம்பின்
 நிலையை எய்தி
 நெருப்பாய் நிலைத்துப்பின்
 எழுத்தில் வரவேண்டும்.
 'வீர்யமா
 தார்மீகமா?
 இன்னொரு
 'ர்' எழவு
 என்ன அது?
 தர்க்கமா?
 இதெல்லாம்
 எமக்குத் தெரியாது.
 வேண்டுமட்டும்
 கிடைக்கிறது
 வெளிநாட்டு 'ர்' ஒன்று:
 சர்ர்ர்
 ரியலிஸம்"
 என்றுமது கும்பலுக்கு
 எண்ணங்கள் ஓடுவதை
 நானறிவேன்.

அந்தோ அறிவுப்
 பிழம்புகளே!
 உலகப்போர் வரலாற்றை
 உங்கள்
 இட்லி சாம்பார்
 ஒரு பிளேட் போண்டா
 காபி என்ற
 ட்ரிப்ளிக்கேன் கபே
 லெவலுக்குக் கொண்டுவந்து
 விழுங்கி
 அரை குறையாய் ஜெரித்து
 'விடுகின்ற' இன்னொரு
 'ர்' ஆக்குகின்றீர்
 மேதைகளே!

யுத்தத்தை நிகழ்வித்த
 மேனாட்டு மனித
 மதிப்பீடு யாவும்
 வேண்டாம் என்று
 துறந்த
 'டாடா' இயக்கத்தின்
 ஒரு நிகழ்வே
 சர்ரியலிஸம் காணீர்.

தார்மீக உணர்வு
கலையின் இயல்பாகிப்
பிறந்த நிலை அது!

சேச்சேச்சே அங்கும்
தார்மீக 'ர்'
தொடர்கிறதோ என்று
அத்திசை விட்டு
குடுகுடென்று

ஓடி
வேறொரு நிலைபேறு
பெறநினைத்து
இனித் தாங்கள்
எக்ஸிஸ்டென்ஷியல்
கேஸ்கள்
என்று

உருமாற
முயற்சிப்பது
தெரிகிறது.

“பிராமணன் தின்றெறிந்த
எச்சல் இலை” என்று
எதையோ தெரியவில்லை,
குறிப்பிட்டு அதற்காக

“தெருநாய்கள்
கடித்துக் கொள்வதாய்”

இதர மனிதர்களை
வருணிக்கும் அந்த-
அடிக்கடி
குறிப்பிடப்
படுவதால்

அகண்டாகாரம்
பெற்ற-

கவிஞருக்கு,
விளம்பரமாய்

முன்னுரையில் அவர்
கவிதை சில பொறித்து
சார்த்தர் மார்க்ஸ்
ஸ்துதி பாடி

எக்ஸிஸ்டென்ஷியலிஸ
அறிமுக நூல் எழுதும்

சாத்தானிஸம்,
சார்த்தர் மார்க்ஸ் முதலிய
தத்துவ வாதிகளின்
தார்மீக வேட்கையை

அறியாத
தற்குறிபோல் தெரிகிறது.

சார்த்தர் மார்க்ஸ்
தத்துவங்கள்
எனக்கு உவக்காது.

இருந்தும்
தமது மனச்சாட்சியிலே
சரியென்று கண்டவற்றை
முன்னிறுத்தி

அவற்றிற்காய்ப்
போரிட்டதற்காக
தர்மநிலை சார்ந்த என்
கவிதை அவர்களை
முதலில் வணங்கிப்
பின்பே பிணங்கும்.

இங்கே இலக்கியக்
களத்தில் நிகழ்ந்த
தார்மீகப்

பிரச்சனை எதற்கும்
எதிரொலி தராமல்
மேனாட்டுத்
தார்மீக வாதிகளின்

வேதத்தை
சுயவிளம்பரமாய்

ஓதமுயலும்
சாத்தானிஸத்திற்கு,
இலக்கியப் பத்திரிகைக்
களத்தில்

அயோக்கியப்பட்டம் பெற்ற²
கவிஞரின் எழுத்து

பொருத்தமாய் இருக்கிறது!
சார்த்தரையும் மார்க்ஸையும்
சாப்பிடக்கூடிய

ஸோரன் கீக் காட்டு
போன்ற குரல்கள்

ஆன்மீக முரககளாய்
ஒலித்தது சகிக்காமல்

தர்க்க முறையற்று
'மிரள்கிறார் கிரள்கிறார்'
என்று

எள்ளி நகையாடி விட்டு
கம்பிநீட்டுகிற

சிந்தனைக் கயமைக்கு,

பிராமண எச்சல்
இலைக் காரக் கவிஞரின்
கைச் சரக்கு
மிக மிகப் பொருந்தும்!

தத்துவ உலகத்துக்
கிரீடங்கள் சிலவற்றுள்
நுழைந்து கிடந்து
கிரீச்சிட்டு
கட்டுரை ராஜ்யம்
வகிக்கின்ற
சுண்டெலிமன்னர்களே!
கிரீடங்கள் ஏதுமற்று
பூமியின் மீது
கர்ஜனையை மோதவிடும்
மெய்க்கலைத்
தரிசனத்தின் பார்வையிலே,
மனிதர்கள்தாம்
மனிதர்களின்
விரோதக்களஞ்சியங்கள்.

இயற்கை மனிதருக்கு
விரோதமாய்ப்போச்சென்று
தேங்காய் விழுந்து
மனிதன் செத்த
விஷயத்தைக்
கவிதை பண்ணுவது-
விபத்துக்கும்,
நீங்காது நிற்கின்ற
மனிதப் பிரிவினை
என்ற அபாய
நிலைமைக்கும் இடையே
விதரணை தெரியாத
கபோதித்தனமாகும்.
இயற்கைதான் பகைஎன்ற
இந்த
எக்ஸிஸ்டென்ஷியல்
விவகாரம்,
ஆதிமனித
குகைவாசச் சுண்டெலித்
தத்துவம்.
இன்றெம்மை நசுக்குவது
இயற்கையல்ல
நாமேதான்.
நமக்குப் பெரும்பகை

எமது மனப் போக்குகளின்
கொடுங்கோன்மையேதான்.
இன்றெம்மை
அச்சுறுத்தும்
எண்ணெய்த் தட்டுப்பாடு
சகோதர இனங்களாம்
அராபியரும் யூதர்களும்
தமக்குள் சமைத்த
பிரிவினையின் விளைவாகும்.
உலகெங்கும்
பணம்படைத்த மூடர்கள்
கண்மண் தெரியாமல்
மனப் போக்குக் கேற்ப
சுகவாசம் தேடி
எரித்தொழித்த காரியத்தின்
விளைவாகும்.
இதில்
இயற்கையின் பகை ஏது?
எண்ணெயை
பல்லாயிர வருஷங்கள்
மடியிலே சுமந்திருந்த
இயற்கையா பகை?
இயற்கை இன்னும்
கொடுக்கும்.
காலாந்தர காலங்களின்
முன்பிருந்தே அது
வாரி வாரி
வழங்கி வருகின்றது;
பரிதியின் கதிரில்
கடலின் நீரிழுப்பில்
பூமியினடியிலே
பொங்குகிற உஷணத்தில்
காற்றில்
எண்ணெயை மீறிய
வீரியம் இருக்கிறது
என்று இன்றுதான்
மனிதன் உணர்கின்றான்.
உபயோகிக்க
முனைகின்ற சோதனை
முன்னேறி வருகிறது!
தாயைப் பகைக்கும்
தத்துவக் கொள்கை
பேயருக் குவக்கும்
கவிஞனுக் கல்ல.

சார்த்தர் உரைக்கிறார்:
 “வாழ்வு வெறும்
 பாலை அதில்
 தன்னிருப்பாக
 அர்த்தம் ஏதும்
 இல்லை...வாழ்வின்
 தன்னிருப்பில்
 தானாக ஒரு
 அர்த்தம் கிடையாது”.

இந்த வாதம்
 வாழ்வின் தன்னிருப்பை
 உணர்ந்த குரலல்ல.
 உணர்ந்திருந்தால் அதை
 பாலைஎன்றோ
 அர்த்தம் அற்ற
 விருபம் என்றோ
 சார்த்தர்
 கற்பிக்க மாட்டார்.
 மேலும் இங்கே
 சார்த்தர் வாழ்வுக்குத்
 தந்த வெறுமை,
 அவரது மன வெறுமை
 என்ற நிலையின்
 பிரதிபலிப்பேதான்.
 அதன் மெய்நிலையை
 கண்டு உணர்ந்திருந்தால்
 அவர்
 பிரபஞ்சப் பெருவாழ்வின்
 ரகசியத் துடிப்பைத்தம்
 இதயத்திலுணர்ந்திருப்பார்.
 கண்ணீர் உகுத்திருப்பார்.
 “வாழ்வு ஐடமல்ல.
 ஏகோபித்த
 ஒரு பெரும் உயிரின்
 இடையறாச் சுடரடா!
 ஜ்வாலையடா!”
 என்று
 உலகதிர
 கர்ஜித்திருப்பார்!
 அந்த நிலையில்
 அவர் இருக்க மாட்டார்,
 அவருக் கப்பால்

நிலவி நீங்காத
 ‘அது’ மட்டும்
 இருந்திருக்கும்.
 ஆனால், அந்தோ
 பரிதாபம்!
 அவரே சொல்வது போல்
 வாழ்வுக்கு “நர்மே
 அர்த்தம் தருகின்றோம்”
 என்பதற் கேற்ப
 தமது மனசின்
 பிம்பத்தைப் ‘பாலை’ என
 வாழ்விற்குத் தந்தார்!
 தத்துவமாய்எழுதிவிட்டார்!
 அவ்வப்போது
 தார்மீக உளைச்சலை
 வெளியிட
 அரசியலில் இறங்கி
 அதற்கும் தமது
 தத்துவத்திற்கும்
 இணங்கி வருகின்ற
 மார்க்களைப் பேணி
 வாழ்ந்த சார்த்தர்,
 மனச் சாட்சியை
 அனுசரித்தாலும்
 புலனுலகின் இனிப்புகளை
 சிறையென்று காணும்
 திறன் சற்று மில்லாத
 வெற்று மனிதர் தாம்;
 ஆசாபாசத்தை
 விசாரிக்கத் தெரியாத
 பேதைதான்.

ஆசாபாசத்தை
 மீறிய ஒரு அளவில்
 சார்த்தர் இயங்கியது
 கடமையின்தளத்தில்தான்.
 அவரிடமிருந்து
 கற்றுக்கொள்ள
 வல்லவனுக்கு,
 அவர் அச்சுறுத்தும்
 ‘கடமை’ என்ற ஒரு
 அரிய சாமான்
 தெரிய வரும்.
 கற்றுக் கொள்கிற
 வலிமையா?

தமது கருத்துக்களை
 காக்கக் கூட
 பேனா தூக்க
 முதுகெலும்பில்
 வலு அற்ற
 நபர்களிடமா?
 கடமை ஏன்?
 சாதாரண
 மனித உணர்வேனும்
 இவர்க்கு உண்டா?
 தொழுநோயாளிகட்கு
 உறுப்புகள் உதிர்வதில்லை.
 எலும்பை நோய் அரிக்க,
 தசைகள் உள்வாங்கி
 உதிர்ந்தது போல்
 தோற்றம் உருவாகும்.
 இந்த நுட்பமும்
 தெரியாமல்,
 நோயாளிகளை அவரின்
 நோய்களுக்காக
 பரிகசிப்பது
 மிருகத்தனம் என்ற
 சாமான்ய
 மனித உணர்வுகூட
 புரியாமல்
 அவர்களது
 'உதிர்ந்த' உறுப்புகளை
 பொறுக்கி எடுத்து
 அவர்களைக் கேலிபண்ணி
 திருப்பித் தருவதாய்
 நையாண்டிக் கூத்தாடும்
 (ஞான தரிசனம்
 பெற்ற நிலையென
 எமது
 டபிள் எம்.ஏ.
 வேதியர் குறிப்பிடுவார்.)
 அந்த பிராமண எச்சல்
 இலைக்கார
 அகண்டாகாரம்
 பாடிய
 உருப்படிகளிலே
 எக்ஸிஸ்டென்ஷியல்
 தத்துவம் கண்டவர்க்கு,
 'மனித உணர்வு' என்றால்

'வீசை என்ன விலை?'
 தான்!
 இவர்கள் தலைகளினுள்
 கடமையை
 அச்சுறுத்தியேனும்
 ஏற்றிவிடும்
 தத்துவ போதனை
 அவசியம் தான்!
 ஆன்மிகப் பார்வையில்
 எனிலோ,
 அன்பே செயலின்
 ஊற்று.
 கடமை அல்ல.
 அன்பே மயமான
 பெருந்தகையினர்க்கு
 தார்மீகம்
 சுமையல்ல.
 அவர்க்கு அது
 மூச்சின் இழை.
 உதிர நாளத்தில்
 ஹருதய தாளம்.
 இயல்பு.
 அவர்களது நிலையில்
 கடமை என்ற
 கட்டுணர்வுக்கு
 மேற்சென்று
 இயல்பே
 தர்மாவேசமாய்
 புயல்மூச்சாய்
 அன்பை இயக்கும்.
 அவருக்கும்
 செயலுக்கும்
 நடுவே
 கடமை என்ற
 'கனெக்டிங் கேபிள்'
 கிடையாது.
 'அவர்' என்று குறிப்பிடவே
 ஆளற்ற நிலையது.
 அங்கே நிகழ்வது
 அன்பே செயல் என்ற
 ஆற்றலின் தன்நிலை.
 தெய்வீக வேகத்தை
 மனிதர் நலனுக்காய்
 வரவழைக்கவென

ஒருதனி மனித
மனம் தன்னை
அழித்து தன்னையே
தெய்வீகக் கருணையின்
வேகத்துக்கான
வாசலென ஆக்கிவிட்டால்
கடமையாவது
ஒன்றாவது!

இதுவே கலைஞனிடம்
தெய்வாதீனக்
கருணையின் நிழலான
கலா சக்தியாக
இயங்குவது.

சார்த்தர் விஷயத்தில்,
பாலைப்புலனுலகின்
கிச்சுக் கிச்சுகளை
அநுபவித்து அநுபவித்து
போரடித்து

உணர்வுகள் மரத்த
உலோகாயதத்தின்
குரல்தான்
சார்தரின் 'இஸம்'.
கீக்கார்டு போன்ற
ஆன்மீக வாதிகளின்
பார்வையிலே
வீர்யத்தைச் செலவழித்து
போரடித்த நிலையினிலே
பிறந்த தத்துவம்
ஏதுமில்லை.

அன்பை அநுமதிக்காத
ஐடவாழ்வை
பாலையென்று காண்கின்ற
பார்வை அது;
வீர்யத்தின் ஊற்றுக்குத்
திரும்பும் வழியில்
தரிசித்த தோற்றம் அது.

புலனுலகப் புறவாழ்வின்
மரத்தனத்தை
ஊடுருவி விட்டால்
தன்னிருப்பு என்ற
தரிசனத்தைப்பெற்றிடலாம்.
அந்தப் பெருநிலை
சிறுமனசின்

எல்லைக்குள் கொள்ளாது
மனசைக் குமிழியென
எற்றி எடுத்துச்
சிதறடித்து
எமது சுய உணர்வு
அற்ற நிலையில்
எமது அகம்பாவம்
அற்ற நிலையில்
நாமே அற்ற நிலையில்
நிகழும்
எல்லையற்ற பேருணர்வு
அது!

அதுதான்
வாழ்வின் தன்னிருப்பு
என்பதை
விஞ்ஞானக் களத்தில்
எல்.எஸ்.டி. சோதனைகள்
மனித மூளையைக்
கிளறி உயிர்ப்பித்து
நிருபித்து விட்டபின்பும்
இது என்ன
செத்துத் தவழும்
எக்ஸிஸ்டென்ஷியல்
தத்துவம்?

மேலும் உரைக்கிறது
சார்த்தரின்
வாதம்:
“வாழ்விற்கு அர்த்தம்
நாமே தரவேண்டும்.”
அதைத்தானே செய்துசெய்து
நம் தலையில் நாமே
மண்வாரிப் போடுகிறோம்!
என்னய்யா!

நாமே அந்த
அர்த்தம் தானே-
தேசிய எல்லைகள்
இனப் பிரிவினைகள்
'எக்ஸ்ட்ரா' எல்லாம்?
சார்த்தர் செய்தததுதானே!
கொடுங் கோலன் ஸ்டாலின்
கொடுங் கோலன் அல்லன்
பெரிய
தார்மீக ஆசாமி
என்று 'அர்த்தம்' பண்ணி

ஸ்டாலினின் சாயம்
 வெளுத்ததற்குப் பின்னாடி
 மோசம் போன
 நிலையில்
 தமது போராட்டம்
 நம்பிக்கை கிம்பிக்கை
 முழுதும் வெறும்
 'சொற்கள்'
 என்று பிணங்கும்
 சார்த்தர்,
 தமது வாழ்வுக்கு
 தாமே
 இன்னுமா
 'அர்த்தம்' தருகின்றார்?
 அர்த்தம் எனும் பெயரில்
 அநர்த்தங்களை
 உருவாக்கும் நிலைதான்
 அகந்தை!
 "உன்வேலை
 அர்த்தங்கள் தருவது
 அதை நீசெய்" என்று
 அகந்தையின் உருவாய்
 நிற்கும் மனிதனுக்கு
 போதிப்பது
 இருளை நோக்கி
 "இருட்டாய் இரு" என்று
 உரைப்பதற்கொக்கும்.
 ஆனால்
 நாமே தந்த
 அர்த்தங்கள்
 அவையே அநர்த்தங்கள்.
 நமது சிறுமையின்
 விளைவுகள் எனக்கண்டு
 துறப்பது விவேகத்தின்
 விழிப்பாகும்.
 இடையறாது
 அகந்தை பிறப்பிக்கும்
 அனர்த்தக் குவியலை
 நீங்காதுணர்வின்
 நெருப்புக் கண்ணில்
 நீறாக்கிக் கொண்டிருந்தால்
 அகந்தையே
 நீறாக இடமாகும்.
 எஞ்சி

வாழ்வின் தன்னிருப்பு
 என்ற
 உந்நதஅர்த்தம்
 நிகழும்.
 இது நிற்க,
 சார்த்தரின்
 ஓவர் கோட்டிற்குள்
 இருந்து ஒருசில
 தாடி மயிர்கள்
 துருத்திப் புறப்படும்
 நிலை என்ன?
 ஓகோ உள்ளே
 கர்லாக் கட்டை
 மார்க்ஸா?
 எக்ஸிஸ் டென்ஷியல்
 தத்துவத்தினடியில்
 மார்க்ஸிஸத்தை மறைத்து
 நமது வாசகத்
 தலைகளுக்குள் ஏற்றிவிடும்
 தந்திரமா இந்த 'ஒரு
 அறிமுகம்'?
 இதன் நடுவே
 இந்தியனுக்குக்
 கண் துடைப்பாய்
 'மனிதனும்
 தெய்வமாகலாம்'
 என்று பிரயோகித்து
 அதையும் திரித்து
 சடலத்தின் நிலையில்
 தேக்கும் கைங்கர்யம்!
 பார்க்கப் போனால்
 மனிதன்
 தெய்வமாவதே
 இல்லை.
 அகந்தை ஒழிந்தால்
 மனிதனும் மறைகிறான்.
 எஞ்சுவது
 எல்லையற்ற
 ஒன்று³ அல்லது
 ஒன்று மில்லை⁴.
 ஞாபகக் குவியலின்
 அடுக்குக்குமேல்
 குந்தி இருந்து
 நேற்று நாளை என

காலத்தைப் பிரித்து
 விருப்பு வெறுப்புகளைத்
 தேர்ந்து ஞாபகக்
 குவியலுக்குச்
 சாதகமான வற்றை
 அநுசரிக்க முயற்சிக்கும்
 'நான்' என்ற தன்மை
 ஞாபகங்களின்
 பிதுக்கப் புள்ளி,
 பிரமை.
 ஞாபகங்கள் மறைய
 தானும் மறையும்
 நிழல்.
 இதுதான் 'மனிதன்' எனில்
 அவனுக்கு
 'தெய்வீகம்' ஒரு
 கேடா?
 இந்த 'மனிதனை'க்
 கிழித்தெறிந்து
 தன்னை நிலை நாட்டுகிற
 மெய்யியற்கை தான்
 மனிதன் எனில்
 ஏற்கனவே அவ்வியற்கை
 தெய்விகமாய் இருக்கிறது!
 ஞாபகங்களைப் பேணி
 நினைவுகளின் மூட்டத்தை

'அநுபவம்' என்றுரைத்து
 அதிலே
 திளைக்கின்ற சார்த்தரும்
 கெழுவும் இதர
 கூட்டமும்
 விழிப்படைந்ததில்லை,
 பழமைக் குழுவான
 நினைவை, 'நான்' என்ற
 நிழலைத்
 துறந்தது மில்லை.
 புலன் வாழ்வு வெறும்
 சிறையென்று காணும்
 தெளிவிருந்தாலன்றோ
 விழிப்புக்கும் இடமுண்டு?
 பழமைக் குவியலாம்
 ஞாபகக் குப்பை
 மறைந்தால் எந்தக்
 குப்பையும் திரவியம்!
 அதுதான் குப்பையின்
 தன்னிருப்பு!
 பெரு வியப்பு!
 அங்கே
 உள்ளது இருக்கும்.
 உள்ளதுக் கழிவில்லை,
 இல்லாத இந்த
 ஆட்களுக்கு
 இருப்பில்லை!

-
1. எதற்காக எழுதுகிறேன் (தொகுப்பு), எழுத்து பிரசுரம்.
 2. இலக்கிய ஊழல்கள், வெங்கட்சாமிநாதன், 1973.
 3. ஒன்று : அத்வைதம்.
 4. ஒன்றுமில்லை : பௌத்தம் (இரண்டும் ஒரே நிலைதான்).

பாரதிக்கு எழுதிய பகிரங்கக் கடிதம்

“வெள்ளம் போல்
கவிப் பெருக்கும்
கலைப் பெருக்கும்
மேவுமாயின்
பள்ளத்தே
விழுந்திருக்கும்
மனிதர் எல்லாம்
விழி பெற்று
பதவி கொள்வார்”

என்ற பாரதியாரே
உமக்கு
நன்றாய் வேண்டும்!

வெள்ளம் போல்
சினிமாக் கவிபெருகி
ரோதனைச் சூழலாகி
அமைதி வெளிபடர்ந்த
கழனி நிலப்பரப்பை
காடு மேடுகளை
கம்பி வைத்து எட்டி....
மௌனக் குகையினுள்
தனிமைக் கருணை
சிதற

இயல்புணர்வில்
விஷநீர் ஏறி உள்ளம்
பேயாகி அலற...

உமக்கு வேண்டும்!
கபந்தனின்
இடையறாப்பசி
இடையறாச் சினிமா
வாந்தி வித்தையாய் மாறி
செலுலாயிட் கலை
சுருள் சுருளாய் கக்கி
கொட்டகை நிரம்பி

விழி வழிய....
உமக்கு
இது வேண்டும்
இன்னமும் வேண்டுமா?

வாரா வாரம்
கிளு கிளுத்துத் தொடர்கிறது
செக்ஸ் மேனி
சோழ ராணி.

இன்று
பள்ளத்தே
விழுந்திருக்கும்
மனிதர் எல்லாம்
பாதாளமே
பதவி என்றும்
மாலைக் குருட்டுக் கண்
மேலும் இருள,
விரல்/நுனித் தடவலே
விளக்கு என்றும்
தலைகீழாய் குழி தோண்டி
தம்மைப் புதைத்தபடி
மலையேறுகிறோம் என்று
மார் தட்டுகின்றார்கள்.

கருணை முகில் கலைந்து
எட்டாத உச்சியில்
ஒதுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.
உச்சி இரவின்
மதியம் தகித்து
மண்மாரி பெய்கிறது.
புலன் காணாப்
புயல் வெளி
சுத்தாழை நிழல் தேடி
பதுங்குகிறது...

திருப்தியா?

புரட்சிக்காரி பின்னூரை தருகிறாள்

வடக்கே டில்லியில்
சரித்திரத் தகவல்
ஆபீஸில் கண்டேன்-
தெற்கத்திக் கண்ணகியின்
கற்பைக் கடந்து நின்று
புரட்சிக் கனல் கக்கும்
புதுமைத் தமிழணங்கை.

நவயுக விமர்சகர்
ஒருவர் அவளுக்கு
அணிய இருந்த
புகழாரத்துக்காக
பீடிப் புகையிலே
பூஜ்யங்கள் போட்டி ருந்தார்.

“புரட்சிக் கனல்கக்கும்
புதுமை அணங்கே
பாரதியின் கனவே
உன்மேல் எனக்கு
உதித்து இருக்கிறது
காதல்” என்றேன்.
“காதலா அப்படி
பூதலத்தில் ஏதுமில்லை.
ஆனால் எனக்கு
உன்னைப் பிடிக்கிறது.
கூடவே மிஸ்டர்
'டேய்' யையும் பிடிக்கும்.
அவ்வப் போது விஸ்க்
கீயையும் குடிக்கின்றேன்.
இப்போது என்னை
ஜன்னல் வழியாக
நைட்ஷோவுக் கழைத்தேக
புரட்சித் தாடிவைத்த
பூர்ஷுவா வருவார்-
ஏற்கனவே டயமாச்சு”
என்றென் எதிர்வந்து
சுற்றித் திரும்பினாள்.
பிருஷ்டத்தை என்இடையில்
அறியாதவள் போல்
பொருத்திக் கொண்டு
ஜன்னலைத் திறந்தாள்.
டில்லிக் குளிர்
உள்ளே பாய்ந்தது.

“ஹெல்!” என்றாள்,
“ஏதும் சொல்லேன்.”
என்றுரைத்தாள்.
பின்னூரைத்த தசைப்பாஷை
புரியாத நான் தமிழில்
உளறினேன் “அப்போ
கல்யாணம் எப்போ?”

“ஒருவர்க்கு ஒருவரைப்
பிடிக்கிறது என்றால்
நீயென் றில்லை.
அவ்வப் போது
அக்கணத்தில் அக்கணம்.
எக்ஸில் டென்ஷியல்
தத்துவம் இது” என்றாள்.
“அவ்வக் கணத்திலே
கூடலும் பிரிதலும்
உணர்வுகள் ஊறாத
பாலெவெளி உறவாகும்.
ஒருவன் ஒருத்தியிடை
ஓயாது பாய்கின்ற
நதியில் துடிக்கும்
இக்கணமும் உன்னுடைய
அக்கணமும்
ஓன்றா?” என்றேன்.
“உன்னால் எழவு
ரோதனையாய்ப்
போச்” சென்றாள்.
முன்னும் பின்னும்
நடைப்போட்டாள் பின்பு
“விமர்சகரைக் கேள்” என்றாள்.

ஒருசில சுருள்கள்,
புகையூடே சிறுகண்கள்
மேலும் சிறுக்க,
சுருங்கல் தலையசைத்து
'கெக் கெக்கே' எனச்சிரித்து
'நீயும் அவளும்
எக்ஸிஸ்டென்ஷியல்
சார்த்தர் சிமோன்டி
பியுவ்வா ஜோடி,
இந்த எழவுனக்கு
புரியவா இல்லை?
திரைப்பட டிக்கெட்டு

இந்தா இரண்டு
 ஜோடியாய்ப் போயிருந்து
 பண்ணுங்கள் கலை” என்றார்.
 புரட்சிக் காரிகையும்
 “வருகிறேன் வா
 ஆபீஸில் சந்திப்போம்”
 என்றுரைக்க நான்
 சந்திப்புக் கெடுவுக்கு
 சரியாகப் போன
 அக்கணம்,
 விகாரமுகம் படைத்த
 யாரோ ஒருவனுடன்
 புதுயுகக் காரிகை
 காரில் போகின்றாள்.
 இது நடந்த
 அக்கணம் பற்றி
 அவளிடம் கேட்டேன்.
 அசடு வழிய
 விமர்சகரின் திரு
 வதனம் நோக்கினாள்
 “நீங்களே சொல்லுங்கோ
 டிஸ்கோ டான்ஸுக்கு
 வாவென்று கூப்பிட்டான்-
 ஆபீஸர் மகனவன்
 லண்டன் ரிட்டர்ண்டு-
 போகாமல் முடியுமா?”
 தெருப்பொறுக்கிக்கு
 சிங்கிள் டி ஆழம்.
 போலிப் புரட்சிக்
 காரிகை இவளுக்கு
 ஸாலரி ஷீட்டில்
 ஆபீஸர் கையெழுத்தை
 தோய்த்து எழுதும்
 இங்கிக் கிணறாழம்.
 ஆழம் இது
 காதல் விடாய்க்கு
 முன்பல் நனைக்கவும்
 போதாது என்று
 நான் மெல்லக் கழன்றேன்,
 உணர்வுகள் சருகாகி
 உதிர்ந்தன. ஆனால்
 காரிகை மீண்டும்
 மீண்டும் குறுக்கிட்டு
 பிருஷ்டத்தின் பாஷை

புரியாத முண்டம்
 இதுவென்று எனையறிந்து
 கலாச்சார மொழிகளில்
 சமிக்ஞைகள் காட்ட
 விமர்சகரின் பீடி
 புகைச் சுருள்கூட்ட
 போதும் போதுமென்று
 தெற்கே வந்தேன்.

“ஒருவனையே கருதி
 அவனுக்கு அரசன்
 இழைத்த அநீதியில்
 பொது வாழ்வின்
 பிழையுணர்ந்து
 ஊரை எரித்த
 திராவிடக் கண்ணகியின்
 கற்பு வெறும் போலி,
 ஐவருக்குக் கால்விரித்த
 ஆரியத் திரௌபதியே
 ரியலிஸ்டிக் கற்பரசி”
 என்றுகதைத்தன
 கீச்சுக் குரல்கள்;
 விலகி நடக்கின்றேன்.
 விட்டுத் தெருமாறி
 முன்னே குறுக்கிட்டு
 என்னுடைய காதலுக்கு
 புரட்சிக்காரி தந்த
 பின்னூரையை நக்கியதால்
 பிளந்த நாக்குகளை
 துருத்திக் காட்டிப்
 பரிகசிக்கின்றன
 உணர்வின் கவிதையை
 உணராச் சவங்கள்.
 இலக்கியப் பரப்பில்
 வைதீக வளைதோண்டி
 விளையும் புதுமையை
 வேறுக்கின்ற
 விபச்சாரப் பழமைகள்.
 கலையூற்றை நோக்கி
 யாத்ரா கிளம்பி
 கடலையில் போய் நின்று
 பருகநீர் கிட்டாமல்
 சிங்கியடிக்கின்ற
 கருங்கல் தலைகள்.
 விலகி நடக்கின்றேன்

விடலைக் குரலெழுப்பி
 தொடர்கின்றன என்
 உயிரின் கவிதையை
 உணராமல் என்னை
 பித்தன் என்று
 பழிக்கும் வைதீகச்
 செத்தைகள்.
 இதற்கெல்லாம்
 பின்பொருநாள்
 அவ்வக்கணங்களின்
 நடுவே கிடைத்த
 புருஷன் பிள்ளையுடன்
 பருத்துவிட்ட தன்
 பிருஷ்டத்தைக்
 கவர்பண்ண
 பாண்ட் துணியை
 டபிள் பண்ணி,
 “புரட்சி, புரட்சி”
 என்று ஜபித்தபடி
 புதுமை அணங்கு
 நடப்பதைக் கண்டு,
 “உணர்வின் உண்மை
 உதிக்க இவளுக்கு
 கிடைத்தது ஒரு
 குழந்தை” என்று
 புத்தம் புதுக்கவிதை
 புனைய நினைத்தேன்.
 “முண்டமே!”
 என்றென்னை
 வைதபடி என்கவிதை
 டில்லி மாநகரின்
 சரித்திரத் தகவல்
 ஆபிஸ் தெருவிலே
 அன்று உதிர்ந்த
 உணர்வின் சருகுக்குள்
 ஓடி ஒளித்தபடி
 முணமுணக்கிறது:
 “கிறிஸ்து பிறப்பதுக்கு
 மூவாயிர வருஷம்
 முந்தி இந்த
 பிருஷ்ட அளவில் ஒரு
 கருங்கல் கிடைத்திருந்தால்
 அடைத்து இருக்கலாம்
 கைபர் கணவாயை”.

முள்

‘சில்லென்று பூத்த
 சிறு நெருஞ்சிக் காட்டினிலே
 நில்லென்று சொல்லி
 நீண்டவழி போனவரே’
 என்றமுதாள்
 அன்று ஒரு
 பதிவிரதை.

சில்லென்று பூத்த
 காடு எது?
 விரகதம்தான்,
 விலக்கொணாத்
 தாபம்தான்.
 அங்கே அவள்
 நின்றாளே யன்றி
 கிடக்கவில்லை.

நின்றால்
 பாதத்தில்
 கிடந்தாளேயானால்
 பாதாதி கேசம்
 முழுதும் குத்தும்
 முள்! - அன்று
 பதிவிரதை பட்ட
 பாடு.

தார்போட்ட ரஸ்தாவில்
 சில்லென்று குத்த இன்று
 முள்ளில்லை.
 குறுக்கு வழி அவன்
 இடுக்கு வழி இவள்.
 நின்றால் பஸ்
 படுத்தால் யெஸ்.

பாதத்தில் முள்
 பதியாதிருக்க
 பதனிட்ட தோல்
 ஜோடு.

ஒற்றை

நீதண்ட வாளம்
நான்ரயில் வண்டிநீ
தண்ட

வாளம்

ஆனாலும்,

ரயில் வண்டி
ஒற்றைத் தண்டவாளத்தில் ஓடாது.
ஒற்றைத் தண்டவாளத்தில்
ஓடி, ஓடுமுன்பே
கவிழ்ந்து விழும் ரண
களங்கள் ரயில்
வண்டிகளும் அல்ல.

அதனால் தான் எந்த
பச்சைக் கொடிக்கும்
ஏமாறாத மாடாக
அசையாமல்
நின்று கொண்டிருக்கிறேன்-
உள் வாங்கி அசை போட்டபடி!

என்றேன் என்றார்

'எழுத்து ஒரு
மாஜிக் அப்பா', என்றேன்.
அவர் சொன்னார்:
'ஒப்புக் கொள்கிறேன்
எனக்குத் தெரியாது
எழுத: இருந்தாலும்
எழுதத்தான் வேண்டும்.
ஆண்பிள்ளைச் சமையலுக்கு
காய்கறி லிஸ்ட்
ஊருக்குப் போன மனைவிக்கு
தந்தி போல் பாவித்து
வந்து சேர் என்று
ஒன்றுவிட்டு ஒரு நாள்
கடிதங்கள் - கூடவே
கவிதை எழுவு.
நான் எழுதும் எல்லாமே
கலை என்கிறார்கள் சிலர்.
இப்போது கூட
எழுதுவதற்கு இருக்கிறது
பலசரக்குக் கடைக் கணக்கு.

நடைபாதை நழுவி ய கவிதை

வான்மீகப் புற்றிருந்த
மருந்தீஸ்வரச் சந்திதியில்
ஞானசம்பந்த
மோஹினி நாயனாரும்
மாஜி சமண ஹோமோ சாமி
நாவுக்கரகப் பிஷாடனரும்
உதிர்த்த திருச் சுக்கிலத்தில்
உதிர்த்தவன் போல்
எடுத்தான் தமிழை
நடைபாதை நழுவி
நடுத்தெருவுக்கு வந்த
குடிகாரன் ஒருவன்.
தொடுத்தான் சமத்துவ
தத்துவங்கள் முழுதையும்
சரித்திர நிஜத்துடன்:
'ஒரே இனம்
ஒர்ரே பொணம்.'

காலண்டர்

காலத்தைப் பற்றி
மூர்த்திகள் இரண்டு
ஆரவாரமாய்
கருத்துப் பரிமாறிக் கொண்டன.
'காலண்டர் எனக்கெதற்கு?'
என்றான் பிச்சு,
'காலண்டர் தானெதற்கு'
என்றான் கிச்சு.

நீ - நான்

வேலைக்கேற்ற ஊதியம்
கேட்கும் கோஷம் உன் கோஷம்.
அதுவும் வேண்டாம், ஆளை விடு -
என்ற கூச்சல் என் கூச்சல்.

தவளைக் கவிதை

தனக்குப் புத்தி
நூறு என்றது மீன் -
பிடித்துக் கோர்த்தேன்
ஈர்க்கில்.

தனக்குப் புத்தி
ஆயிரம் என்றது ஆமை -
மல்லாத்தி ஏற்றினேன்
கல்லை.

'எனக்குப் புத்தி
ஒன்றே'
என்றது தவளை.
எட்டிப் பிடித்தேன் -
பிடிக்குத் தப்பித்
தத்தித் தப்பிப்
போகுது தவளைக்
கவிதை -

'நூறு புத்தரே!
கோர்த்தரே!
ஆயிரம் புத்தரே!
மல்லாத்தரே!
கல்லேத்தரே!
ஒரு புத்தரே!
தத்தரே!
பித்தரே!'

நடுநிசிக் குரைப்பு

உன் பெயர் நடுவில்
ஒரு 'வ'
என் பெயர் முடிவில்
ஒரு 'ள்'

உன்னை நான் பகலின்
பகிரங்கத்தில்
நிறுத்திக் குரைத்தால்
உன் பதில் நடுநிசி
ரகசியக் குழுக்களில்
பதுங்கிய 'வள்!'

மகத்துவ இலை

துசி போகத் துடைத்து மந்திரபலம் ஏறிய தீர்த்தத்தை
வில்வப் பத்திரங்களால் தெளித்துப்
பீடை போக்கிய வீட்டுக்குள் -
மீண்டும் புகுந்து வட்டமிட்டுத்
தலைகீழாய்த் தொங்கி எச்சமிடுகின்றன
சிறகு முளைத்த சுண்டெலிகள்.

வீட்டுக்கு வெளியே
நிக்ரஹிக்கப்பட்டராக்ஷஸர்களின்
முண்டங்களுக்கெல்லாம்
முளைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன
இன்டலெக்கவலான செம்மறியாட்டுத் தலைகள்.

அவற்றுள் இடப்புறமாய் இடறி விழுந்து மீண்டும்
இரண்டு கால்களில் நிமிர்ந்து எழும்ப முடியாமல்
தரையை முகர்ந்து ஊர்ந்து ஒழிந்ததுகள் போக,
எஞ்சி இருக்கும் தலைகள் எதற்கென்று இல்லாமல்
அஞ்சி அஞ்சி ஆமாம் ஆமாம் என்று
ஆடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

அவற்றுக்கு முன்னால்
திண்ணையில் போட்டிருக்கும் திண்டில் ஈரம் பண்ணி
தொப்பென்று சரிந்திருக்கிறது
ஒரு பரமார்த்திகச் சுண்டெலி.
முன் திண்ணையிலிருந்து பின் திண்ணைக்கு
இடம் மாறிய காட்சியாய்
துளசி இலைகளின் மகத்துவ நடனம்.
கூடவே கிணற்றுக்கட்டில் ஒரு
மனிதக் கூடு போன்ற ஓட்டை வாளி.

பூரணம் பூரணத்திலிருந்து
பூரணத்துக்குள்ளேயே ஒழுகிக் கொண்டிருப்பதால் -
துளசி இலைகளின் நடனம்
ஓட்டை வாளியின் தீர்த்தத்துக்குத்தான்.

தர்பார் நடக்கும் முன் திண்ணையிலோ
துளசியின் பச்சையை கரன்ஸி இலைகளில் கண்டு
விரல் நுனி ஸ்பரிசத்தால்
வியந்து கொண்டிருக்கிறார் சுண்டெலியார்.
நோட்டுகளில் விரல் விளையாடும் சளசளப்பிற்கு
ஆட்டுத் தலை முண்டங்களின்
ஆபாஸ 'ஆமாம்' டான்ஸ்.

அது அப்படி இருக்க-
சுவர்களை ஊடுருவி ஒரு

பரிமாணம் தாண்டி வேறு
 பரிமாணத்துக்கு மாறிப் பரிமளித்துப் பெருகி
 வீட்டுக்குள் நுழைகிறது
 துளசி இலைகளின் சஞ்சீவி மூச்சு-
 அங்கே, எங்கோ ஒரு உள்வெளி வாசலில்
 உயிரின் இறுதி மூச்சோடு இரண்டறக் கலக்கிறது.

அதில் நிமிர்ந்து
 கண் குழிகளுக்குள் அண்டத்தை வாங்கி
 அண்ணாந்து பார்க்கிறான்
 எலும்புக் கூடான ஓர் மானுடன்.

‘எல்லோருமே கிடப்பது ஒரே சாக்கடையில்தான்,
 ஒரு சிலர் மட்டுமே அண்ணாந்து பார்க்கின்றனர்
 நட்சத்திரங்களை’ என்றான் ஆஸ்கார் ஒயில்ட்.
 நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தவனைப் பார்த்து,

‘இவன் யார் அண்ணாந்து
 பார்க்க?’ என்கிறார்
 சாக்கடை இருட்டுக்குள்
 கரன்ஸிக்கு எருவிட்டுக் காத்திருக்கும் போரடிப்பில்
 சிறகின் கட்கத்தைச் சொறியும் சுண்டெலியார்.

அண்ணாந்து பார்த்த
 எலும்புக் கூட்டின் இதயத்தினுள்ளே
 துளிர்ந்து வளர்ந்து
 அண்டத்துள் வேர் வீசி
 கருடச் சிறகுகளாய் இலைகள் பரந்து எழுந்து
 நட்சத்திரங்களில் மொய்க்கிறது மூலிகைப் பிரக்ஞை.

சுண்டெலியாரோ
 நரையேறாத மயிர் இதுவே என்று
 கரன்ஸிக் கட்டுதனை
 மீட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்.

சிறகு முளைத்தாலும்
 சுண்டெலி கழுக்கல்-
 பரிணாம வகர்ம்.

ஸ்கூட்டரில் வந்த தோழர்

கால்நடைக்காரன் என்னை,
குறி பார்த்து வந்தது
அவரது ஸ்கூட்டர்.
தோழர் அவர் எனக்கல்ல. எனவே
நின்றபடி ஓடும்
எஞ்ஜினுடன் ஓடவிட்டார்
இயங்கு இயல் வாதத்தை-
'நீ பூர்ஷ்வா
உன் அப்பன் பூர்ஷ்வா
உன் பாட்டான் முப்பாட்டன்
உன் பரம்பரை
பூராவும் பூர்ஷ்வா
பூ ஊ ஊ ஊர்ஷ்வாஹ்! என்றார்.
'நீ?' என்றேன்.
'நானா?' என்று
பிரேக்கை ரிலீஸ் பண்ணி
'நான் ஒரு லெப்ட்...' என்று
பள்ளத்தே பாய்ந்த
முன்சில்லைத் தூக்கி
'டிஸ்ட்' என்று எம்பினார்,
'ஓ'... என்றார் 'டா' என்றார்.
பறந்தார் ஸ்கூட்டரில்.
பள்ளம் பார்த்துப் பாதை பிடித்து
நடந்தேன் நான்.

மானுடம்

ஒரு ஜூலை ஒன்பது நாள்
சிங்கள வெறியின்
குதறலில் சிக்கி இ
லங்கையில் அலறிற்று
தமிழ்ச் சனம்.
அலறலைக் கேட்ட
உலகத்துக்கு
இலங்கைத் தமிழ்
விளங்கவில்லை.
ஆயினும் மானுடம்
ஒரே இனம்.
அலறல் மெஷின்கள்
உறுமலாய் மாறிற்று-
ஓர்ரே பொணம்!

என்று

“உங்கள் இலக்கிய எழுவெடுப்பு.
எப்படி இருக்கு?” என்று
கவிஞரைக் கேட்டேன்.
அவர் சொன்னார்:
“எப்படி எழுதிப்பார்த்தும்
வரவில்லை வரவில்லை
வரவே இல்லை
என்கவிதையில் கவிதை.
எனவே, வருவது வரட்டும் என்று
நடத்திக்கொண்டிருக்கிறேன்
கவிதைக்கு என்று
ஒருசிறுபத்திரிக்கை”.

“உங்கள் விமர்சனக்கழுத்தறுப்பு
எப்படிப் போகுது?” என்று
விமர்சகரைக் கேட்டேன்.
“எப்படி எழுதிப்பார்த்தும்
வரவில்லை வரவில்லை
வரவே இல்லை
என் விமர்சனத்தில் விமர்சனம்.
எனவே வருவது வரட்டும் என்று
எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்
ஸ்ட்ரக்கரலிஸத்துக்கு
விளக்கம்”.

பிரசுரம்

வில்லை ரூபாய் 30.
வெளிநாட்டுக்கார
முகமூடி எழுதியது.
உள்நாட்டில் தலை
இல்லாமல் அலையும்
முண்டத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.
நூலின் பெயர்:
“இருப்பின் அமைப்பு முதல்
தலையின் இன்மை வரை.”

தத்துவ மோதல்

1-K பஸ்கக்கும் 18-E க்கும்
 ரூட்டாக விளங்கும்
 மோட்டுப் பாளையத்தில்
 வீட்டைப் பெருக்கும்
 வேலை கூடத்
 தெரியாத வல்லுனர்கள்
 வாழும் மண்டலத்தில்
 மண்டைக் கோதுக்குள்
 முட்டையிட்டுப் பெருகும்
 ஈக்கும்பல் ராச்சியத்தில்,
 எதிரும் புதிரும்
 பதரும் ஆக
 எழுந்து வந்து மோதினவாம்-
 பாட்டாளி வர்க்கமென்றும்
 தாழ்த்தப் பட்டோரின்
 கூட்டாளி நாமென்றும்
 ஆகாசத்தைப் பார்த்தபடி
 அசையாமல் கிடக்கும்
 அய்யாக்கள் நாமம்
 சாத்திக்கோ நீ என்றும்
 சாத்திரமாய் தத்துவமாய்
 சங்கதிகள் சிலதுகள்.
 கருத்துமுதல் இயங்குஇயல்
 கஸ்மால் ஜாதீயம்
 மார்க்ஸீயச் சடுகுடு
 ஸ்ட்ரக்ரலிசக் கபடி
 இத்தனைக்கும் நடுவே
 ஹய் ஹய்யா ஹோ ஹோமோ
 மைதுனத்தின் நாடகமும்.
 சரித்திரத்தின் உணர்வுமில்லை
 சக மனிதர் உணர்வுகளை
 மதிக்கின்ற மனமுமில்லை
 கருத்தினைக் கருத்து
 எதிர்க்கின்ற அறிவுமில்லை.
 மோதலோ மோதல்
 மோஸ்தர்களை மாற்றி
 கவர்ச்சி ஜபர்தஸ்த்
 செய்கின்ற மோதல்.
 மொத்தத்தில் பார்த்தால்
 ஒரு எழவும் இல்லை
 தத்துவம் முழுதுமே
 கூத்தியார் கூச்சல்!

ஆம்பளை பொம்பளை
 ஆள்மாறி இடுப்பை
 இயக்கிக் காட்ட
 நாய் மாதிரி அவனை இன்
 னொருவன் இனத்தின்
 விருத்திக்கு எதிராய்
 புணர்ந்து நடிக்க
 ஆருக்கு என்ன
 உறுப்பு என்பதே
 ஊருக்குத் தெரியாது.
 இதிலேபோய் அவர்
 கூறுவதிலேதும்
 அறிவுண்டா சரித்திர
 உணர்வுண்டா தத்துவக்
 குறிப்புண்டா என்றால்
 என்ன கேள்வி!
 நடுப்புற நடுப்புற
 குறுக்கிடுகிறார் ஓர்
 தண்ணி மாஸ்டர்-
 “செத்துப் போனான்
 புதுமைப்பித்தன்
 நிக்கேன் இங்கே
 என் கவிதைக்கு
 எடு பிடி விமர்சனம்
 எங்கே என்றபடி.”
 எப்பேர்ப்பட்ட
 இலக்கியத் தத்துவம்
 இது என்று வியந்து
 அவரைப் பார்த்தால்
 இடுப்பு வேஷ்டி
 தெருவில் உரிந்து
 இறுதிக் கவித்வமாய்
 தெரியுது ஜட்டி!
 திடரென எழுந்து
 அந்தரத்தில் சுழன்று
 அவர் மண்டை மீது
 விழுந்து ஷாக் கொடுத்தது
 ஒரு சோடாப் புட்டி!
 இதற்குள் பஸ் வர
 நுழைந்தேன் K யிலே.
 தத்துவங்கள் தொடர்ந்து
 நொய் என்கின்றன ஈயிலே

‘வேதநூல் பழிக்கும்
வெளித்திசை மிலேச்சர்
பாதமும் பொறுப்பளோ
பாரததேவி?’ என்று
கேட்டீரே அன்று.

பாரததேவியின்
நாசித்துவாரங்களுடே
சூரியசந்திர நாடிகள்
நாறுகின்றன ஓய்!

சாத்திரம் பார்த்து
கோத்திரம் பார்த்து
பரம்பரைக்குப் பவிஷி
பண்ணும் வம்சத்துக்கு
ஒண்ணுக்கு வந்துவிட்டால்
தெருமருங்கே
குத்துக்காலிட்ட
அவசரயோகம் காண்!

இரண்டரை மணிநேரம்
இந்திய நிதர்சனத்தை
பிளாக் அவுட் பண்ணுகிற
சினிமாவில் குதூகலிக்கும்
குடிசைக் குடிமைக்கு
எல்லையின்மை என்றால் அது
பகிரங்கக் கொல்லையடா!

வெளித்திசை மிலேச்சரின்
பயணப் பாதங்கள்
பதியப் பயந்துதான்
நடக்கின்றன நம்
பாரத பூமியில்
பாரதியாரே!

என்றேன், என்கின்றார்

‘படைப்பு ஒரு பயங்கரப்
பொறுப்பு’ என்றேன்
‘கவிதை ஒரு அறிவார்த்தத்
திகைப்பு’ என்றேன்.
‘உள்ளதை உள்ளத்தில்
வாங்கி உயிருட்டும்
சுக்கிரத் தவிப்பு
உம்மிடம் இல்லை.
உள்ளதுக்கு அப்பால்
ஆழ்ந்து எரியும்
சூரியத் தகிப்பு-
அதுவும் இல்லை.
உமக்கேன் இந்த வேலை?
உமது பிரைவேட்
புட்டிக் குடியையும்
குட்டி அடியையும்
அவுத்து அவுத்துக்
காட்டி விட்டால்
கவிதை ஆகுமா?
பிரக்ஞை விஷயம்
பிரைவேட் அல்ல-
தனியன் அனுபவம்
மனிதம் ஆகணும்
ஆகலை என்றால்
அறிவின் எதிரில் அது
அய்யோ பாவம்,
படிக்கும் மனசுக்குள்
நிகழும் விபத்து.
கால் ஓடிந்த நாற்
காலியில் உட்

கார மாட்டீர் நீர்.
மனிதத் துவத்துக்கு
மானக் கேடான
உமது கவிதையில்
அமராது என்முளை.’
என்றேன்.
அவர் சொன்னார்:
“எனக்கேது சூரியரேகை
எனக்கேது ஏதோ
சுக்கிரயோகம் என்று
சோசியம் பார்க்கிறீர்.
நானாக்கள் சூனாக்கள்
ஞாவன்னா ராவன்னா
யாரைத்தான் வேணாலும்
கேட்டுப் பாருமேன்,
அவர்கள் அறிஞர்கள்.
உமக்கேது அறிவு?
அறிந்தவர் என்றால்
கேட்கிறேன் சொல்லும்
கேள்விக்கு விடையை”
என்ற அவர்
குலுக்கு நடிகைகள்
கும்மிருட்டு மோகினிகள்
சிலுக்கு மாமிகள்
சிலரைக் குறிப்பிட்டு
“இவர்களின் உறுப்புகளில்
சிவப்பெது கறுப்பெது?
சொல்லும்” என்கின்றார்;
என்கின்ற போதே
வழியுது அவருக்கு
ஜொள்ளும் ஸ்கலிதமும்.

என்றொரு கேள்வி

தாடி முளைத்தது
மழித்து எறிந்தேன்
மீசை முளைத்தது
வைத்துக் கொண்டேன்.
விமர்சகர்கள் குறிப்பிட
அப்படி இதில் ஒன்றும்
இல்லை என்றாலும்
ஆசை முளைத்தால்
மீசைக்கு வேண்டிய
ஒலிநயமாக
வைத்துக் கொள்வதா
அல்லது
புதுசிலும் புதுசான
புதுக்கவிஞனாகி
அறுத்து எறிவதா
ஷ்வரக் கத்தியால்
என்றொரு கேள்வி
ஒலிநயத்துடன்-
சிருஷ்டிக்கு வேண்டிய
உறுப்பையும்தான்.

சாசனம்

Government
By the People
Of the People
For the People என்ற
ஜனநாயக கலோகம்
பிறந்தது ஆபிரஹாம்
லிங்கனிடம் அங்கே.
அருமையான கருத்து
இருந்தாலும்
கல்தோன்றி மண்தோன்றாக்
காலத்துக்கு முன்தோன்றி
முத்தகுடி எங்களுக்கு
ஏற்றபடி அதில்
அரிய ஒரு
சிறிய திருத்தம்:
Government
By the people
Of the people
Fuck the people.

அய்யாவின் தேவை

முகம் பார்த்துத் தலைசீவ
கிடைத்து விட்டதோ
அய்யாவுக்குச் சந்திரன்?
அங்கே அவர் கண்ட
நிஜம் என்ன?
சொல்லுங்கோள்!
முகமா மறுவா?
மறுவை மறைத்து
அரிதாரம் பூசி அது
சந்திரனில் தெரியும்
தன்முகம் என்று நம்பும்
அய்யாக்களின்
அடிச்சலனக் கவிதையும்
வரண்டதுதான் மிச்சம்.
இன்று அவர்களை அரிப்பது
கவிதையின் ஊற்றல்ல,
சந்திரனில் தெரிகின்ற
மறுவுக்குரிய-
மரியாதைகூட அற்று
மாடர்னாய் நெளியும்-
பழமைவாதப் புழு!
அய்யா சாமி,
இன்றுமது தேவை
உமது படைப்பில்
தமது முகம் கண்டு
அறிவு திகைக்கும்
இதயங்கள் அல்ல.
பிரக்ஞை இருண்டு
சுரணை வரண்டு
கிடக்கும் ஒரு
கும்பலின் எச்சல்
குளிப்பு.
சொல்றது காதில் விழறதோ?
பாதரசம் போய்விட்ட
பாத்தும் கண்ணாடிதான்
உமக்குத் தேவையான
உடனடிச் சந்திரன் அதில்
உம் நிழலை நீரே பார்த்து
“ஜம் மென்றிருக்கிறேன்”
என்று சொல்லும்,
அதுவே உமது
அடிச்சலனம்.

பொடி

“கலியாணம் பண்ணாட்டி
பெர்வர்த்தான் நீ” என்றார்
பலசரக்குக் கடைக்காரர்.

ஆசாமிக்கு
தோள்பட்டையை விட
இடுப்புப் பட்டை
அகலம் அதிகம்.
ஆம்பளைச் சதைக்குள்
பொம்பளை ஆக
நின்றது அவரது
எலும்புக் கூடு.
மடித்து அவர் கொடுத்த
பொடி மட்டைக்கு
சில்லரையைத் தந்தபடி
“வீட்டில் குழந்தைகள்
செளக்யமா?” என்றேன்.
“செளக்யம்” என்றவர்
நாக்குளறலாக
“அது என்ன ஓய் என்
பையன் உறுப்பு
“அப்படி அழகு?” என்றார்.
“அப்படித்தான் உம்
எலும்புக் கூடு
பேசும்...சர்ரர்...!
ஏனென்றால் அது ... ஹச்சு!
ஆணுறுப்பூ!”

ஒட்டுமொத்தம்

அவனுக்குப் பழையது
இவனுக்குச்சுடுசோறு
அவன் குடித்தால் தண்ணீர்
இவன் போட்டால் தண்ணீர்
அவன் செய்வது வேலை
இவன் பேச்சே வெட்டி
அவனுக்கு பீடி
இவனுக்கு கஞ்சா.

இருந்தும் இருவரும்
வேண்டா வெறுப்பாய்
வாழ்வைக் கடத்தும்
ஒட்டு மொத்த
பூர்ஷுவா.

அற்புதம்பா

பிறக்கிறது 'புதுயுகம்'
என்று புலிவால்
மயிர்ச் செலவில் அன்று
ஒருநாள் வந்த
ஈரிதழ் ஏட்டில்
பிறந்ததும் இறந்தது
தத்துவம் ஒன்று.

“பணக்காரன் கூடக்
கலைக்காரன்தான். அவன்
ஸென்ஸிட்டிவிட்டியை
பேரேட்டின் தலைப்புக்
கணக்கிலே பார்” என்ற
பெத்த பெத்த அய்யாவின்
பெப்பெப்பே தத்துவம்.

அதனை அடியொற்றி
விமர்சனம் எழுதிய
அடியேன் சொல்கிறேன்-
ஆட்டோமாட்டிக்காய்
இப்படி எழுதுது
என் கார்பன் பேனா-

இந்தப் புத்தகம்
அற்புதம்பா.
காபிரைட் பேஜைப்பாரு
ஆசிரியர் போர்டு.
போர்டுகீழே கடையப்பா
கடையில் இருக்கு கல்லா
கல்லாவிலே கணக்குப்பிள்ளை
கணக்குப்பிள்ளை கையிலிருக்கு
கச்சிதமான பேரேடு.
பேரட்டிலே
புரளுறது என்னப்பா?
மூணேழுக்கால் லட்சம்பா.
எங்கே கொஞ்சம் கத்துப்பா...
இந்தப் புத்தகம்...?

“தடதடவென்று
 கதவைத் தட்டாதே
 மடமட வென்று
 தண்ணீர் குடிக்காதே
 கடகட வென்று
 ரயில் ஓடக்கூடாது
 சட சட வென்று
 மழை பெய்யக் கூடாது”
 என்றார் ஒருவர்
 புதுசாய் என்னிடம்.
 “என்னங்க இது
 தினுசாய்?” என்றேன்.
 “அடுக்கு மொழி எனக்கு
 அடுக்காது” என்றார்.
 “கிடக்கூது சனியன்
 விடும்” என்றேன்.
 எரிப்பது போல் என்னை
 வெறித்துப் பார்த்து விட்டு
 விடுவிடு என்று
 நடந்தார் அவர்.

எந்துண்டி வஸ்தி?

‘நில் போ வா’
 என்பதை எழுதிக் கீழே
 கையெழுத்து வைத்து
 அனுப்பினார் சகா
 தேவனின் சகோ
 தர நாமி.

இதைக் கவிதை என்று
 போட்டுவிட்டது தன்
 இலையிலே ‘மரம்’.

“இதையே
 எழுதியது யாரோ
 ஏழுமலை ஆறுமுகம்
 என்றால் ‘மர’ இலையில்
 வருமா இது?” என்றேன்.

பதில் இல்லை இன்னும்.

பாரீஸில் அங்கே

பிரான்ஸிலிருந்து வந்தது அழைப்பு
ஆந்தைக்கு.

அவர் அல்ல இவர்தான்
ஒரிஜினல் ஆந்தை என்று
நடுப்புறம் நின்ற
கலாச்சாரத் தரகர்கள்
அனுப்பினார்கள் இவரை.

பாரீஸில் அங்கே
ஒருபுறம் சிலர்
கஸரத்து எடுக்கக் கண்டார்:
“இது எதற்கு?
கலாச்சாரமாக
மொஸரத்து கேட்கலாமே?”
என்றார் இவர்.
வந்தது பதில் தமிழில்
“மஸிராச்சு போடா” என்று.

இலங்கைத் தமிழ்
அகதிகள் போல்
இருக்குதென்று
அவர்களைவிட்டு
மறுபுறம் பார்த்தார்.

அங்கே சிலர்
விஸ்கி குடிக்கக் கண்டார்:
“இது எதற்கு?
இலக்கியமாக டாஸ்டா
யவ்ஸ்கி படிக்கலாமே”
என்றார் இவர்.
வந்தது பதில் ரஷ்ய மொழியில்
“லூஸ்கியோ வஸ்கி” என்று.

லூஸ்கியோ வஸ்கி என்றால்
“மண்ணாந்தை” என்று பொருள்.

இண்டியா இன்று

அரை நிர்வாணப் பக்கிரி காந்தி
கிஸ்ஸான் கார டோட்டி கட்டினால்
முற்போக்காக
முக்கால் நிர்வாண
நடிகை இன்று
தொடையைக் காட்டுறாள்.
“அன்பே வழி” என்றான் புத்த
மார்க்கன் காந்தி.
“அய்ய அதுவே பைசா இல்லை”
என்று நடிகன்
காட்டுமிராண்டி
மார்க்கத்தில் நின்று
அடிக்கிறான் உதைக்கிறான்.
ஒத்தையாய் நின்று
டிஷூங் டிஷூங் என்கிறான்.
இந்த இண்டியன் ரிவொல்யூஷனிலே
ஆ ஊ என்று ஆனந்தம் கொண்ட
ஓட்டாண்டிக் கூட்டம்
போட்டது ஓட்டை.

குப்பத்தைப் பார்வையிட்ட
தலைவரின் காருக்குள்
பன்றிச் சாணியா? அல்ல அது
இன்றைய ஸ்டார் அழகி
நாளைய அரசியல் தலைவி.
கங்கைகள் வழியே
இந்துமா கடலைச் சென்றடைந்து
கப்பல்களைச் செலுத்தும்
சுழலியில் சிக்கித்
திரண்டு தடுத்ததென்ன?
ஏர்கண்டிஷன் பாத்ரூமில்
உதிர்ந்த கவர்ச்சி
ஸ்டார்களின் மயிர்.

வர்க்க பேதமும் ஒழிந்து விட்டது-
குப்பத்துக் குழந்தையும்
போஸ்டரில் போஸ் கொடுக்கும்
ஸ்டார் புரொஸ்டிட்யூட்டும்,
ஓரே வர்க்கம்தான் இன்று.
ஏனென்றால் இருவர்க்கும்
குண்டித் துணியில்லை.

சொறிமுத்துச் சித்தர்

கலையின் அழகுணர்ச்சி
தர்மங்கள் குலையக்கண்ட
ஆத்திரத்தின் மலர்ச்சி
அதுதான் அப்பா கவிதா சிருஷ்டி
என்று சொல்லக் கேட்டார்
சொறிமுத்துச் சித்தர்.

அது போழ்து
கீழ் வெண்மணியூர்
கீழ் மக்கள் மீது
தீ வைக்கப்பட்டது,
'ஆஹா இதுதான்
சான்ஸ்' என்று
தம்முடைய ஜாதியை பாதிக்காதபடி
ஆத்திரப்பட்டுப் பார்த்தார்.
அப்படியும் மலரவில்லை
சொறிமுத்தர் கவிதையில்
ஏதும் சிருஷ்டி.

இருந்தும் அவரது
சொறிமுத்துச் சிறப்பு
ஜாதியக் கிககிகப்பு
எனும் அரிய பண்பு-
"கிக கிகு கிக கிகு".

இந்தக் கிக கிகப்பில்
கிளுகிளுப்புக் கொண்ட
குழுவினர் சிலரின்
கைதட்டல் கேட்டாலும்
சீரிய வாசகனின்
கரகோஷம் வரவில்லை.
"இது சிருஷ்டி இல்லை
உமது கவிதையில்
வரவே இல்லை
உயிர்" என்றான் அவன்.

"வரா விட்டால் போகட்டும்
மயிர்" என்று கூறி
தவளையாய் மாறி
"தமிழ்க்கூச்சல் இது" என்று
மீண்டும் குரலெடுத்தார்.

சொறிமுத்துச் சித்தரின்
தமிழ்க்கூச்சல் கேளு:
"கொற கொறா கொற கொறா."

எங்கிட்டு வெங்கிட்டு?

எங்கிட்டுப் பாக்கிறே
வெங்கிட்டு விமர்சகா?
என்னைப்பார் என்
கவிதையைப் பார் என்றேன்.
குனிந்து நின்றுன்
செருப்பைத் தேய்த்தாய்.

எங்குட்டுப் பாக்குறே
வெங்குட்டு விமர்சகா?
என்னைப் பார் என்
கதைகளைப் பார் என்றேன்.
திரும்பி நின்று தலை
மயிரைச் சிலுப்பினாய்.

என்னைப்பார் என்னைப்பார் என்று
உன்னைக் கேட்பது
மடத்தனம் என்று
என்னைப் பார்க்கிறேன்.
கால் நிற்கிறது
எல்லையற்ற ராத்திரியில்.
தலைக்குள் தகிக்கிறது
ஓயாத பெரும் பகல்.

இப்போது
என்னைப்பார் என்றென்
பேச்சு எழுந்தால்
புயல் மூச்சு.

அதில் அடிபட்டு
அட்ரஸ் இல்லாமல்
பறக்கின்றன உன்
செருப்பும் மயிரும்.

முளைக்கோளை

“கவிதையா இது?
எழவு இதை எழுத
முளையே வேண்டாமே”
என்றேன். “வேண்டுமே,
ரூபாய் மூன்றுக்கு
முளையைப் புகையாக்கி
மூக்கால் வெளியேற்றும்
மூலிகை” என்றவர்
மூக்கைச் சிந்தினார்.

முற்றத்தில் எதுவோ
விழுந்து முனகிற்று.
குனிந்து பார்த்தேன்.

“என்னய்யா
அடையாளம் தெரியலையா?
நான்தான் கசடு”
என்றது அங்கே
கிடந்த ஐடம்.
அருவருத்து விலகினேன்.

காலில் வேறேதோ
மிதிபட்டு நெளிந்தது.
“கண்ணு தெரியலையா?”
என்றது இது.
பயமாய் இருந்தது.
“நீங்கள் யார்?” என்று
உபசாரமாய்க் கேட்டேன்
“நான் தான் தவறு” என்று
கறுவிற்று இந்த ஐடம்.

“கசடு தவறு
இரண்டுமே எந்தன்
முளையின் இரண்டு
கோளைகள்” என்றார்
மூன்று ரூபாய்க்
கஞ்சாக் கவிஞர்.

“பிறருக்கு உகக்காததைச்
 சொன்னவருக்கென்று
 ஒரு தனி நரகம் உண்டானால்
 அங்கே தான் நான் போவேன்”
 என்று முன்னொரு நாள்
 எழுதிய வித்தகர்
 பின்னொரு காலத்தில்
 போய் விழுந்தது
 பிறருக்கு உகப்பதையே சொல்லும்
 அந்தத்தனிநரகத்தில் தான்.

புதுக்கவிதைக்கு
 ‘புதுக்கவிதை’ என்று
 நாமம் சூட்டிய அவர்
 தமது திண்ணைக்
 சூட்டிச் சுவரில் வந்து
 முட்டிக்கிட்டு நின்ற
 புதுக்கவிதைகளின்
 சாணிக் குவியலில்
 நீறு எடுத்து
 தமக்குத்தாமே
 சாத்திக் கொண்டார் நாமம்!

“காள் காள் ஓட்டை காள்”
 என்று ஒன்று கத்த
 “உண்டு காள் இதில்
 அர்த்தங்காள்” என்று
 குவியலிலே கத்துகிறது
 இன்னொன்று!

கர்த்தப சாமி சப்தம்
 அப்படி என்றால்
 அதில் அர்த்தங்கள் கண்டதூ
 டாப்டக்கர் பாப்புலர்
 ஜாத்தா சூ!

நாமத்துக்கும் பட்டைக்கும்
 நீறு என்றால்
 அதற்கும் அடிப்படைத்
 தத்துவமாச்சே
 ஓட்டைகள் வழியாய்க்
 கொட்டும் சாணி!

நீறுக்கு இல்லாத மரியாதையா,
 சாணிக்கு இல்லாத பாப்புலாரிட்டியா?

சகுனம் பார்த்த சாமிகள்

இடம் போவாதா
 இந்த நாய்க்கு
 வலம் போவதா என்று
 சகுனம் பார்த்தன சாமிகள்.
 இந்த நாய்க் குரைப்பு
 பாக்ஸர் நாயின்
 இடியொலி என்று
 இடத்தைக் காலிபண்ணி
 முச்சந்திக்காரனின்
 சமூக விமர்சனக்
 குரல் வடிவான
 கூத்து மரபைப் பம்
 மாத்து மரபாக்கி
 ஃபாரீன் ஃபாரீன் என்று
 விஸில் அடிக்குது ஒரு சாமி.
 தமிழில் இந்த நாய்
 தொடர்ந்து குரைப்பதால்
 என்ன இருக்குது
 எழுவெடுத்த தமிழில் என்று
 உலக இலக்கியத்தில்
 முழுகி முக்குளித்து
 மூச்சுத் திணறிவிட்ட பம்
 மாத்துக் கூடக்
 காட்டாமல் வெறுமே
 விமரிசனத்தை விட்டு
 மூட்டையைக் கட்டுது
 இன்னொன்று.
 இருந்தும் விடாமல்
 வலமும் இடமுமாய்
 விழுந்து புடுங்குது நாய்.
 கெண்டைக்கால் கிழிந்தது
 கண்டது ரத்தம்.
 சேதி கேட்டு
 'ஆபத்து, ஆபத்து,
 அறிஞர்களுக்காபத்து'
 என்று உச்சியில்
 ஊதாக்குடுமி சமூல
 ஒடிவந்த ஆம்புன்னிலிருந்து
 ரத்தவாடையை நோக்கிப்
 பாய்ந்தது ஒரு சுறா-
 பாடபேதம் சு.ரா.

கவிதைக் கன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸ்

நில் = ஓடு = எழுந்திரு
ஒன்றுக்கொன்று
சமன்பாட்டுக்குறி என்றார்
டமில் அன்ட் இங்க்லீஷ்
டபுள் எம். ஏ. ரைட்டர்.
அப்படியும் விறைக்கவில்லை
சிருஷ்டிக்குறி.

“ஏனானால் எல்லாம்
காயலாங்கடைக்
கூளமாய்க் கிடக்கும்
எழுத்து இது” என்கிறான்
கிரிட்டிக் நாய்ப் பொயட்.

இப்ப என்னடா பன்றது?
புதுஸாய் ஃபாரீன்
செருப்புத் தட்டில் ஏதும்
தட்டுப்படுதா, தடவிப்பாரு...
ஹய்யா! டீ அன்டு
ரீ கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் செருப்புடா!

அப்போ முதலில்
அணிந்திருப்பது முழுதையும்
அவுத்துப்போடு.
செருப்பைப் புரட்டிப்போட்டு
மாட்டு தலையில்!

அக்கர பக்கா!
பிரம்ம்ம்ம்ம்!
தொட்டுடுச்சு தொட்டுடுச்சு
டமில் பிரக்ஞையை
ஃபாரீன்செருப்பு.

ஜீன்ஸை மாட்டு.
செருப்புத் தலையுடன்
நட = நில் - இருட்டில்
தெருநாய் கிரிட்டிக் பொயட் வால்
நின்றது. அதில் - நட நில் - கால்
வாள், வாள்! ஓடுடா ஓடு!
ஜீன்ஸ் பின்புறம் -
நாய்வாய் லபக்... டர்ர்ர்...
உள்ளே இல்லே ஜட்டி!

இண்டியன் ரைட்டர் பேட்டி

“இந்தியாவுக்கு இன்று
எது தேவை?
ஹிந்து மதத்தின்
ஜாதீயக் கட்டமைப்பா?
ஜாதீயத்தை உதறி
மனிதாயத்தை உயர்த்தும்
அரசியல் சாசன
மதச்சார்பின்மைப்
பிரக்ஞையின் வளர்ச்சியா?
அதுவும் க்ஷீணித்து
உப்புச் சப்பற்ற
லௌகீகம் ஆகிவிடும்
ஆத்மீக ஆபத்தா?
மனசின் மர்மத்தை
ஆராயும் புத்தரின்
பேராழம் போன்று
ஒரு புது அகமுக
விஞ்ஞான நோக்கா?
எது?” இதைக் கேட்டு
அக்கமும் பக்கமும்
பார்த்து விட்டு
நடுங்கும் குரலில்
பதிலைச் சொன்னார்
இண்டியன் ரைட்டர்:

“எனது தத்துவம்
என்ன என்கிறீர்கள்.
குதிரை கனைக்கிறது
கொசு நொய் என்கிறது
மோட்டெருமை போடுகிறது
முக்காரம் இதில்
சத்தம் எது
புத்தம் எது என்று
மண்டையைக் குழப்பாமல்
ஒவ்வொன்றாய் டேப் பண்ணி
ஒழுங்காய் விற்றால் நல்ல
யாவாரம்!”

சூன்ய வம்சம்

அன்று ரத்தபுஷ்பங்களாக
கொப்பளித்துத் தள்ளிய
சூரங்காட்டில்
தத்துவ வறட்சியாம்.

அதனால் இன்று
பறக்கிறதாம் அங்கே
மண்டையோடுகளின்
உளுத்துப் போன
எலும்பு மண்ணுகள்.

தன் குடலைத் தானே பிடுங்கி
வெற்றிக் கெக்கலிகொட்டும்
சமுதாயவாதமாய்
சரக்குச் சரக்கென்று
அறுத்துத் தள்ளிய
ஆர்க்யூமெண்டுகளும்
இதர சிலபல அரிவாள்களும்
அறுக்க இனி சரக்கில்லையென்று
சரிந்து கிடக்கின்றன.

ஆனாலும் விடாமல்
சூனியத்தைப் போட்டு
மங்கு மங்கென்று
அடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன-
பட்டணத்துப் பக்கமாய்
எங்கோ இங்கே
அதன் வம்சத்தில் வந்த
சுத்திகள்!

சென்னைக்கு மேல் நிலவு

குளிரின் விறைப்பில்
கதகதப்புத் தேடும்
கண்டத்துக்கு வந்துவிட்ட
உங்களுக்கும்,
எலிகளுடனே
சென்னையின் ஒரு
சிமிண்ட் பொந்தில்
குடியிருக்கும் எனக்கும்
எப்போதும் எரிகிறது
உள் மனத்தில்
தமிழகத்து வெயில்.

நெய்தல் மெரீனாவில்
சித்திரை நெருப்புக்கு
ஓத்தடம் தரும்
மாலைப் பொழுதும்
மனகக்குள் எங்கோ
புகைகிறது.

கடல்கடல் என்று
பஸ்பஸ்ஸாய்
வந்திறங்கி
வந்திறங்கி
வரட்டுக் காற்றை வாங்கிவிட்டு
இப்போது
வீட்டுக்கு வீட்டுக்கு என்று
பஸ் நிறுத்தத்தில்
அடர்கிறது ஜனத்தொகை.
சற்றே வெற்றி என்று
சப்புக் கொட்டிய
குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுப்
பிரசாரகர்களும்
பஸ் நெரிசலில் அகப்பட்டுத்
திணறுகிறார்களாம்;
அடேங்கப்பா
இவ்ளோ ஜனங்களா
என்ற அவர்கள் திரிசங்குக் குரல்
ஜனங்களைத் தாண்டி ஒலிக்கிறது.

I

கவுண்டர் கல்ச்சர்
 கம்பெனிக்காரர்
 மத்திய அரசின்
 உத்தியோகஸ்தர்,
 மாதச்சம்பளம்
 ஓவர்டைம் எக்ஸ்ட்ரா.
 வேலைக்குத் தோதாய்
 மேஜை நாற்காலி
 சீலிங்ஃபேன் எல்லாம்.
 இந்தத் தட்புடல்
 நடுவே இருந்து
 கதைக்கிறார் அவர்:
 “பாதுகாப்புகள்
 பொஸிஷன் கிஸிஷன்
 இதுகள் எல்லாம்
 நறுக் நறுக் என்று
 உறுத்துது என்னை,
 ஏழை மக்களின்
 பிளாட்பார வாழ்வு.
 மலைவாசிப் பெண்களின்
 கற்பழிப்பு சாவு-
 இவைதான் எனக்கு
 எப்போதும் நினைவு”
 இதோடு விடாமல்
 உடலையும் குலுக்கிச்
 சிலிர்த்துக் கொள்கிறார்.
 “உறுத்தினால் மட்டும்
 போதாது உமது
 உறுத்தல் நாட்டில்
 புரட்சியாய் வெடிக்கணும்”
 என்கிறேன் நான்:
 “இதற்கு ஒரே வழி
 சீலிங்ஃபேனை
 வீசி எறியப்பா
 ருமை இன்றே
 ஏ.சி. பண்ணுப்பா!”
 “இலக்கிய விமர்சனம்
 என்றால் எழுவெடுத்த

எழுத்தை விட்டு
 எழுதின மனிதனை
 விரட்டிப் பிடித்துப்
 பண்ணும் ஆராய்ச்சி”
 என்ற சிடு மூஞ்சி
 விமர்சகர் தாம்பூலம்
 இவருக்குக் கிடைத்தது
 புதுடில்லி சர்வீஸில்.
 அதுதான் கவுண்டர்
 கல்ச்சரின் ரிஷிமூலத்
 துளி எச்சி.
 தாம்பூல கடாசும்
 அது. இது அதன்
 ஆபாஸத் தொடர்ச்சி.

குருவின் பாதையில்
 கிளம்பினார் ‘யாத்ரா’.
 என்மேல் முதலில்
 அடித்தார் சீடர்-
 குருவின் எச்சியைக்
 குடித்துவிட்டுப் பிள்ளை
 யார் கழி மூத்ரா.

மெட்ராஸ் விஸிட் அடுத்து,
 பத்துமணி இரவு
 என் ருமுக்கு வந்து
 தட்றார் கதவை.
 “விமர்சகரா அல்ல
 கவிஞரோகவிஞர்!” என்றார்.
 “யார்?” என்றேன்.
 “நீங்கள் தான், வேறு யார்?
 ஷேக்ஸ்பியர், பாரதி
 இவர்களை விடவும்
 மனிதாயம் வாய்ந்த
 ராக்ஷஸக் கவிஞர்!
 ருமிலே கொஞ்சம்
 தூங்கணும்” என்றார்.
 “போங்காணும் உமது
 பல்லா வரத்து
 பந்து விடம்” என்றேன்.

“லேட் நைட் இது
அங்கே போவது
நாட் நைஸ்” என்று
டெலிக்கனி பேசினார்.
“கவி ஒருவனைக்குறி
பார்த்துக் குறிதிருப்பி
மூத்திரம் அடிச்சப்போ
எங்கே போச்சுது உம்
நாட் நைஸ் பூர்ஷுவா
சூத்திரம்?” என்றேன்.

கவுண்டர் கல்ச்சர்
இந்த நிலையிலும்
பிளாட்பாரத்துயிலை
ஏற்றவரல்லர். ஓர்
ஃபிரண்டு ரூமைப்
பார்த்து நடந்தார்.

II

காலனி ஆதிக்க
வரலாறு களைப்பார்-
பொருள் முதல் வாத
முனைப்பல்ல,
ஏகாதி பத்தியத்தை
எதிர்த்த மக்களின்
உணர்ச்சிக்கு ஊற்று
எது எனச் சொல்லு.
மனிதக்குழு ஒன்றுக்கோர்
தொகையுடல் உண்டு.
தொகுக்கும் பிரக்ஞை
மதத்தையும் கலைகளின்
தனித்துவத் தனத்தையும்
மனத்திலேயே ‘இது நாம்’
என உருக் காட்டிப்
பிணைப்பது, இந்த
உருவிலே அந்நியக்
காலணி மிதித்தால்
தானடா பிரக்ஞைத்
தொகுதியாய் மக்கள்
உணர்ச்சி கொதிப்பர்.
உயிரைத் திரணமாய்
மதித்துத் திரள்வர்.
சொல்பவன் யாருகேள்

ஆபிரிக்காவின்
ஹெபிராயிட்ஸில்
கையிலே ஆயுதம்
எடுத்து வெள்ளைக்
காலனி அரசை
எதிர்த்த கறுப்பன்-
விடுதலைப் புலிகளின்
ஆதர்சமான ஆள்-
அமில்கார் கப்ரால்.

அடக்கு முறையின்
அடையாளமான
ஆங்கிலேயப்
பாண்டு கோட்டு
டை மற்றும் ஷூ
என்று நின்ற
ஆரம்பகாலக்
காங்கிரஸ் காரரால்
தீண்டவே முடியாத
தூரத்தே நின்றது இத்
தேசத்தின் உணர்ச்சி.
அடிமட்ட இந்தியனின்
ஆடையைச் சுற்றி
வந்த காந்தி
இந்திய இதயக்
குகையின் உணர்வுப்
பிழம்பாய் நின்றான்.
சரித்திரச் சேற்றினுள்
கிடந்த தர்மச்
சக்கரம் லேசாய்
நிமிர்ந்து சுழன்றது.
இதைச் சொன்னால்
“காந்தி என்றாலே
எனக்கு வருது
வாந்தி” என்கின்றாய்.
வாந்தி எடுத்து
இழுத்த மூச்சில்
சுயதர்க்கம் அற்ற
சிந்தனைக் குழப்பம்,
பீற்றல் அறிவைத்
தைத்து நிரப்ப
வேற்றாள் எழுதிய
நூல்களின் பேப்பர்!
பாடு படு

இந்தியனுக்கு
 போடு போடு
 ஃபாரீன்புக் லிஸ்டு!
 ஃபாரீன் கருத்தை
 ஃபாரீன் மறுக்குமே!
 “சொந்தமாய்ச் சொல்ல
 ஒன்றும் இல்லாத
 கிரிமினல்ஸ்” என்றான்
 உன்னைப் போன்ற
 மெட்ராஸ் கேஸ்களை
 சந்தித்த ஃபாரீன்
 வி.எஸ். நைப்பால்-
 தருகிறான் தகவல்:
 “தெற்கே இருந்து
 வந்த காங்கிரஸ்
 மெம்பர்கள் காலைக்
 கடனாய்க் கழித்ததை
 எடுக்கக் கடன்பட்ட
 பறையரிங் கில்லை.
 ஹரிஜனர் இவர்கள்.
 அவரவர் கழிவை
 அவர்களே அகற்றணும்
 என்றான் காந்தி”.
 இதற்குப் பணிந்தது
 உனக்கு வாந்தியா?
 இப்பேர்ப் பட்ட
 தலைமையா உந்தன்
 துப்புக் கேட்ட
 கவுண்டர் கல்ச்சர்?

III

கலாச்சாரம் தானடா
 ஐனத்தொகை ஒன்றன்
 ஜீவித நியாயம்!
 அதைப்போய் இழிவு
 படுத்துகின்றாயே!
 சமூக உணர்வின்
 மெயின் சுவிச்சக்குள்
 விரலை ஓட்டி
 விளையாடக் கூடாது.
 கை வைப்பதானால்
 பிரக்ஞையின் நுண்மாண்
 நுழைபுலம் கண்ட

எலக்ட்ரீஷியன் ஆகணும்.
 மோஸஸ் புத்தர்
 சோக்ரட்டீஸ் யேசு
 முகம்மது மற்றும்
 ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி
 டாப்லெவல் எலக்ட்ரிக்கல்
 எக்ஸ்பெர்ட்களின் லிஸ்ட்.
 அடுத்து அடுத்த
 லெவல்களில் மார்க்ஸ்
 ஏங்கல்ஸ் காந்தி
 அம்பேத்கர் தனை
 அடுக்கலாம். ஆனால்
 உன் வாயின் ஓயாத
 உச்சரிப்பில் ஒழுகும்
 எச்சிலில் இடையறா
 அபிஷேகம் பெறுகிற
 அம்பேத்கர் கூட
 வெங்கடேச சுப்ர
 பாதத்தைப் பின்
 அணியிலே இசைத்து
 ஹோமோ மைதுனம்
 பண்ணிய முன்
 அணியிலே இல்லையே!
 கல்ச்சர்கள் முழுதுக்கும்
 கவுண்டராய் ஆகாத
 கவுண்டர் ஹிந்து நீ!
 இதை மறுப்பதானால்
 கிறிஸ்துவர் முஸ்லீம்
 சிக்கியர் அம்பேத்
 கரினால் புத்த
 மதத்தினர் ஆனோர்
 யாவருக்கும் முன்
 பைபிள் குர்ஆர்
 குருகிரந் தம்ம
 பதத்தையும் சேர்த்து
 ரிக்கார்ட் போட்டு
 ஹோமோ மைதுனம்
 சேடிஸம் மெஷோக்கிஸம்
 குழந்தையைக் கிழவியை
 கலவி செய்கின்ற
 ஃபிலோ பீடியா
 ஜெராண்டோஃபீலியா
 பிணத்தைப் புணரும்
 நெக்ரோஃபீலியா

மலத்தைத் தின்னும்
 இன்னும் ஏதோ
 என்று செக்ஸில்
 இருக்கும் வக்ரம்
 முழுவதுக்கும்
 அபிநயம் காட்டு
 அவுத்துப் போட்டு!

IV

நிர்வாணம் அவ
 தாதனின் பெரு நிலை,
 திகம்பரம் என்றால்
 திசைகளே ஆடை,
 சித்தனின் பேச்சில்
 'புளி தின்னல்' என்றால்
 மலமுண்ணல், பேதா
 பேதங்கள் முழுதையும்
 கடந்தவன் தான் இதை
 உணர்ந்திட முடியும்.
 முண்டமே இந்தக்
 கல்ச்சருக் குள்ளே
 அண்டமே தத்துவக்
 கோலம் கொள்ளுது.
 இதனைக் காண
 விழிகள் அற்ற
 கபோதித் தனத்தால்
 உனது ஆபாஸமே
 அடக்கப்பட்டோரின்
 பிரக்ஞை என் கின்றாய்.
 போதாததுக்கு
 ஃபோரீன் புக்கு
 கொட்டேஷன்கள்.
 இந்தா ஒன்று:
 "Live like a Lamb and
 Write like a lion"
 என்றான் ஹென்றி மில்லர்,
 ஆனால் you
 Live like a pig and
 Write like an ass!
 இறுதி வார்த்தை
 உனக்குச் சிலேடை!

V

அடக்கப்பட்டோர்
 மத்தியில் சென்று
 அவர்களுக்கு
 கலாச்சாரத்தின்
 உணர்வை ஊட்டி
 புனர்வாழ்வளிக்கும்
 நோக்கம் ஏதும்
 உனக்கு இல்லை.
 ஆபாஸத்தின்
 அடிப்படையிலா
 உனக்கும் அவர்க்கும்
 சகோதரத்வம்?
 இதன் விளைவு
 அவர்கள் மீது
 மேலும் மேலும்
 சமூகத் தலைமைப்
 பகைமை வளரும்!
 பிறரின் உணர்வை
 மதித்துப் பேணி
 அறிவுக் கண்ணைத்
 திறக்க வைப்பது-
 அதுவே வேலை.
 புதுஸின் பெயரில்
 எதையோ செய்து
 உதைபட்ட பின்
 "அடிடா என்னை!"-
 இதுவா வேலை?
 கல்ச்சரில் கொஞ்சம்
 மூழ்கிய பேர்களும்
 மூக்குக்கண்ணாடியைக்
 காக்கும் கேஸ்களும்
 பொறுமை பயின்றால் -
 'வாடா வெளியே
 பாக்கலாம் ஒருகை'
 என்பவர் பாய்ந்து
 அடிப்பர் உதைப்பர்.
 கலவரக் காரர்
 கலை கலைக்காகவே
 என்று காத்திருக்கும்
 உயர்மட்டக்கலைஞர்.
 அவர்கள் அறிந்தது

கல்ச்சருமல்ல
 கவுண்டருமல்ல,
 கலவரம் வெறும்
 கலவரத்துக்காக
 என்பது அவர்தம்
 எழுதாக்கிளவி.
 இவர்களைக் கிளறி
 விடாமல் இருப்பதே
 சமூக உணர்வின்
 முழுமுதல் வேலை.
 இதில் போய்,
 அடித்தவன் மார்க்ஸிஸ்டா
 அடிக்காமல் விலக்கிப்
 பிடித்தவன் மார்க்ஸிஸ்டா
 என்றொரு அலசல்.
 ஆபாஸத்தை வெறும்
 ஆபாஸம் என
 நேரே உணர்ந்த
 மங்கை ஒருத்தி
 சீ சீ என்று
 ஏசி உணர்ச்சி
 வெடித்து அழுதாள்,
 கூசலையே நீ!
 ஏனென்றால்
 'ஸூப்பர் ஈகோ'
 நொப்பர் ஈகோ
 என்று எந்த
 உள்தடுப்பும்
 இன்றி வளர்ந்து
 விட்ட பரிசுத்த
 'இட்' இன் அவதாரம் நீ!
 உந்தன் தேவை
 மந்தலீ சாலரி
 சீலிங் ஃபேன்
 சிகரெட் விஸ்கி
 இதற்கு ஏதும்
 பழுதில்லாத
 ஆபீஸ் ரூட்டின்.
 உன்கண் காணா
 உயரங்களிலே
 கலைஞன் யாரோ
 பறக்கின்றானா?
 உடனே உன்

முழங்கை விலாவில்
 அடித்துக் கொள்ளுது-
 'நானும் நானும்'.
 அடித்த முழங்கை
 இறக்கை அல்ல
 என்று கண்டால்
 கலைஞன் தலையில்
 மிளகாய் அரைக்கும்
 கோல்மால் வேலை.
 அடுத்த கஜ
 கர்ணம் அரசியல்.
 அதற்குள் புருந்த
 விதத்தைப் பார்த்தால்
 அடியில் புரளுது
 இந்தத் தத்வம்-
 'குண்டி கிழித்தேனும்
 குருவாகி விடவேணும்.'

இந்துவெறியர் 'இது
 இந்து நாடா
 முஸ்லீம் நாடா?'
 என்று கேட்டால்
 நான் கேட்கின்றேன்
 உன்னை 'இது
 இண்டியாவா
 குண்டியாவா?'

அரசியல் தெரிந்த
 ஆளும் அல்ல நீ.
 எதிரே இருக்கும்
 சபையின் இதய
 உணர்வை மீட்டி
 புதிய பிரக்ஞை
 பிறக்கும் - சிருஷ்டி
 செய்யும் சக்தி-
 அதுவும் அற்ற
 சவமப்பா நீ!
 தாழ்த்தப் பட்டோர்
 அரசியலின்
 'சிறுத்தை' வாலைப்
 பிடித்து இழுத்து
 'தலித்'தை உந்தன்
 தளுக்குக் கலைக்குள்
 வளைக்கப் பார்க்கும்
 உன் மண்டைக்குள்

உணர்வு நசிவைத்
 தவிர ஏதும்
 உணரா மூளை!
 உனது புரட்சி
 அகராதியிலே
 காந்தி மகாத்மா
 அல்ல அவர் பெயர்
 நயவஞ்சகன் காந்தி.
 உன்முதல் விரோதி
 காந்திதான் ஜாதி வே
 தாந்திகள் அல்ல.
 காந்தியைச் சுட்டது
 தவறு உன் பார்வையில்
 உண்மையில் அவரை
 உயிரோடு வைத்துப்
 புதைத்திருக்க வேண்டும்.
 கலாச்சாரப் பின்னலாய்
 தேசியத்தைக் கண்ட
 காந்தி உன் தலைவலி.
 ஏனென்றால் கேள்,
 உன் மண்டைக்குள்
 பிரிவினை யுணர்வைத்
 தாண்ட முடியாச்
 சிறிய மூளை!
 நீ ஆடியது
 நாடகம் அல்ல,
 'உதை அல்லது
 புரட்சிப் பட்டம்
 என்ற இரண்டுள்
 ஒன்று' என்ற
 சூதாட்டம்.
 இதனால் தான்
 கிடைத்த உதையை
 எடுத்துக் காட்டி
 ஆடுகின்றாய்
 புது ஆட்டம்.
 உனக்குத் தோதாய்
 சால்ஜாப் சொல்லி
 தத்துவமாய்
 தலையைச் சொறியுமோர்
 திருக்கூட்டம்!
 பாதியில் நாடகம்
 நின்று போனதால்
 பொந்துக்குள்ளே

நின்ற எலியின்
 வாலு மட்டும்
 தெரியுதாம்!
 வாலைப் பார்த்தால்
 போதாதோ,
 எலியா பாம்பா
 தெரியாதோ?
 சிட்டி லைனுக்
 குள்ளே நின்று
 தலையைச் சொறிந்தால்
 புரியாது!
 மாடன் காடன்
 காத்தவராயன்
 மதுரை வீரன்
 கலச்சரைக்
 கவுண்டர் பண்ணிப்
 பாருங்கோ.
 வெங்கடேச
 சுப்ரபாதம்
 கிராமத்திலே
 புரியாது.
 அங்கே போயி
 வேப்பிலையை
 இடுப்பில் கட்டி
 உடுக்கை தட்டி
 ஜிங்கு ஜிங்கு
 என்று ஹோமோ
 மைதுனத்தை
 ஆடிக் காட்டி
 கிராமத் தானின்
 அரிவாள் வீச்சு
 உன்னைத் துண்டு
 துண்டாய் வெட்டி...
 அப்புறம் என்ன
 இன்டலெக்கவலின்
 ஒப்பாரி கேட்குது:
 "ஜனநாயகமே
 செத்தா பூட்டே?"
 ஏம்ப்பா ஜீனியஸ்!
 அறிவு இருக்கா?
 ஜனநாயக உணர்வு
 உனக்கு இருந்தால்
 பிறத்தியான் உணர்வை நீ
 மதிப்பயா ஏறி

மிதிப்பயா சொல்லு!
எலிவால் நுனியில்
எலியொன் றுண்டு.
பாம்பு முழுதும்
வாலே என்று
கிராமத் தானுக்
கறிவு உண்டு!

VI

படிப்பறி வற்ற
முட்டாளை விட
படித்த முட்டாள்
முழுமுட்டாள்.
காகக்காக
மட்டும் கல்வி
என்ற முறை,
முட்டாளைக்
கற்க வைத்து
விட்டாலும்
கற்ற நோக்கம்
உள்ளத்தை
உந்நதமாய்
ஆக்கிற்றா?
'மனிதக் குரங்கு
இரண்டு காலில்
எழுந்து நின்று
செக்ஸைக் காட்டி,
"என்னைப் பார் என்
அழகைப் பார்,
டும்! டும்!" என்று
நெஞ்சில் குத்திக்
குதிப்பதுதான்
கலை ஆஹா!
என்பதுக்குக்
கல்வியா?
மூடர் செய்யும்
வேலை கம்பி
யூட்டர் வேலை
தானே தம்பி?
வேலைக்காகக்
கல்வி, வேலை
காகக்காக
இல்லை என்றால்

வாழ்வின் உபரிப்
பொருள்களுக்கும்
வேலை செய்யும்
மானுடர்க்கும்
இடையில் தரகு
பண்ணும் காக
காலாவதியாகும்.
காகக்காக
இல்லை கல்வி
கல்விக்காக
மட்டுமே
என்ற கோஷம்
எழுமானால்,
முட்டாள் முன்னே
வந்து நெஞ்சைத்
தட்டும் காலம்
போய் விடும்.

கற்பது என்றால்
அநுபவ வாழ்வின்
உட் பொருள் தன்னைத்
தேடுதல் காணல்.
கண்டது சுக்லாம்
பரதரமாகச்
குழும் ஒளிவெளி,
உள்வெளி எங்கும்
தேவனின் ராஜ்யம்.
விஷ்ணும் இதய
அணுவுள் விரியும்
அகால தளம்.
சிந்தனை சசிவர்ணச்
சந்திர புத்தம்.
சதுர்புஜம் செயலின்
தர்மார்த்த காம
மோஷம்-நாலின்
குருஷேத்ர யோகம்.
பிரசன்ன வதனம்
திரும்பிய திசைதொறும்
அல்லாஹ்வின் திருமுகம்.
கல்வியின் மதத்தின்
கலாச்சாரத்தின்
எல்லைகள் எதனுள்ளும்
அறியொணாத் தியானம்
சர்வ விக்ந
பிரச்சனோப சாந்தம்.

அமெரிக்காவில் பறந்த கொடிவால்!

பாரிஸ் போய் வந்தபின் அமெரிக்கா போகிறார் லூஸ்கியோ வஸ்கி!
 அங்கே அவாளை இழுத்தது ஆத்மீகச் சிலிர்ப்பு அல்ல
 ஐடத்தின் திமிர்! இரும்பாய் இறுகிய இன்டஸ்ட்ரியலிஸம்!
 அமெரிக்கா என்ன லூஸ்கியோவஸ்கியின் லட்சிய பூமியா?
 அன்றைக்கு என்றோ ஆரம்ப காலத்தில்
 அன்னாரின் சொர்க்கம் சோவியத் ரஷ்யா!
 அந்தக் கதை எல்லாம் பழையது கண்ணா!
 ரஷ்யாவில் இப்போ மார்க்ஸியப்புகை
 மண்டி வரண்ட விவசாய மண்ணூ!

அது இப்போ எதுக்கு கணக்கு வழக்கே கருத்தான ஞானிக்கு!
 அமெரிக்கனுக்கு என ஐயாவாள் வளர்த்து எடுத்துச் சென்றது
 சரித்திர அறிவா? விஞ்ஞான வித்தையா? கலைத்திறன் தனையா?
 இந்திய நிலத்தில் முந்திக்கு முந்தி விளைந்த
 அந்தராத்தமக் கொள்கையா? அந்தக்
 கொள்கையின் ஊடும் பாவுமாய் ஓடும்
 ஒன்றே தேவன் குலம் எனக் கோஷிக்கும் பரி
 பாஷா ஞானமா? இதுவே எதுவும் அல்ல, எம்
 விமர்சன வாள் வீச்சுக்கு
 அகப்பட்டு அறுந்து பறந்த மயிரை
 முகவாய்க்கட்டையில் மீண்டும் வளர்த்து
 நரைத்த தாடி! ஐயாவாள் தாடிதான்
 ஏதும் குறியீடா? வேதாரண்யமோ?
 நோ, நோ! அது நம்
 ஞானிவாள் மூளையின் சூனிய வெளியில்
 தானாகத் தாவி ஏறிய 'குரங்குகள்', 'நடுநிசி
 நாய்கள்' பதுங்கும் பயங்கரக் காடு!
 மூலாதாரத்தில் இருந்து உச்சியில்
 சகஸ்ராரம் வரை ஆறாதாரம்-
 இது எதுக்குள்ளும் வராது மிஸ்டர் முகவாய்க்கட்டை
 அது வெறும் மயிராதாரம்!

அமெரிக்காவிலே துப்பாக்கிப் பிரச்னை!
 ஸோ வாட்?! என்கிறீர்
 பிரச்னை இல்லாமல் இருக்குமா சொர்க்கம்?
 குப்பத்தில் இங்கோ கொசுக்களின் கடி
 சொர்க்கத்தில் அங்கோ துப்பாக்கி வெடி!
 கடியும் வெடியும் சரியாயிடுமா?
 இருப்பினும் இந்தியக் குப்பங்களின்
 கரி மூஞ்சிகளைவிட சொர்க்கத்தின் வெள்ளை
 அரிதான காட்சி! அண்ணார்ந்து பார்க்கிறார்
 நெட்டையாய் நிற்கும் கட்டிடம் தன்னை!
 அப்போது பின்னால் 'ஹேய் யூ மிஸ்டர்!'

திரும்பிப் பார்க்கிறார்.

வாயும் பல்லுமாய் மிரட்டிச் சிரிக்குது
கருப்பிலும் கருப்பாய் நீகிரோ மூஞ்சி!
நிழலில்லாமல் வெய்யிலா என்று
பதிலுக்குச் சிரிக்கிறார்! தாடியைச் சிலிர்க்கிறார்!

இண்டியாவில் கொண்டை ஊசியாய்
வளைந்து கூனிக் கிடக்குது பொருளியல்!
குறைப் பிரசவமாய்

ஊழல் மலிந்த மாடர்னிஸம்!

இதற்கு என்ன காரணம் என்றால்
காரண காரியம் ரெண்டும் ஒன்றாய்க்
குதிர்ந்தது ஐயாவின் லேட்டஸ்ட் கவிதை!
'மரணப் பயத்தில் மனச்சுமை மனிதன்
கவ்வினான் கால் விரல்களைத் தன்
வாயினால்' என்று எழுதுகோலை
ஏட்டில் நிறுத்தித் தட்டினார் பாரு
கவிதை என்றொரு ஓட்டைதான் பிறந்தது!
என்ன ஓய் இது!

ஆலிலை மாயனும் கால்விரல் கவ்வினான்
அவனுக்கு என்ன மரணபயம் ஓய்?

மனச்சுமை தீர்க்க மனிதனை நோக்கி
'சா' எனத் தீர்க்கிறீர்! தரித்திரம் பிடித்த
சாமியார் ஓய் நீர்!

தனது வாலையே வாயினால் கவ்வி
தன்னையே விழுங்கி

மரண பயத்தின் பிரச்சனை தாண்டி
இருப்பா இன்மையா என்ற இரண்டனுள்
இன்மையை நாடி சூன்ய தத்துவ
நிலையினைத் தேடி வளைந்த சர்ப்பக்
குறியீடு கூட நீர் போட்ட ஓட்டை
வழியாய் வழிந்து ஒழுகிப் போச்சு ஓய்!
ஒழுகிப் போய்த் தொலைவதே இன்றைய
கவிதைக்குரிய ஒழுக்கம் என்பீரோ?

இன்னும் ஒன்று. நீர் தொடுவானுக்கு
அப்பால் ஒரு சில கொடிவால்களை
பறக்கவிட்டது மறக்கவில்லை.
அன்று நீர் குலுற்றது உம் கால்
விரல்களைக் கவ்விய கஜ கர்ணத்தாலன்று
என்னமோ சொன்னீரே - மின்னலா அது?
அதை விழுங்கிய வித்தையால்!
ஆயினும் அன்று உம் அத்திவாரமே
சொத்தைதான் ஓய்! ஏனெனில் பறந்தது
உமது கொடிதான். பிரசவத் தடுப்பை

அறுத்திட வீசி எடுத்ததும் உமது வாள்
உமது எதுவும் நமது அல்ல!

போதாததுக்கு

நான் என்றெதுவும் தோன்றா நிலையில்
தானாய்க் கிடக்கும் உயிரின் வெளியில்
'திராவிட உயிர்' என்றெதையோ கண்டு பிடித்தீர்!

உம்மை அதிலே இருந்து பிரித்து
தனிமைப் படுத்திப் போட்டீர் வேலி!
போட்ட வேலிக்கு அப்பாலும் இப்பாலும்
ஒரே உயிர் வெளி! இதனை மறந்து
மறுத்து வாசகர் கண்களில்

மண்ணைத் தூவிச் செம்மை இது எனப்
பம்மாத்துக்களைப் பண்ணியிருக்கிறீர்!
வேலியைத் தாண்டி 'மண்ணாந்தைகள்'
'குரங்குகள்', 'நடுநிசி நாய்கள்' என்று
ஏசினீர்; மேலும் வாசனை, போதை
கதைகளில் மானுடப் பிரிவினை வாதம்!
அத்திரவாரமே வேலி என்றால்
எப்படிப் பிறக்கும் கவித்துவ வியாபகம்?

அஸ்தமனத்துச் சூர்யனை நீர் பார்த்த கண்ணில்
குறுக்கே வந்த ஆடு அபோதம்! ஆயினும் சூரியன்
உச்ச வீஷண்யம் பெறுவது மேஷம்-
என்ன முழிக்கிறீர்? ஆடெனில் மேஷம்!

இப்படி இன்னும் குறியீடு, கருத்து,
நட்டு, ஸ்குரு எல்லாம் கழன்று
லொட லொட ஆனபின் இன்று நீர் ஒரு குரு!
பிரசவத் தடையை அறுக்க எடுத்த கை
வாளே இன்று தொடைகள் பிணைத்துக்
கட்டிய கயிறாய் மாறிய கோலம்!
இதுதான் இன்றுமது கவித்துவ ஜாலம்!

'வாட் இஸ் தி மேட்டர் வித்யு மிஸ்டர்?'
என்கிறான் உம்மைக் கூப்பிட்ட
கருப்பு அமெரிக்கன் அங்கே!

பல்லக்குத் தூக்கிகள் உள்ளே ஏதும்
இல்லாத முடுபல்லக்கு - ரெண்டும் தான்
உமது கருப்பையின் பூரணப் பிரசவம்.
இப்போது நீர் பெற்றுத் தள்ளுவதோ சவம்!
ஆயினும் உமக்குக் கவலையா? எதுக்கு?

உள்ளுக்குள் ஏதும் உயிரோ ஆழ்ந்த
கருத்தோ அற்ற உருவெளித் தோற்றம்

என்றுமைச் சொன்னால்

‘தாடியைப் பாரு மஹா ரிஷியாட்டம்’ என்று கூச்சல்
எழுப்பது உமது வாசகக் கூட்டம்!

‘உருவெளித்தோற்றமா? குருமகான் அல்லவா?’ எனும் பரவசங்கள்.
உமது பதுமையை ‘ஆய், ஊய்’ என்று
சுமக்கின்றனர் ஓய் சும்மாட்டு வாசகர்!

இவ்வளவுதான் நம் நாட்டு மூளைகள் என்று உணர்ந்த நீர்
தாடை மயிரினால் பம்மாத்துப் பண்ணியே
ஆனானப்பட்ட பிரம்மா நான் என்று
அரைக்கின்றீர் அவர்கள் தலையில் மிளகாய்!

சும்மா சொல்லக்கூடாது. நீர்
யம்மாடி பெரிய கில்லாடி தான் ஓய்!

நாய் ஜாக்கிரதை

எழுத்து' வுக்குப் பின்புவந்து அதுவரை நிகழ்ந்த
புதுவகைப் படைப்புகள் எதையும் நுகர்ந்து
மதிப்பிடத் தெரியாத கிடுக்கிப்பல்வரிசை
வலிப்பில் "நாங்கள் வல்லினங்கள்" என்றனர்-
'கசடதபற'க்கள். வல்லினங்கள் என்றால்
ஜாதீயப் பிணாக்காட்டு எல்லைகள் எதையும்
மீறிநிலவும் கருத்துலகை ஜனிக்க
வல்லவர்கள் அல்லரிவர்; ஆனால் தோளில்
ஒளித்தோடும் பூணூலும் தோலுக்கு வெளியே
டெரிக்காட்டன் ஷர்ட்டுமாய் பகட்டியபடியே
வெளிநாட்டுப் புரட்சிகர இளைஞர்களாய் நடித்து
"ஆமா ஆம் நாங்கள் ஹிப்பிக்கள்" என்றனர்.
இது ஒன்றும்புதிதல்ல, காலத்துக்கேற்றபடி
கோமானிக் கூத்தாடி ஏமானிகளை வசக்கும்
வேஷம்தான். அன்றே நடக்கவும் தெரியாமல்
இறக்கையும் இல்லாமல் பறக்கக் கிளம்பியது
புதிய சிறுசிறு பத்திரிக்கைக் கூட்டம்.
மதிப்பீட்டின் உருக்காலை வேலை நடக்கிற
வேளையில் வெறுமே பட்டியல் போடும்
ஆளுகளைப் போப்பார்த்துப் பல்காட்டி
காலைப் பிடித்துக் 'குருநாதா' என்கிற
வேலையும் வந்தது. க.நா.சு. இதில் மசிந்து
போட்ட பட்டியல் தொட்டியை வெ. சா.
வீராப்பாகக் கட்டி எழுப்பினார்.
ஒருநாள் பார்த்து ஒருநாள் அவரைக்
கும்பிட்ட ஞா. சு., அ.மி. மற்றும்
கசடதபற' வின் இதர கைவரிசை சாக., ராகி. யாவரும் சேர்ந்து
கருத்துலகை வெளிச்சத்திற்கு வெளியே குனிந்து
பதுங்கி வந்து பரிசாய்க் கொடுத்தனர்
'சதக்' என முதுகில் சுத்திக் குத்து.

பட்டியல் லைசன்ஸ் பெற்றுவிட்டஇக்
கும்பல் உடனே 'நம்பஸெட் பணியாரக்
கடை'யைத் திறந்தனர். இலக்கியருசியோ
அறிவுச் சொரணையோ அற்றவர்களுக்குஇப்
பணியாரம்தான் வாடிக்கைச் சரக்கு.
முரட்டு இயக்கம் இதற்கும் இதனை
முன்னோடியாய்க் கண்ட முன்றிலார்களுக்கும்
வரட்டு விமர்சகர் நகுலனின் இடையறா
ஆரத்தி சேவை. வ.க.வே தேவலை!
ஆயினும் வல்லிக் கண்ணணை அன்று
வழவழா விளக்கெண்ணை என்று பழித்த
வெ.சா. வின் கதை எப்படி இருக்கு?

அகோரவீர பத்திரனார் என்றிருந்த
 அன்னார் இப்போது பணியாரக் கடையின்
 புழக்கடைப்புழுக் கிடங்கிலே கிடக்கிறார்.
 'கசடதபற'க் களின் பூணூல் கோட்டுடன்
 வழிந்த ஞா.கூ. வின் மனிதவிரோதக்
 கிசுகிசுக்களை நான் குறிப்பிட்டபோதுஅம்
 மதிப்பீட்டை ஏற்று டைப்பிங் செய்து
 'Thought'-க்கு அனுப்பி வெ. சா. இப்போது
 வெளிப்படை ஆகவே ஜாதீயம் பண்ணுகிறார்.

சிந்தனைக் குணமற்ற இந்த உலகுக்குள்
 முதுகில் எலும்பில்லாரின் முகாலோ பனைகூட
 விமர்சனம்தான் என்ற வேதம் பிறந்தது
 நாகர்கோவிலின் 'காகங்கள்' நடுவே.
 அவனும் இவனும் அடிபடும் போது
 நடுவே பூந்து நாற்காலி போட்டார்
 சுந்தர ராமசாமி; சுற்றிலும்
 வந்து குந்தின வரட்டுக் 'காகங்கள்'.
 ஒருமாலை தமது சபாமண்டபத்தில்
 தெருநாயேன் எனைக்கண்டு திருவாய் மலர்ந்தார்:
 "எம்கவிதை உம்கவிதை இரண்டையும்விட அன்று
 ஏசுமகான் பேசியவை உயர்கவிதை" என்றார்.
 "உம்கவிதை கா,கா; எம்கவிதை வள், வள்.
 இரண்டையும் இணைக்க ஏசுமகானாலும்
 ஆகாது போகட்டும். ஏசுவின் பேச்சை
 ஹோமரின் பாட்டுடன் ஒப்பிடும்" என்றேன்.
 காகங்கள் காக்கைச் சாமியார் யாவர்க்கும்
 அன்றும் இன்றும் அலகிலே எந்தன்
 விமர்சனப்பல்லின் முத்திரை பதித்த
 அரக்குச்சீல். அவர் பதிலே இல்லை.
 சு.ரா. வின் 'ஜே.ஜே.' நாவலில் காகா
 என்று மீண்டும் 'கசடதபறக்' களின்
 ஜாதீயக் கிசுகிசு. இதைக் கேட்ட நாயேன்
 எவ்வளவு குரைத்தும் காகங்களுக்கு
 அலகு திறக்கலை. "ஐந்து வருஷங்கள்
 ஆகட்டும் பின் அலகைத் திறந்து
 பதிலைச் சொல்வேன்!" என்றார் சு.ரா.
 ஆகிவிட்டனவே ஆண்டுகள் பத்து!
 குரலுக்குக் குரல்தந்து பழகிய காகங்கள்
 குரைப்பவன் எனக்குப் பதில்தராமல்
 குருநாதக் காகம் கூறியதுகேட்டு
 "சாகா வரம்பெற்ற ஜீனியஸ் நீர் ஆ
 ஹாஹா!" என்றதுகள். மாடியில் அன்று
 கூடிய இதுகளைப் போன்ற புதுமுக
 மூடிகளின் தற்காப்புப் படையணி

தேவை நமக்கென காக்கைச் சாமியார்
 துவக்கிய தயாரிப்பு நிறுவனமே கருத்துக்
 குணமற்றுக் கலையின் விளைச்சலும் அற்று
 'இவடேவாங்கோ' என்கிற 'காலச்
 சுவடு' பத்திரிகை; இதற்கு இன்று
 கருத்துலகில் நடைபோட்டு அறியாதவர்
 பரம்பரை எடிட்டர் பதவியேற்றிருக்கிறார்.

நாகர்கோவிலில் காக்கைகளை வைத்து
 சாமியார் செய்ததை சென்னையின் தி. நகர்
 மாடியில் அமர்ந்து பண்ணிப் பார்க்கிறார்
 'முன்றில்' வைரவர். தரத்திலே பார்த்தால்
 வைரவரைவிட காக்கைச் சாமியார்
 தூக்கல்தான் ஆயினும், அடப்பக்காரரைப்
 பிடிக்கும் டெக்னிக், நம்பஜாதிதான்
 ஒஸ்தி என்கிற பூர்வகுடிக் காட்டாள்
 பிஸ்தாப்பேச்சு, இதன் அடிப்படையில்
 குருநாதர் ஆகப் படுகின்ற பாடு
 இத்யாதியகளிலே இருவரும் ஒன்று.
 "போதாது போதாது புதுமைப் பித்தனுக்கு
 பாராட்டுப் போதாது" என்று இடையிடை
 சகட்டு மேனிக்கு ஒப்பாரி வைக்கிற
 வைரவருக்கு எழுத்துக் கலைதனை
 எடுத்துக் காட்டுடன் ரஸிக்க வாராது.
 விமர்சனக் கலையின் விபரம் புரியாது.
 கடுப்பில் பேசும் சூசும்புப் பேச்சும்
 தமக்குத் தேவை ஆன பேர்களைக்
 குறிப்பிடும் வேலையும் விமர்சனம் அல்ல.
 உனக்கேன் புதுமைப் பித்தனின் பிரச்சனை?
 பித்தனை மட்டம் தட்டிய அசோக
 மித்திரன் தான் உன் முன்றிலின் முன்னாள்
 ஆசிரியர் அதன் காரணம் என்ன?
 புதுமைப்பித்தனின் ஏதோ ஓரிரு
 கதைதான் தேறும் என்றெடுத்தெறிந்த
 சா. கந்தசாமியின் அடிடா புடிடா
 கடாட்சத்துக்காக கசடதபறவின்
 ஸெட்மகத்துவத்தை புகழும் கேஸ் நீ!
 பு.பி. என்றால் பேப்பே என்னும்
 ஞா.கூ. உனக்கு காளிதாசன்.
 கசடதபறவின் கடை குளோஸ் ஆனபின்
 'நம்பஸெட் பணியாரம்' முன்றிலில் கிடைக்கும்!
 இந்த ஊழலுக்கு விளக்கம் என்ன?
 விமர்சன யுத்தமோ அறிவியல் சிகித்சையோ
 இவருக்கு வராது என்று காணும் கண்

ஒன்று இருந்தாலே "In the Country
of the blind the one-eyed man
is a traitor" என்ற கதைதான்.

இதன் இந்தியப் பரம்பரை எதிரொலி
அன்றுன்னைப் பறையன் என்றது. இன்றைக்கு
குரங்கு நீ கிறுக்குலுஸ் கல்லடிக்குரிய நாய்.
எழுத்து'க்குப் பின்புநான் இன்றைய வரைக்கும்
குரைப்பதும் கடிப்பதும் இதனால்தான் ஓய்!
இன்றைய தமிழின் இலக்கிய கேந்திர
முகப்பிலே இருப்பதைப் படித்துப்பாரும்
எழுத்தியல் தர்மத்தை ஏமாற்றுவோருக்கு
எனது எச்சரிக்கை: "நாய் ஜாக்கிரதை!"

இடம் போவதா இந்த நாய்க்கு வலம்போவதா என்று
 சகுனம் பார்த்த சில பழைய சாமிகளின்
 கண்ணீடக் கால்களை கிழித்தது நாய்.
 கண்டார் இதனை ஒரு புதிய ஆசாமியார்.
 நமக்கேற்ற நாயென்று தமது முன்றிலில்
 நாயைக் கட்டிப்போட மந்திர தந்திர
 வசிய முறைகளைப் பிரயோகிக்கலானார்.
 “சுபங்கொழுகொழா” உச்சாடனம் எடுத்தார்.
 “பாய்ந்து அதன் பேட்டித் தொட்டிலே
 விழுவிழு” என்றார். நாய் அசையவில்லை.
 “ஹிந்து வாராந்தரிக்கு ஆள் புடிப்பவன் நான்
 எழுதெழுது” என்றார். உசும்பலை நாய்.
 லைட்ரீடிங் வெவலைவிட்டுக் கிளம்பாத இந்த
 சைட்பிஸினஸ் பத்திரிகை சண்டே இதழெல்லாம்
 நாய்ப்பல்லுக்குதவாத வரட்டு வெள்ளெழும்புத்
 துண்டே என அறியா மண்டை அவருக்கு.
 எதுகைமோனையிலே நாயைப் புகழ்ந்து
 எடுத்துக்கட்டி முடித்தார் ஒருவெண்பா.
 ருசிபார்த்துக் கறிதின்னும் நாய்க்குதவாத
 வரட்டு வைக்கோல் கட்டு அது.
 மசியாதோ இந்த நாய் ஆசுகவிக்குக்
 கூட என்று ஆசாமிப் பெருமகனார்
 யோசித்துப் பின்பு பொறுமை கடைப்பிடித்து
 தமிழை விடுத்து இங்க்லீஷுக்குள் இறங்கி
 “விளமமர் நபக்கவுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது” என்றார்.
 “அப்டைக் கமார்” என்று சொடுக்குவிட்டார்.
 “எப்பேர்ப்பட்ட கிரிட்டிக் நான் நாயே
 உனக்கு நானே எஜமான், கமான்” என்றார்.

தெருப்புழுதியிலே அசுவாரஸ்யமாய்
 அரைத்தூக்கத்தில் கிடந்த நாய் சிலிர்த்து
 எழுந்து உறுமியது. உடனே ஆ சாமியார்
 வேட்டியை உதறித் தூக்கிமடித்துக்கட்டி
 அகலக் கால்வைத்து ஆராய்ச்சித் தொடைட்டி
 “இருள்” என்றார் “ஒளி” என்றார்
 ஜபர்தஸ்தாய் இதற்கெல்லாம்
 அரிச்சுவடிப் பொருள் சொன்னார்
 பொல்லென்றார் பொல்லனொரு பொலன் என்றார்
 தமிழின் ஆன்மீகப் பொருளில் பதில் தந்து
 “வள்” என்றது நாய். “வள்” எனில் குரைப்பல்ல.

“இந்த நாய் ‘வள்’ எனில் சிந்தனை கண்டுகொள்.
 இந்த நாய் வள்ளு என்றபோ தெல்லாம்
 உம்முடையோர்க்கு வாயிலே இருந்து
 வடிந்தது ஜொள்ளு இந்த நாய் எந்த நாய்?”

இந்தியா சிந்துவாய் ஆரிய திராவிடப் பிரிவினைகளுக்கெல்லாம் முந்திய ஒன்றதாய் நின்ற காலத்து நாய். இந்த வாய் எந்தவாய்? பன்றிகளுக்கிடும் முன்றிலின் வேலிகள் என்றெதும் இல்லதாய் எங்கனும் யாவரும் வாங்கி உயிர்க்கும் காற்றை விரிக்கும் பிராண சக்தியின் அக்ஷரம்* சுழல்கிற அச்சடா இந்தவாய்!” என்றது நாய்.

இது கேட்டு “ஆ ஊ! அடாவாம் புடாவாம் அன்னிக்குக்கூட அவாளைப் பார்த்து அடா இன்னுப்புட்டான்!” என்றெடுத்தார் ஆசாமி அவருக்கே பொருந்தாத ஜெண்டில்மேன் ஒப்பாரி! “அடி” என்று தன்னை விளித்த கம்பனை “ஆரைஅடா சொன்னாய் அது?” என்றாள் ஓனவை. கம்பனின் கதையே அப்படி என்றால் அறிஞன் ஒருவனை அடிமை பிடிக்கவரும் மடையனைப் பார்த்து ‘அடா’ என்று விளிப்பது மரியாதை என்றே கருதிட வேண்டும். ஆசாமி உடனே மந்திரம் தந்திரம் இங்கிலீஷ் எஜமான் வேலை எல்லாம் விடுத்து எடுத்தார் கடவுள் வடிவம். “நீ நாய் நான் யார்? கடுகடு வடுக வைரவனார் நாய் என் வாகனம் உன் இடம் எனக்குப் பின்புறம் முன்புறம் வந்தாய் என்றால் கிடைக்கும் உனக்குக் கல்லெறி எனவே கம் கம்” என்றபடி தம்பின் புறத்தை நாய்க்குக் காட்டினார். தெருநாய்க்குப் பின்புறப் பொறியைக் காட்டும்இப் புதுமாடல் வைரவர் சரியான இடியட் என்று சும்மா நின்ற நாய் எகிறிப் பாய்ந்து இழுத்தது எட்டி உரிந்தது வைரவ சாமியின் வேட்டி. அதுசரி அம்மணம் இல்லாமல் என்ன வைரவ வேஷம்? அம்பலம் ஆயின அவாளுக்கும் இவாளுக்கும் ஏற்றபடி பேசும் ஆசாமியின் டபுள் மர்ம விபரங்கள், மறைமுக ரோகங்கள் வைரவர் வாய்தனில் இருந்து எழுந்தது வாள்வாள் சப்தம், கண்டது ரத்தம்- அன்று அவாளுக்குக் கெண்டைச் சதையில் இன்று இவாளுக்குக் குண்டிச்சதையில்.

* அக்ஷரம்: அ+க்+ஷ்ரம்: அ-‘அல்ல’.

க்- இது சந்தியை நிரப்பும் ஒலி.

ஷ்ரம் - சிருஷ்டி. (ஷ்ரு என்பது சிருஷ்டி

என்ற பதத்தின் தாது) அக்ஷரம் சிருஷ்டிக்கு

முந்திய, சிருஷ்டிக்கு அப்பால் உள்ள, காரண தத்துவம்.

திருத்தி வாசிக்கவும்

தெருநாய்க் குரைப்பிற்கு மழையா பொழியும்?
 இருந்தும் வானிருண்டு கரும்புயலுங் கூடி
 முன்றில் பள்ளத்தில் மூடியது வெள்ளம்.
 நாய்க்குரைப்பா எனக்குக் கேக்கலையே என்று
 தீக்கோழித் தலையைப் பள்ளத்துச் சேற்றில்
 புதைத்தபடி கிடந்தார் 'நானேபஸ்ட்' வைரவர்.
 அது போழ்து சேற்றில் குமிழிகள் எழுந்தன.
 குடுகுடுப்பை ஒலியுடன் குரல் கொடுத்தன.
 'வைரவக் குருவே! நீயே போர்ஹே!
 உடனே சிலிர்த்து நிமிர்ந்து எழுந்து
 நின்றார் வைரவர் மிகமிக உறுதியாய்!
 முன்றில் சேற்றில் நின்ற வைரவரும்
 குடுகுடுப்பை அடித்து குருவை எழுப்பிய
 சேற்று மூளைச் சீடனும் ஒருவரை ஒருவர்
 பார்த்து இனித்தனர். எம்பி எம்பி,
 பாய்ந்து குதித்தனர் முன்றில் பள்ளத்தில்.
 இதன் ஒரு அரிய பெருவிளைவாக
 கருத்துலகத் தெருவுக்குள் வந்து விழுகிறது
 முன்றிலின் ஜாதீயச் சாணிச்சேறு.
 வைரவரும் அவர்தம் சீடரும்
 அலகுகின்றன ஒரு 'மௌனி' கதையை:

குரு: 'அழியாச்சுடர்' கதையை எடுடா,
 என்னடாது யானித் தூணா?
 தூணில் ஓடுது முப்பத்து முக்கோடிச்
 செல்வானத்துத் தேவானின் பட்டாளம்.
 ஏறும்பெறும்பாய் நண்டுர நரியூர
 ஹோ ஹோ வென்று வெகுண்டெழுந்தது
 என்னடாது பிசாசாடா?

சீடன்: நோ! நோ! இட் இஸ் ஹிஸ் பீனீஸ் மிஸ்!

குரு: எப்பப் பார்த்தாலும் என்னடா இங்கிலீக?
 அப்பப்பவாச்சியும் தம்லில பேக!
 எங்கேடா பூட்டா எதுக்கு நின்ன மிஸ்?

சீடன்: மிஸ்ஸூமில்ல கிஸ்ஸூமில்ல
 பீனிஸின் 'ஸ்'க்கு 'ஸ்' ஸாக மிஸ்ஸூன்னேன்.

குரு: இஸ்ஸூ புஸ்ஸூனு என்னையே இடியட் பண்ணோ!
 புரோஸ்டிட்டியூட்டை டாவடிச்ச அவன்
 உழைக்க தெரியாத உயர்மட்டக்காரன்.
 இந்த லட்சணத்தில் கதை இருக்கப்போ
 இதிலே தத்துவவேதனை ஒண்ணை
 கண்டுபுடிச்சானாம் - அவன் வருமுன்னாடி
 பாப்பானைப் புடிப்பமாடா ஒரு புடி?

சீடன்: கோவிலுக்குள்ளே புருவம் சுளிக்கும்
சூப்பர் பீனிஸ், இதுவா தத்துவம்?
முப்பத்து முக்கோடி தேவாள் நாப்பத்தி
எண்ணாயிரம் ரிஷிக் களவாணிப் பசங்க
எல்லாமே பீனிஸை சாமின்னு கும்புடுற
சவத்துப் பொறப்புங்க! சரிதானா குருவே?

குரு: டாய்! பாத்துப் பேசு! நம்பஸைடிலியே
கோல் போட்றே! நம்பவூட்டு
டிர்விடயன் தம்லுக் கட்சி

சீடன்: கும்புடுறது கூட பீனிஸ் சாமிடா!
அப்போ எப்படிக் குருவே இந்தத

குரு: அழியாச்சுடரிலே பாப்பானைப் புடிக்க?
கண்டுக்காதை! அடுத்தபாயிண்டுக்கு வா!

சீடன்: அடுத்த பாயிண்ட்: எழுதின மெளனிக்கு
தம்லு தெரியாதாம். அப்போ ஏங்க
எனக்கு மட்டும் தம்லு பேச்சு?

குரு: சரி இனி நாம் பசைனிஸ் பேஸ்லாம்.
வாட் இஸ் நெக்ஸ்ட்? திங்க மேன் திங்கு!

சீடன்: கும்புடுற சாமியே பீனிஸ் இவனுக்கு
இதுலபேயி ஏன் குருவே மெளனிக்கு
அப்படி ஒரு ரொமாண்டிக் மெலங்கலி?

குரு: குட் பாயிண்ட்! குறுக்கே அந்த
கிரிட்டிக்நாய்ப் பொய்வருமுன்னாடி
கோவிலுக்குள்ளயே குந்தி இருந்து
சுழி சுழியாய் மலங்கழி!

சீடன்: அடுத்தது குருவே உங்கள் குட்டை
கிளறு வேலைக்கு வருவது இந்த
எதிர்கலாச்சாரக் கட்டுரை அதிலே
பிரெஞ்சுக் கசைனிஸ் கொட்டேஷன்களும்.

குரு: அடேங்கப்பா என்னா ஞானம்?
அட்டகாசம்! அப்புறம் என்னா?

சீடன்: அச்சுப் பிழைவேறு! அடியிலே இது:

‘நாங்க
கபோ
திங்கோ
என்பதை இப்படித் திருத்தி வாசிக்கவும்:
நாங்க
பீதிங்
கேங்கோ?’

வாக்கு

சரி இது தவறது
என்று உணர்ந்துருகி
அறிவில் தெளிந்ததை
முறை பிசகற்று
வெளியிடும் தவம்
சுய வெளியீடல்ல.
சுயத்தின் எல்லைக்குள்
நில்லாத உயிருக்கு
அதுவே வேரும்
கிளையும் இலையும்
பிராணனும் பிராண
வெளியின் உயிரும்.
சுயத்தை மீறி
உலவும் வெளியில்
உள்ளல் உடன் பூண்டு
சொல்லாயிற்று.
உணர்வில் நான் நீ
இருமை உருகி
அறிவில் ஒளிர்ந்து
கருவும் உருவும்
பிசகாது பிறந்து
பொருளாயிற்று.
சுயத்தின் சுமை
அற்ற பொருளே
பறக்கும் பரந்து
ஆழ்ந்து நிலைக்கும்.
இதனால் தான் போலும்,
“சொல்ல வந்ததை
முறையற்று வெளியிட்டால்,
அர்த்தம் மட்டுமல்ல
உயிரும் ஒருவிதத்தில்
சிதையும்” என்றான்
கிரிட்டனிடம் அன்று
பிளேட்டோ.

(வே.மு. பொதியவெற்பனுக்கு)

கங்கோத்ரி?

சொட்டு, ஒரே ஒரு சொட்டுச் சொட்டாய்
உத்தர காசியில் உருகிச் சொட்டுகிற
கங்கோத்ரி அல்ல கங்கைப் பெருநதி.
பூகம்பக் கணம் ஒன்றில் நிலம் நடுங்கிச் சரியுமெனில்
திபேத்திய சீனம், பாகிஸ்தான் என்று கூட
திசை மாறி அந்த ஒரு சொட்டு ஒழுகும்
இன்றேல் மீண்டும் உறையும்.
அப்போதும் கங்கை நதி ஓடிக் கொண்டிருக்கும்.
இதோ இங்கே இப்போது ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது!
யுக யுகாந்தரத்து இமயமே சிருஷ்டிகரம்.
அதன் விஸ்தீரணம் இந்தியாவை விட அதிகம்.
எண்ணில்லாத் துளிகளின் நீர் கோத்த தாரைகளாய்
அகண்ட அதன் மூளை உருகி உற்பவித்து
சரிவில் சலசலத்துச் சேர்ந்து பிரவகிக்க
தடுக்கும் கற்களை எற்றி எடுத்தெறிந்து
உன்போன்ற மௌடக மண்டைக்குப் புரியாமல்
கோஷித்து உனது குரல் நடுங்கிக் கலங்க
உறுமி உடன் ஆழ்ந்து உலகுக்குள் தவழ்ந்து
உணர்வுக்குள் உணர்வாய் உயிருக்குள் உயிராய்
மஹா கங்கா நதியாய் வருகிறது மௌனித்து.
அதில் விளைந்த தாது ஒவ்வொன்றினுள்ளும்
நிற்கிறது இமயம் நிமிர்ந்து தியானித்து.
மௌனம் தியானம் இது எல்லாம் இருக்கட்டும்,
நீ கிடக்கும் சேறே கங்கை என்ற பிரமையில்
சிந்தனை, மானுடம், சிருஷ்டி, தகவல்
என்ற எதுவும் உயிர்த்து நகராத
குட்டை ஒவ்வொன்றும் கங்கோத்ரியில்
உற்பவித்து வந்ததென்று விஸ்ட் போடுகிறாய்?
உன் சேற்றைக் கழுவ உனக்குண்டா கரணை?
இருப்பின் வா இங்கே இருக்கிறது கங்கை.
சேற்றிலே புரண்டு நீ பூசிய விமர்சன
அரிதாரம், பட்டை அனைத்தையும் கழுவு.
தாகம் இருக்கா உனக்கு? அறிவார்த்தமான
வாசகன் ஆகு, தலைகுனி, பருகு!
இன்றேல் ஓடிப்போ, உன் பழைய குட்டைக்கு,
தொப்பென்று விழு அதற்குள்!
குப்புறக் கவிழ், குஷியாய் புரள்!

பிரகடனம்

அன்றொரு நாள்

ஐன்ஸ்டீனிய மனிதக் கணத்தை அவர்தம்
கணிதார்த்த சாம்யச் சுருக்கில் இழுத்த என்
கவிதைக்குச் 'சிற்பி' அளித்த பரிசைப் பார்த்து
வயிறெறிந்த தி.க.சி.,

கட்சி மந்திரம் ஒதி உச்சு என்றதும்

கவித்துவ மின்னோட்ட ரகசியம் புரியாமல்

குதறப் புகுந்து, சுருண்டு விழுந்தனர் சில சீடர்கள்.

இப்பொழுது, மார்க்ஸீயம் மாதமாடி க்ஸ் சாம்யம்

எல்லாம் தம் வரட்டுப் பிராண்டல் விமர்சனத்துள்

அடக்கம் என்று வந்து நிற்கிறார் சிவசேகரம்.

பதிவேட்டுப் பெயரும் பிறந்த பதி இது என்றும்

இன்னொரு சிவா சொன்னதுக்கு மாறாய்

இவர் முகப்பில் நான் பிறந்த விபரக் குவா குவா.

முகப்பிலே இல்லாத ஒட்டை ஒன்று

தம்பியார் நினைவிலே தங்கியிருப்பதை இங்கே தருகிறேன்:

அன்றவர் என்னிடம் தந்த கவிதை பற்றி

'கவித்துவ உயிரில்லை' என்று நான் சொன்னதது!

யந்திரத்தனம் கொண்ட அன்னவரின் இயல்பு

'விட்டேனோ பார்!' என்று எழுதவைத்தது அவரை

தொடர்ந்து கவிதைகள், கட்டுரை, ஆய்வுகள்!

எல்லாமே உயிரற்றப் புரட்சி குணமற்ற

கருத்துச் செறிவற்ற கண்டுப்பிடிப்பற்ற

தவளைக்கூச்சல்.

அதற்கந்த யுகமந்திரம் மார்க்ஸீயம் தான்

ஆதார சுருதியாம்!

இவருக்கு முந்திய கட்சிய உச்சுக்குத்

தலைவர் தி.க.சி.,

அவர் ஏவிப் பாய்ந்த கார்லோஸ் அன்ட் கோரா.

மற்றும் கனகரட்னா என்ற ராஜசேகரன்;

இப்போது புதுஸாய் இந்த சிவசேகரம்!

ஒவ்வொருத்தர் எழுத்தும் அதே கொழ கொழ!

இதை விமர்சித்தால், ஒண்ட இடம் தேடி

மார்க்ஸுக்குள் ஒளிக்குது மண்டுகக் கூட்டம்!

கவின் தமிழ் எழுத்தில் கிககிகத்த ஜாதீயக்

குரல்கள் ஞா.க., சுரா., வெ.சா.க்கள்

முழுப்பேர் வழிகளையும் தோலுரித்த என் எழுத்தே

மார்க்ஸீயப் புரட்சி மனோநிலைக்கு

இங்கே இலக்கணம்.

கட்சிய முத்திரையைத் தாண்டிக் கனலும்

புரட்சிகரம், இதை உணரும் விஞ்ஞான

வாசக மனோபாவம் இல்லாத மௌனகர்

வழங்கும் ஆய்வுத் தீர்ப்பு நிற்கிறது

‘பார் என் அழகை’ என்று கால் பரப்பி
காலத்தின் கழுவில்!
குடும்பப் பெருமைகள், பட்டம், பதவிப்
பவிஷ்கைகள் எதற்கும் பிடிபடாக்கவிதவம்
எனக்குள் அடக்கம். இதனால் என்னை
நேர் முகத்தில் அறிந்த பணக்கார முட்டாளர்
படிப்பாளிகள் சிலருக்கு எரிகிறது வயிறு!
விளைவு, அவர்தம் விசித்திர ஆய்வு!

II

‘ஆய்வுத்தர்க்கம்’ விஞ்ஞானபூர்வ
வாசக விழிப்பின் கண்காணிப்பு
எல்லாவற்றையும் துச்சமாக்கு.
பிரமிள் மீது காறித் துப்பு
துப்பினால் அதோ உச்சாணிக் கொம்பு
அதில் இருக்கிறது தேவாங்கு
உமிழ்நீர்க் கடாசும் தரும் அது எனக்கு
என்பது தானோ சிவாவின் கணிப்பு?
புதுக் கவிதையின் விசேஷத் தன்மை
யாப்பினை மீறல் அல்ல இதனை
‘யாப்பியல்’ நூலில் கவிஞன் சி. மணி
அன்றே அறுதி இட்டதைக் கவனி.
கணிப்பொறித்தனமாய் ஓடும் பிரக்ஞை
திடுக்கிடும்படிக்கு பிறக்கும் புதுவிதக்
கருத்தமைப்புத்தான் கவித்துவம் இனி
என்பது பாரதியின் ‘சொல் புதிது
பொருள் புதிது’ என்ற வித்து.
பிச்சமுர்த்தி, புதுமைப்பித்தன், பின்
பிரமிள் வரை இது சித்தாந்தமாயிற்று.
இதுவே இன்று கிளைபரப்பி நிற்கும்
பெருவிருட்சம். இதனை அறியாத நீ
‘எழுத்து’ வின் புதுக்கவிதை இயக்கம்
மரித்து விட்டது என்று பிதற்றுகின்றாயே!
கருத்துருவத்தை உணர்ந்து திடுக்கிட்டு
விழிப்படைகிற பிரக்ஞை உனக்குண்டா?
உதாரணமாக, ‘துடித்து அன்று
விழுந்த பகலை மீண்டும் மிதித்து
நடப்பவளே’ என்ற என் கவிவரி
உனது மண்டைக்கு புரியாது தம்பி.
‘துடித்து அன்று விழுந்த சாமான்
பகலாகாது பல்விதான்’
என்று பல்லை இளிக்கும் தினுசுதான்நீ!
E இஸ் ஈசுவல் ௫ MC²
என்ற சாம்யத்தின் மாதமாடிக்ஸ்

கட்டமைப்புக்கு வெளியே, நான் நீ
என்கிற மனித வர்க்கம் முழுவதையும்
அச்சுறுத்தி எழுந்த ஆயுத
ராசுஸத்தனம் தான் என் கவிதைப் பொருள்.
அந்த சாம்யத்தை அறியா வாசகர்
கூட உள்ளனர். அவருக்கு அதுதரும்
அதிர்ச்சி விரிவு என்பவை கவிதா
உணர்ச்சியில் கிளர்ந்து பிறப்பவை.
கட்டத்தை தாண்ட மீறும் எனது இயல்பை
புரிந்து கொள்ளத் திராணி அற்று
தமக்குத்தாமே போட்ட கட்டத்தை
தாண்ட முடியாமல் தவிக்கும் 'எழுத்து'
சி.க.செ. போன்ற பெரியவர்களும்
என்றோ ஒருசில வருஷங்கள் மட்டும்
ஏனோதானோ என்றென் எழுத்தில்
நுனிப்புல் மேய்ந்த சிவசிவாக்களும்
'தர்மு சிவராமு' பெயருக்குள் மட்டும்
எனது இயக்கம் முழுவதையுமே
முடக்க முனைவது மடிச்சித்தனம். அது
அறிவார்த்தக் கண்காணிப்பு ஆகாது.
சிருஷ்டி சிந்தனை புரட்சிகரம் எல்லாம்
முதிர்ச்சி பெற்று வெளிப்பட்ட எனது
எழுத்தின் பெருந்தொகைக்குரியதாய்
'பிரமின்' என்ற பெயரே நிலைத்து வழங்கும்.
PRAMIL என்பது இதற்கு ஆங்கில வடிவம்.

III

ஊரை ஏய்க்கும் அரசியல் குடும்பம்
எனதல்ல; கட்சி, மொழி, மதவெறிகள்
என் வாழ்வின் மூலதனமல்ல; அயலான்
உடன் வாழ முடியாத தடையேதும் இல்லா
உயிர் நான்; இதனை உணர்த்துவதுதான்
எழுத்திலே என் வேலை.
எண்பத்து மூன்றிலன்றி எழுபதில் லங்கைவிட்டு
இங்கு வந்த எனக்கு
புலம் பெயர்த்த புள்ளி விவரம் பொருந்தாது.
ஏன் வந்தேன் என்பதற்கு
நியூஸ் உலகத்து நியமங்கள் ஏதுமில்லை.
சுயத்தின் குனியத்தை நிரப்பும்
ஜாதிச் செருக்கு இல்லாதவன் நான்.
கல்லூரி முத்திரை பதித்த காகிதமே
சமுத்திரம் என்கிற சான்றிதழ் எதற்குள்ளும்
அடங்காது என் மூளை. அன்றாட அற்புதத்தை

மனிதார்த்த நுட்பங்கள் உள்முரண்கள் என்பவற்றை
 உன்கட்சி என்கட்சி என்று பிரித்து
 கண் கெட்டுப் பார்க்கிற கருத்தாளி அல்லன் நான்.
 ஊன்றிய காலை எடுத்து இன்னொரு
 இடத்தில் வைத்தால்
 முந்திய இடமும் பிந்திய இடமும்
 பூமிதான் எனக்கு. எனவே எனக்கு
 நாடில்லை நாமம் இதுவென்று ஒன்றில்லை
 வருமானப் புள்ளிகளை வைத்துத் தொடரும்
 கன்னங்களில் சொத்தில் என் ஆளுமை இல்லை.
 நிலத்தைப் பிடுங்க முயன்றவர் சூழலில்
 எலும்பை நாய்க்கு எறிவதுபோல் அதை
 எத்தர் விலைக்கு விற்றுவிட்டு
 வந்த என் பெயரைப் பிறப்பு விபரத்தை
 திருக்கோண மலையின் ரெஜிஸ்ட்ரியில் கூட
 எரித்தது ஆங்கே எழுந்த நெருப்பு.
 தெரிந்து கொள் நான்
 பதிவேடுகளைத் தாண்டிப் பரந்து நிற்பவன்.
 தன்மயக் கிணற்றுக்குள் தலைகீழாய்த் தொங்கி
 தூர் எடுத்து ஊற்றின் கண்ணடைப்பை நீக்கி
 ஊரருந்தப் புதுநீர் ஊறச் செய்யும் கவி நான் அடா!
 நீரருந்தத் தாகம் வேண்டும்,
 அதுகூட இல்லாத
 கல்மண்டை கருத்தாளிகளுக்கு
 கவிதை ஒரு கேடா?
 கட்சிக் கருத்துக்குள் கட்டுப் படுமா
 காலத்தை மீறிக் கனலும் கவிதவம்?
 தர்க்க சிகரம் மாத மாடிக்களில் பீஹெச் டீ.நீ.
 ஆயினும் கவித்துவ ஆய்வுக்கு வந்தால்
 உன் தர்க்கம் காலி! போதாததுக்கு
 டாக்டரேட் இன் இன்ஜினியரிங் வேறு.
 வாழ்வதோ சிருஷ்டி நெருப்புக்கு முன்
 கல்விமாண்கள் குவிந்து குளிர்காயும் லண்டன்!
 கணிப்பொறி மூளையாய்க் கற்றதை ஒப்பிக்கும்
 உனக்கேன் உள்ளுணர்வில் கிளர்ந்து உயிரின்
 தகிப்பாய் எரியும் கவிஞனின் வேலை?
 சினைமுட்டை நிற்கும் வாசக மூளைக்குள்
 கவி விந்து பாய்ந்தால் கருக்கூடும்,
 ஒரு புதுப் பிரக்கை பிறக்கும்.
 முதலில் கம்பித்து உடனே துப்பும்
 உன் ஆய்வு வாய்க்குள்
 கருக்கூடுமா கவிதையின் உயிர்ப்பு?

(To Dr. S. Sivasekaram)

சிலைகள்

‘எழுத்து பரம்பரை’க்கு
எடுக்கிறோம் சிலைகள்.

தமது சிலை கடலோரத்தில்
அலையடித்து அழியும் சுவடு அதை
உடை என்று எழுதியவர், பின்பு
தமது வீணையின் மீட்டலில்
நமக்கு நரையேற்றும் காலங்கள்
கிழிபடப் போவதாய் பண்ணினார் ஐபர்தஸ்த்.
அது ஏதோ கவிஞனின் குரலென்று
நாம் நம்பி ஏமாந்தது உண்டு.
ஆனால் அவரோ தற்பெருமைச் சூனியத்தில்
நின்ற சுவடைச் செருப்பாக்கி
அணிந்து கொள்கிறார். எனவே
அவருக்குச் சிலை சுவடல்ல.
அக்கவுண்ட் செக்ஷனின்
பேரேட்டு அலைத் தோலில்
தைத்த பஸ்ட்கிளாஸ்
செருப்பே அவர் சிலை.

அண்ணாந்த நிலையில் அங்கே
புதுடில்லி நகரில் புதுசாய் ஒரு சிலை.
அண்ணாந்த நிலை அது எதற்கென்றால்
ரிடையரானாலும் அன்னாருக்கு
நார்த் இண்டியா தான் லாயக்கு
அவர்தம் தரத்துக்கும் தகுதிக்கும்,
அவ்வப்போது ‘ஐ ஆம் ஏ பிராமின்’
(ஹீ இஸ் நாட்) என்றோதும்
ஆத்திரக் கிசுகிசப்புக்கும்
திரவிடயன் சவுத் தோதுப்படாது
என்று அண்ணாந்து காறித் துப்பி
அது திரும்பி அவர்தம் திரு
மூஞ்சியில் விழும் நிலை அது.

அன்று டிரான்ஸ்ஸென்டல்
மெடிட்டேஷன் பயின்று
டெல்லி, டுவண்டி மினிட் என்று
மந்திரம் ஜபித்த பொடிசுகள் ரெண்டுபேர்
பிராபிளம் ஆகிப்போய் நின்றது
ஸைக்கியாடிக் கிளினிக் ஒன்றில்.
மந்திரம் போட்டது எதுக்கு என்று
அய்யரும் முதலியும் ஆகநின்ற
அவர்களைக் கேட்டால் வந்தது பதில்,
‘முதலில் ஸ்பிரிச்சுவல் எக்ஸ்பீரியன்சு,

பிறகு அதை போட்டா பிடித்து
 பாஸ் போர்ட்டில் என்ட்ரி பண்ணினாக்கா
 ஓசி டிக்கெட்டில் போகலாம் அமெரிக்கா'
 அந்த வியாதிக்கு ஓரிரு மண்டலம்
 பத்தியம் இல்லாத மாத்திரை போதும்.
 தொடர்ந்த வியாதி அதை விட மோசம்.

மேல் மட்டத்தை கீழ் மட்டம் எதிர்த்து
 நின்ற தெருக் கூத்தைப் பிடித்து
 கூத்து கூத்து என்று எகிறிக் குதித்து
 பார்பனீயப்படுத்துது ஒன்று.
 அவாளைப் போன்ற ஆ 'சாமி' களுக்கு
 சிம்ம சொப்பனம் ஆக நின்ற
 பெரியார் பெயரைத் தாங்கிய திடலில்,
 ஒன்றரைச் சிலைகளில் ஒன்று காத்திருக்கு-
 தலை பின்புறப் பொறியாய்க் கிடக்க
 தலைக்குப் பதிலாய் 'கூத்து'.

அரைச்சிலை அவர்தம் டிரான்ஸென்டல்
 பிளஸ் சைக்கியாட்ரிக் கிளினிக் தோஸ்த்துக்கு.
 கானமயில் ஒன்று தோகை விரித்தாடக்
 காணப் பொறுக்காமல் தானும் தன்
 வால்ப்புற இறகை விரித்துக் காட்டி
 ஆடும் வான்கோழியின் அரைச்சிலை இது!

உதயத்திசை

பாடல்கள்

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

மஞ்சத் திரளிற் பெருந் தீதான்
 பற்றிப் பரந்து எரிகிறதோ?
 துஞ்சப் புகுந்த வெய்யோனின்
 கனவில் தோன்றும் மயக்கமதோ?

பிரமன் தனது சோகத்தைத்
 தீற்றித் தீர்த்த திரைதானோ?
 அரனும் மலையின் மகளும் செய்
 காதற் கலையின் வெறியீதோ?

காளித் தேவி கனன்றானோ?
 கந்தன் கோபித் தெழுந்தானோ?
 ஊழித் தீயைக் குழம்பாக்கி
 ருத்திரன் செய்த சித்திரமோ?

சிவனும் அனலை வீசினனோ
 சீறிச் சுடரும் பரவிற்றோ
 புவனம் உருகிப் பாய்ந்ததுவோ
 அழிவுக் காலம் எய்திற்றோ?

ரத்தப் பரிதிக் கோளம் மேற்
 கடலில் முழுகும் காட்சி என்
 பித்தச் சிந்தைக் கற்பனையைப்
 பேயாய் ஆக்கி விட்டதுவோ?

பைலா

சிந்தாமணி லேடி ஹாய் சிகரெட் ஒண்ணு தாடி.
நீயும் நானும் சேர்ந்து ஒரு தம் அடிப்பம் வாடி.
டிங்கிரிடிங்காலே மீனாச்சி சங்கதி என்னாடி.
எங்கவீட்டு ஆட்டைப்புடிச்சி முழுங்குது உன் கோழி.
பப்பளபள பளபளபள பப்பாளித் தோட்டம்
படுத்தபாயை சுருட்டிக்கிட்டு எடுத்தாண்டி ஓட்டம்.
மதுரைக்கார நய்னாவீட்டில் கூட்டமென்னடி?
அந்த குதிரைக்காரப் பயலைக்கண்டா ஓட்டமென்னடி?
டிங்கிரிடிங்காலே மீனாச்சி கடைக்குப்போனாளாம்
திங்கிற மாதிரி ஏதுமுண்டா இன்னு கேட்டாளாம்.
சிந்தாமணி லேடி உன் புருசன் எனக்கு ஜோடி
அந்த ஆளு மூஞ்சியிலே என்னா அது தாடி?
எதித்த வீட்டு ஆம்புளைக்கு எனக்கு மேலே ஆசே
எம்புருசன் போலீஸ்காரன் ஆட்டுக்கிடா மீசே.
சிவகாமி ஓடம்பெல்லாம் எவனோட வாசம்
அவனோட புருசன் வந்து மோந்துபாத்தா மோசம்.
டிங்கிரிடிங்காலே மீனாச்சி பாய்விரிச்சாளாம்
பங்கஜம்பாட்டி பக்கத்திலே படுத்துக்கிட்டாளாம்.

*Modelled on the 'Bailah',
with inventions.*

பொங்கல் பாட்டு

வெள்ளியினால் பானைவச்சோம்
தாம்பாளம் தங்கத்தினால்.
மணிமணியாய் தானியங்கள்
அரிசியிலே நெய்மணக்கும்.
கனியுமுண்டு தேனுமுண்டு
பனியகற்றும் பகலவற்கு.
இனிப்புமுண்டு குழந்தைகளின்
சிரிப்புமுண்டு சூரியற்கு.
எங்களுக்கும் உங்களுக்கும்
பொங்கல் இன்று பொங்கல்
பழையவைகள் ஏதுமில்லை
எழுகிறது புதியதினம்.

தமிழீழம்

கடலலை அதிர்வினில்
விடுதலை உறும
தமிழீழத்தாய் எழுக,
அன்னை
உருவொடு உயிரும்
அருளோடு வீரம்
செல்வமுமாக வெல்க.

(வேறு)

வன்னியாழ் கோணைபுத்
தளம்மட்டு நகரொடு
மன்னார் அம் பாறையும் நிமிர்,
அதிரும்
முத்திசைக் கடல்நடு
நெற்றியாய் ஒளிர்வது
கற்றவர் நிறையுமிந் நாடு.

வர்க்கவர் ணங்களை
சிந்தைசெய் திறனால்
வென்றது நம்தமிழீழம்,
கண்கள்
எத்திசை நோக்கினும்
எம்மவர் மானுடம்
முற்றிலும் ஓர்குலமாகும்.

உதயத் திசை

தாயும் சேயும் ஆயுதங்கள்
தாங்கும் போர் எங்கள் போர்
எங்கள் போர்
எங்கள் போர்

எங்கள் யுத்தம் மக்கள் யுத்தம்
எங்கள் தாகம் தமிழ் ஈழம்
எங்கள் யுத்தம் மக்கள் யுத்தம்
எங்கள் தாகம் தமிழ் ஈழம் - (தாயும்)

தமிழர் சிந்தும் உதிரம் உயிர்த்து
நிமிரும் எங்கள் புலிகள் சேனை
புலிகள் சிந்தும் உதிரத் துளியில்
ஒளிரும் உதயத் திசையின் பாதை - (தாயும்)

இன்று முள்ளின் பாதை நாளை
வென்று நிற்போம் விடிவு பேசும்
சர்வதேசம் எங்கும் எங்கள்
தர்மதீபம் ஒளியை வீசும் - (தாயும்)

சூர்யன் தகித்த நிறம்

தமிழாக்கக் கவிதைகள்

Your interest is in the bloody loam
But what I'm after
Is the finished product.

'PATERSON'

by WILLIAM CARLOS WILLIAMS

உனது அக்கறை
விளைநிலத்தின் சேற்றில்தான்
எனக்குத் தேவை
விளைச்சல்.

'பேட்டர்ஸன்' (காவியம்),
வில்லியம் கார்லோஸ் வில்லியம்ஸ்,
(1883-1963).

I ரவீநன் தெரு

II வாழ்வுப் பாடல்

உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து

உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து

Your interest is in the bloody form
But what I'm after
Is the finished product.

WILLIAM CARLOS WILLIAMS

உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து

உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
உள்ளுள்ள அனைத்து கருத்து
1981-1982

I william carlos
II william carlos

எது?

யாரால் தூண்டுதல் பெற்றது மனம்?
யாரால் இயங்கி இம் மனம்
புலனுலகின் மீது ஒளிர்கிறது?
யாரால் ஆக்ஞையிடப்பட்டு
முன்வந்து உயிர்க்கிறது இம்மூச்சு?
மனிதர்கள் யாரால் உந்துதல் பெற்றுப் பேசுகின்றனர்?
கண்ணிலும் காதிலும்
உள் நின்று இயக்குவது எக்கடவுள்?

எது பேச்சினால் வெளிச் சொல்லப்பட முடியாததோ
ஆனால், எதனால் பேச்சு வெளிப்படுகிறதோ
அதையே பிரம்மம் என்றறி,
மனிதர்கள் இங்கு வழிபடுவதையல்ல.

எது மனசால் சிந்திக்க முடியாததோ
ஆனால், எதனால் மனம் சிந்திக்கிறதோ
அதையே பிரம்மம் என்றறி,
மனிதர்கள் இங்கு வழிபடுவதையல்ல.

எது கண்ணால் காணப்படமுடியாததோ
ஆனால், எதனால் கண்கள் காண்கின்றனவோ
அதையே பிரம்மம் என்றறி,
மனிதர்கள் இங்கு வழிபடுவதையல்ல.

எது காதல் கேட்கப்பட முடியாததோ
ஆனால், எதனால் காதுகள் கேட்கின்றனவோ
அதையே பிரம்மம் என்றறி
மனிதர்கள் இங்கு வழிபடுவதையல்ல.

எது மூச்சினால் உட்கொள்ளப்பட முடியாததோ
ஆனால், எதனால் மூச்சு அசைகிறதோ
அதையே பிரம்மம் என்றறி,
மனிதர்கள் இங்கு வழிபடுவதையல்ல.

கேனோபநிஷத்

எது ஒரு தாவரத்தின் அல்லது மிருகத்தின்
வேறு வேறு பகுதிகளையும்
இயக்கங்களையும் ஈர்த்து முழுமையுண்டாக்குகிறது?
எது அந்தந்த உயிரினத்திற்கு
முன் கூட்டித் தீர்மானிக்கப்பட்ட
வர்க்க வளர்ச்சி சம்பவிக்கும் படி
அவற்றின் உயிர்த்தாதுக்களைக் கூட்டி ஈர்க்கிறது?

EDMUND W. SINNOT,
THE BRIDGE OF LIFE.

பிரஞ்சக் கவிதை :

சார்ல்ஸ் போதிலேர்

ஆடும் பாம்பு

- * கட்டுக்கடங்காத கண்மணியே, உன் வடிவுடலில் என் பார்வையின் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் உன் பீதாம்பரத் தோல். கசப்புகள் கமழ மணந்து அலையும் உன் கூந்தலின் ஆழங்காணாத சமுத்தரத்தில் மண் வண்ணமும் நீலமுமாய் மாறி மாறி எழும் அலைகள்மேல் வைகறைக் காற்றெழ விழித்தெழுந்த கப்பலாய் ஒரு தூரத்து ஸ்வர்க்கம் நோக்கி பாய் விரித்தேகும் கனவுதோய்ந்த என்னுயிர்.
- * உன் கண்கள் கசப்போ இனிப்போ தோன்றாத இரண்டு குளிர்றிய ரத்நங்கள். அவற்றுள் பொன் உருகி உருகிய எஃகுடன் கலக்கிறது.
- * அழகுததும்பும் அலட்சியங்களோடு கவிதையின் தாளகதியில் செல்லும் நின்நடை! அதுபற்றி ஒன்று சொல்லலாமா? கொம்பு நுனி ஒன்றில் நின்றாடும் பாம்பு நீ!
- * உன் இளம் சலிப்பின் பளவில் குழந்தைமை ததும்பும் உன்தலை குட்டி யானைத்தலையாய் மெல்லென ஆட, உன்னுடல் கடைந்தெடுத்து நீண்டு கடலின் உவர்நீரில் துடுப்புகள் புதைத்து நழுவும் கப்பலாய் இருபுறம் சரிந்து சரிந்தாடுகிறது.
- * கர்ஜித்துப் பனிப்பாறைகளாய் நகரும் நதிகள் நீர்வீங்கிய ஓடைகளாய் உமிழ்நீர் ஊறி, உன்பற்களில் விளிம்பு கட்டும்போது, கூர்மைகொண்டு எனமீறும் நாடோடித் திராசை மது ஒன்றை, என் இதயத்தில் நகூத்தரங்களைத் தெளிக்கும் ஒரு திராவக வெளியை, ருசிக்கிறேன்.

CHARLES BAUDELAIRE (1821-67),
'LE SERPENT QUI DANSE' (1857).

பிரஞ்சக் கவிதை:

மாக்ஸ் ஜேகப்

முகப்பு

ஆம், நான் கவனம் கொள்ளாத வேளையில்
அது என் மார்புக் குவட்டிலிருந்து உதிர்ந்திருக்கிறது.
கடல்மீது ஒரு சிறிதும் அலைத்துடிப்பை
எழுப்பாத படகு ஒன்று
மாலுமிகளுடன்
கற்குகையிலிருந்து வெளிப்படுவதுபோல,
என் மார்பகத்தின் தாய்மையிலிருந்து
உதிர்ந்திருக்கிறது ஒரு புதிய கவிதை.
நானோ அதைக் கவனிக்கவேயில்லை.

MAX JACOB (1876-1944),
'FRONTISPIECE'.

மலையாளக்கவிதை:

எம். கோவிந்தன்

மழுவும் கொழுவும்

மழுவுக்கும் கொழுவுக்கும்
மரத்தடி கைப்பிடி.

கொழு, மண்ணை உழுது புரட்டும்
புல்லரித்துப் பூமியில் முளையெழும்
பயிர் வெளியில் புதுவிழா அலையெழும்.
கூடை நிறையும் பாளை நிறையும்
வயிறு நிறையும்
தாயும் சேயும் வளரும்.

மழுவும் மழு எடுத்தவனும்
தாய்க் கழுத்தைத் துண்டிப்பான்.
துண்டித்ததும் வெறி தீராது,
ஆயிரங்களைக் கொல்லுவான் -
ஒரு முறையல்ல இருமுறையல்ல
இருபத்தியொரு முறை.

இந்திய-ஆங்கிலக் கவிதை:
லட்சுமி கண்ணன் (காவேரி)

சூர்யன் தகித்த நிறம்

மேலே சூர்யன் எரிந்து -
அமானுஷ்யமாக,
இருந்தும் இச்சூர்யனை
ஆர்யன் என்கிறார்கள் -
முக்கியமான எல்லாமே
விந்தியத்துக்கு அப்பால் வசிப்போர்போல
ஆர்யரான கதையாக!
வெளிறிய அவரது தங்க நிறத்தோல்
உயரம் உச்சரிப்பு எல்லாம்
எல்லாமே ஆர்யன்!
நாங்களோ நம்பிக்கை கொண்டு
சூர்ய காந்தியின் ஈடுபாட்டுடன்
முழு முகத்தையும் கொண்டு
சூர்யனை நோக்கினோம்
எரித்து வீழ்த்தப்பட்டோம்..
பின்பு கிடைத்தது கல்வி -
மன்னிப்புக் கேட்கும் படிப்பினை -
உள்ளுறவுகள் கொண்டு பெருகியதற்காக;
பெருக்கிய முற்றத்தில்
சிறுசிறு இருண்ட குழந்தைகளான எங்களுக்கு
நாட்டுக் கதைகளின்
உப்புச் சுவை கலந்த சோறும் தயிரும்
கம்பனும் கலந்து ஊட்டிய பாட்டிமார்களுக்காக.
இன்று அந்நிய உச்சரிப்புடன் பேசும்
ஆபீஸ் காரர்களுக்கு இடம்விட்டு
பின்னடையும்படி கேட்டுக் கொள்ளப் படுகிறோம் -
அவர்கள், சூர்யனால்
எரித்து வீழ்த்தபடாதவர்கள்.
ஆமாம், ஒரு ஆர்யனைப் பற்றிச் சொன்னேனே,
அவ்வப்போது ஆளுக்குப் பண்பாடு கூட வருகிறது;
ஒருநாள் சொல்கிறான் மனிதன் :
ஒண்ணு தெரியுமா? நீ
பார்க்கறதுக்கு நல்லாத்தான் இருக்கே -
தெற்கேயிருந்து வந்தவளாய் இருந்தாலும் கூட.

LAKSHMI KANNAN,
'ENCOUNTER', JUNE, 1980.

ஆங்கிலக்கவிதை

டி.ஜே. என்றைட்

உதயமாகி வரும் அரசியல்வாதிக்கு

முட்டைகளை உடைக்காமல்
ஆம்லெட் பண்ணமுடியாது
என்று தகவல் தருகிறாய்.
யதார்த்தமான வாதம் - உண்மையும் கூட.
ஆனால்,
எத்தனை முட்டைகள் உடைக்கப்பட்டுள்ளன?
ஏன் இந்தப் பரபரப்பு?
ஆம் லெட்டுகளைச்
சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்போர் யார்?
ஆம் லெட்டின் ருசிதான் என்ன?
சமைப்பதை விட
முட்டைகளை உடைப்பதில்
உனக்கு ஏன் இவ்வளவு ருசி?
அடித்து உடைக்கப்பட்டுக்கிடக்கின்றனவே
அவை, தரையில்
என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றன?
இந்த அழகுக்கெட்ட பெட்டைக் கோழிகளுக்கு
நீ ஒருவனே சேவலாகிய சங்கதி
எப்படி நடந்தது?
உனது நிலையிலுள்ள
ஐயா அவர்களுக்கு
இறக்குமதி செய்யப்பட்ட
பழமொழிகளின் உபயோகம் இதுதான்:
உள்ளூர்க் குரல்களை மூச்சடைக்க வைக்கலாம்.

D.J.ENRIGHT,

'ENCOUNTER', JULY, 1970.

இணை மொழிபெயர்ப்பாளர்:
டேவிட் சந்திரசேகர்.

ஆங்கில (அரபி) கவிதை:

கஹ்லீல் கிப்ரான்

குழந்தைகள்

பின்பு தனது குழந்தையை மார்புடன் அணைத்தபடி நின்றிருந்த ஒரு பெண் “எங்களுக்கு குழந்தைகளைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்” என்றாள்.

அதற்கு, தீர்க்கதரிசி கூறினான்:

உங்கள் குழந்தைகள் உங்களுடையவை அல்ல. அவை,

வாழ்வு தன்னையே தான் அடையக் கொள்ளும் ஏக்கத்தின் மகனும் மகளுமாக ஜனித்தவை.

உங்கள் குழந்தைகள் உங்களுடே தோன்றியவர்கள், உங்களிடமிருந்து அல்ல.

உங்களுடன் இருப்பினும் அவர்கள் உங்கள் உடைமைகளல்லர்.

அவர்களுக்கு உங்களுடைய அன்பை நீங்கள் தரலாம், உங்கள் எண்ணங்களை அல்ல. ஏனெனில்,

சுயமாக அவர்களிடத்தே எண்ணங்கள் பிறக்கின்றன.

அவர்களது உடலுக்கு மட்டுமே நீங்கள் வீடமைக்கலாம். உயிருக்கு அல்ல. ஏனெனில்,

உங்கள் கனவில் கூட நீங்கள் அடைய முடியாத எதிர்காலம் தான் அவர்களது உயிர் உறையும் வீடு.

நீங்கள் அவர்களைப் போல ஆவதற்காககடின முயற்சி செய்யலாம், அனால் உங்களைப் போல் அவர்களையும் ஆக்கி விடக் கூடாது. ஏனெனில்,

வாழ்வு பின்னடித்துச் செல்வதில்லை, நேற்றைய நாட்களில் சுணங்குவதுமில்லை.

உயிருள்ள அம்புகளாக உங்களிடமிருந்து எய்யப்படும் குழந்தைகளுக்கு நீங்கள் வில்லுகள்.

வில்லாளி, காலாதிதத்தின் மார்க்கத்தில் குறிவைத்து, தனது அம்புகள் அதிவேகத்துடன் தொலைதூரம் செல்லும்படி உங்களைத் தனது மகாசக்தியால் வளைக்கிறான்.

வில்லாளியின் கரத்தில் உங்கள் வளைவு ஆநந்திக்கட்டும். ஏனெனில்,

பறக்கும் அம்புகளை அவன் விரும்புகிற அளவுக்கு அசைவற்ற வில்லின் உறுதியையும் விரும்புகிறான்.

KAHLIL GIBRAN, THE PROPHET.

ஆங்கிலக்கவிதை:

தெட் ஹூஸ்

பாடல்

பாடல் தனக்குக் காற்று வேண்டும்
என்று கேட்கவில்லை
தாரத்து வானையும் வேண்டவில்லை.

அது எதிரொலித்த குன்றின்
சரிவும் அதற்கு வேண்டாம்
அதன் அதிர்வுகளில் நடுங்கும்
இலைகளும் வேண்டாம்
கற்கள் வேண்டாம்-
அவற்றின் அசைவின்மையை
அது கலக்கிவிட்ட தெனினும்.

நீர் வேண்டாம்-
தனதே தனதான வாயும் வேண்டாம்.

அது உருவெடுத்து
வெளியே பொங்க உதவும்
குரல்வளை நுரையீரல் நாளங்கள்
எதிலும் அதற்கு அக்கறையில்லை.

ஆனந்தத்தில் உருப்பெற்ற பாடல்
இன்னும் ஜனிக்காத ஒன்றன்
வெற்றுக் கல்லறைமீது
ஒரு மரண கீதமெனப் பிரவஹித்து
இல்லாத ஒன்றைத் தேடுகிறது.

TED HUGHES,

'The Song', MOORTOWN.

அமெரிக்கக்கவிதை:

சார்லஸ் ரைட்

புதிய கவிதை

அது சமுத்திரத்தின் பிரதிபிம்பமாய்ப் பிறக்காது
அதன் மரத்த கைகளில் மண் இருக்காது
அது சீதோஷ்ண நிலைகளின் பகுதியாயிராது
அது தன் பெயரை வெளியிடாது
அதிலிருந்து உறுதி தரும் கனவுகள் பிறக்காது
அது போட்டோவில் அழகாய் வராது
அது நமது துக்கத்தை விசாரிக்காது
அது நமது சந்ததிக்கு ஆறு தலளிக்காது
நமக்கு உதவ அதற்குத் திறனிராது

CHARLES WRIGHT,

'The New Poem', HARD FREIGHT.

கவிதைகள்/233

பிரஞ்சுக்கவிதை:
மாக்ஸ் ஜேகப்

ரவீநன் தெரு

“ஒரே நதியெனினும் இரண்டாவது தடவை அதில்
நீராடும் போது
அதே நதியல்ல”

என்றான்

தத்துவவாதி ஹெராக்களிட்டஸ்.

இருந்தும் அதே மனிதர்கள் மகிழ்ந்து, விசனித்து
அதே வேளைகளில் அதே மனிதர்கள்.

ரவீநன் தெருவில் நடமாடும் மனிதர்களே,
உங்களுக்கு

மரணமடைந்த சரித்திர நாயகர்களின்
பெயர்களைச் சூட்டி இருக்கிறேன்:

இதோ வருகின்றான்

ஏகமெம்னன்,

அதோ மேடம் ஹன்ஸா,

யூலிஸஸ் ஒரு பால்காரன்,

தெருக்கோடியில் பெட்ரோக்கிள்ஸ்,

அருகில் ஒரு எகிப்திய ஃபேரோ,

கேஸ்டரும் பொல்லக்ஸும்

ஆறாவதுமாடியிலுள்ள பெண்மணிகள்.

ஏ தோட்டிக் கிழவா! மாயாஜாலங்கள் நிலவும்
காலை வேளைகளிலே

எனது நல்ல நெய் விளக்கை நான்

அணைக்கும் போது,

இன்னும் ஜீவனுடன் மின்னும்

குப்பை கூளத்தை அகற்றவரும்

அறிமுகமற்ற மர்மமான தோட்டியே!

புகழ்மிக்க ஒரு மகத்தான பெயர் கொண்டு

உன்னை அழைக்கிறேன்:

டாஸ்டாயவ்ஸ்கீ!

MAX JACOB,

'LA RUE RAVIGNAN',

ரிக்வேதத்திலிருந்து:

ஸோம

பரந்து காலான்றுகிறது
உயிரின் சல்லடை,
உணர்வு ஊறி
ஜன்மாவின் அங்கங்கள் எங்கும்
திளைக்கிறது.

நெருப்பில் கனிவடையாதவர்க்கு
அல்ல இது ; இது
ஜ்வாலையில்
புடம் பெற்றோர்க்கு.

விண்ணில் விரிகிறது
உஷ்ணத்தை பவித்ரமாக்கும்
உபகரணம்.

அதன் உயிர் நூல்கள்
ஒளிர்ந்து பொழிகின்றன
பரவச வேகம்.
அதில்
ஆத்மா பவித்ரமடைகிறது.

விண்ணின்
உன்னத பீடத்திற்கு
எழுச்சி பெறுகிறது இந்த
ஹ்ருதய விழிப்பு.

விடிவுகளை விரிக்கும் இது
ஓர் கமல ரிஷபம்.
பன்முகம் பெறப் பாய்ந்து
புவனங்களைப் பெறும்
பௌருஷம்.

ஸ்ரீ அரவிந்தரின் ஆங்கிலத்தின் வழித்தமிழாக்கம்

பிரஞ்சக் கவிதை:

ஸ்தே. :பான் மல்லார்மே

வரவேற்பு

(மல்லார்மேயின் இந்தக் கவிதை ஹோமரின் ஒடிஸ்ஸீ காவிய நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்றினைப் பிரதிபலிக்கிறது. ஒடிஸ்ஸீயஸும் அவனது மாலுமிகளும் வரும் கப்பல், ஸைரன்களின் தீவைக் கடக்கும் நிகழ்ச்சி இது. ஸைரன்கள் உன்மத்தம் உண்டாகும் விதத்தில் குரல் எழுப்பி, கப்பலில் உள்ளவர்களை ஈர்ப்பார்கள். அணுகினால், கப்பல்கள்-தீவைச்சூழ்ந்து நீரடியில் மறைந்துள்ள பாறைகளில்-மோதிச் சிதறும். இருந்தும் அவர்களது குரலைக் கேட்கவிரும்பிய ஒடிஸ்ஸீயஸ், தன்னை கப்பலின் பாய்மரத்தில் கட்டிவைத்துவிட்டு, மற்றவர்கள் தங்கள் காதுகளை அடைத்துக் கொள்ள உத்தரவிடுகிறான்...)

இன்மை-கடலின் நுரை,
கவிதையின்
கன்னிமை நுரைத்தெழும்
மதுக் கிண்ணம்.
அங்கொரு தூரத்தில்,
மயக்கக் குரல்களின்
ஸைரன் சேனை ஒன்று
முழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.
புயல் - பனிக்கடல்
யாவற்றினூடேயும் விரையும்
கப்பலின் பாய்மரத்தோடு நான்;
மரக்கல முகப்பில்
பல்வேறு விதமான நீங்கள்.
என்னைப் பீடிக்கும்
ஒரு அபூர்வ உன்மத்தம்,
கப்பலின் பயங்கர வேகத்தை
பயமற்றதாக்குகிறது.

தனிமை - நிர்மூலமாக்கும் பாறை-
அல்லது ஒரு நட்சத்திரம்-
இவற்றுள்,
அவரவர்க்குப் பொருத்தமான
ஏதோ ஒன்று வரவேற்க,
கப்பலில் விரிந்த வெண்படுதா
இழுத்துச் செல்கிறது-
உங்களையும் என்னையும்.

STEPHANE MALLARME (1842-98),

'SALUT'

இணை மொழிபெயர்ப்பாளர் : டேவிட் சந்திரசேகர்.

ருஷ்யக்கவிதை:
ஜோஸப் பிராட்ஸ்கி

வஸந்த கீதம்

இந்தக் குளிர்காலத்திலும் எனக்குப்
பைத்யம் பிடிக்கவில்லை.
பூமியின் பசுமை எழுந்து
பனிக்கட்டிகளைச் சிதறடிக்கிறது.
எனவே இன்னும் நான் என்
புத்தி சுவாதீனத்தை இழக்கவில்லை.
என்னை நானே
டஜன் கணக்குத் துகள்களாகப்
பிளந்து கொண்டிருக்கிறேன்.
என் மூளைமீது பனித்துகள் படிகிறது.
மரங்களிடையே பனிபெய்கிறது.
நமது அதிருப்திகளுக்கு
எல்லை இல்லை. ஆனால்
குளிர்காலங்களுக்கு முடிவு உண்டு.
நினைவின் விருந்தாளியாக
கவிதை பிரவேசிக்கும் போதுதான்
உலகம் மாறுகிறது.

JOSEPH BRODSKY

ஆங்கிலக் கவிதை:
தியோடோர் ரோதிக்

நடனம்

நிறைவு பெறாத இந்த
ஓய்வு வேளையில்
அறிவுக்கு எட்டிய எல்லாம்
ஒருகணம் ஓய்கின்றன.
மௌனமாய், தன்மயமாய்
வருகை தருகிறது
அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்று.
வெட்டப்பட்டு
பாசிபடர்ந்து கிடக்கும்
மர அடுக்குகளுக்கு அடியில்
சீரற்ற மணற்பரப்பில்
ஓடுகிறது நீரோடை.
சின்னஞ்சிறு தீக்குச்சிகளைப்போல
அடுக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றன
பிரம்மாண்ட மரங்கள்.
ஓடையில்
நடனமிடுகிறது
நெருப்பு.

THEODORE ROETHKE (1908-63)

கவிதைகள்/237

போலிஷ்மொழிக் கவிதை :

கரோல் வத்ஜேலா

போர்க்கருவியாலைத் தொழிலாளி

உலகின் விதியை நிர்ணயிக்க
என்னால் முடியாது.
யுத்தங்களை ஆரம்பித்து வைப்பவன்
நானல்ல.

போர் வேண்டுமா - சமாதானமா?

இதற்குப் பதில் எனக்குத் தெரியாது.

எனக்கு இல்லாதது செல்வாக்கு

இதுவே என் கவலை.

யுத்தங்களைப் பொறுத்தவரை

பாபி நானல்ல.

நான் திருகாணிகளைத் திருகிவிடுகிறவன்.

அழிவின் ஆரம்பப்பகுதிகளை

உருக்காலையில் தட்டி விடுகிறவன்.

அவற்றின் முழுமையோ

மனித ஜீவனின் கோளாறோ

என் அறிவால் எட்ட முடியாதது.

பேச்சின் பொய்மைக்கும்

செய்கையின் தேய்வுக்கும்

அப்பாற்பட்ட, பரிசுத்தமான

பேரியக்கம் ஒன்றனுள்ள்தான்

எனது இயக்கம் இடம்பெற முடியும்.

(அதில் அடங்காத இயக்கமும்

இருந்து விடக் கூடுமோ?)

என் சிருஷ்டி முழுவதுமே

தவறான தெனினும்

உலகின் தவறுக்கு நானல்ல

சிருஷ்டி கர்த்தா.

(போப் இரண்டாம் ஜான்பால் போலந்தின் கிரக்கோ நகரில் இளம் பிஷ்ப்பாக இருந்தபோது எழுதிய போலிஷ் மொழிக் கவிதைகளுள் ஒன்று.)

KAROL WOJTYLA (1950-66),
The Armaments Factory Workers.

அமெரிக்கக் கவிதை :

ஆலன் கின்ஸ்பெர்க்

நினைவு

பாரிஸ் நண்பன்

வஷெல் லிண்ட்ஸேக்கு:

நட்சத்திரங்கள் புறப்பட்டுவிட்டன, வஷெல்.

அமெரிக்காவில் கொலராடோ தெருவில்

அந்தி இருள் கவிகிறது.

வெற்று வெளியினூடே

மெதுவாக ஊர்கிறது ஒரு கார்.

காருக்குள்,

ரேடியோவின் ஜாஸ் இசை அலறல்;

மங்கிய ஒளியில்

மீண்டும் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்றவைக்கிறான்-

காருக்குள் இருக்கும் வியாபாரி.

இன்னொரு நகரின் 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்

ஒரு சுவரில் உனது நிழலைக் காண்கிறேன்.

படுக்கையில்

நீ அண்டர்வேருடன் உட்கார்ந்திருக்கிறாய்.

நிழலின் கையில் ஒரு கைத்துப்பாக்கி-

அது உன் தலைக்குக் குறி வைக்கிறது.

உன் நிழல் தரையில் வீழ்கிறது.

ALLEN GINSBERG (1926-97),
'TO VACHEL LINDSAY' (1958)

ஆங்கிலக் கவிதைகள்:

எஸ்ரா பவுண்ட் எதிர்ப்புக்கவிதைகள் ஏழு

அதிரடி

அட்டுப் பிடித்த பத்திரிகைகளுக்கு
அரோகரா!
வாய்க்கட்டுப் போடப்பட்ட
விமர்சகர்களின்பாடும் அதோகதி!
அவர்களின் குடல்களை
புழுக்கள் குதறட்டும்.
புத்துணர்வுவேண்டாம் என்றவர்களின்
பிணக்குழிகள் இதோ!
இவர்கள் தொழில்
ஒத்தூதல், கட்சிகட்டுதல்.
ஏய், வேசித் தொப்பை முடக்குவாதி!
உன்கதியும் இதுதான்!
எழுத்தின் சுதந்திரம், உந்நதம்
இரண்டுக்கும் நீ
பரம வைரி!
ஏய் காளானே!
விட்டுக் கொடுக்காத
புற்றுவியாதி நீ!

✽

வாருங்கள், புத்தியக்கம் அழைக்கிறது.
முதுகு சொறிகிறவர்களையும்
'தொழில்' நடத்துகிறவர்களையும்
விரட்டியடிப்போம்.
லாபத்துக்காக
பணத் தொப்பைகளைத்
தடவுவோர் மீது
காறித் துப்புவோம்!
கொஞ்சம் காற்றாட
வெளியே செல்வோம்!

✽

ஓகோ! முப்பது வயதிலேயே நான்
செத்துப்போவேன் என்கிறாயோ?
என் ஏழைக் கல்லறையை
மாக படுத்த நினைக்கிறாயோ?
குஷியாகச் செய்! - அதற்கு
எப்போதும் உண்டு என்
ஒத்துழைப்பு -
நல்ல எழுத்தாளர்களை
ஒழித்துக் கட்டுதல் உன்
பழக்கதோஷம்.

ஒன்று அவர்களை
 பைத்யமாக்குவாய்.
 அல்லது அவர்களின்
 தற்கொலையைப் பார்த்து
 கண்கொட்டுவாய்.
 அவர்களின் போதைப்பழக்கம்
 அத்யாவசியம் என்று சொல்வாய்.
 மேதமை-பைத்யம்
 என்று அளப்பாய்.
 ஆனால் உன் திருப்திக்காக நான்
 பைத்யமாகமாட்டேன்.
 உன் குஷிக்காக
 இளமையிலேயே சாகவும்மாட்டேன்.
 ஓ! வாழ்வை நான் சமாளிப்பேன்!
 உன்மீதுள்ள தங்கள் வெறுப்பை
 வெளியிடப் பயந்தவர்கள் பலர்.
 என்னைப் பொறுத்தவரை
 உனது வெறுப்புப் புழுக்கள்
 என் பாதங்களைச் சுற்றிச் சுற்றி
 கிச்சக் கிச்ச மூட்டட்டும்.
 எனது பூட்ஸின் ருசியா வேண்டும்?
 இதோ என் பூட்சின் ருசி.
 தடவு, நக்கு!

SALUTATION THE THIRD

நினைவுச் சின்னம்

தற்பெருமையின் அங்கியணிந்து
 நடமாடுகிறவன் நானென்கிறாய்.
 ஆனால், ஒருசில வருஷங்களில்
 இந்தச் சில்லறை டம்பங்கள்
 மறக்கப்பட்டுவிடும்.
 இந்தக் கோணங்கி விபரம் ஏதும்
 நாளைக்கு இராது.
 உன் கதையோ வேறு-
 நீ பூமிக்கடியில் அழுகுவாய்.
 உன் பிணக்குழிமீது முளைக்கும்
 புல்லுக்கு உயிர்தரும் சத்து
 உன் எருவில்கூட இருக்குமா?
 -சந்தேகம் தான்!

MONUMENTUM AERE, ETC

கண்டவை

எல்லாம் தெரிந்த பெருநிலையில்
 அசல் அசௌகரியத்தோடு வாழும்

இன்றைய தலைமுறைக்காரர்களே!
 அசுத்தமான குடும்பங்களுடன்
 வெய்யிலில் பிக்னிக் நடத்தும்
 மீனவர்களைக் கண்டவன் நான்.
 பற்கள் நிரம்பிய அவர்களது
 சிரிப்பைக் கண்டு
 அசட்டு நகைப்பொலியையும்
 கேட்டவன் நான்.

உங்களைவிட
 நான் மகிழ்ச்சி நிரம்பியவன்.
 என்னைவிட
 அவர்கள் மகிழ்ச்சி நிரம்பியவர்கள்.
 குளத்தில் நீந்துகின்றன மீன்கள்-
 அவற்றுக்குச் சொந்தமான
 உடலில் துணிகூடக் கிடையாது.

SALUTATION

சுருட்டுக் கடை

ஆண்டவனே! சுக்கிர பகவானே!
 திருடர்களைப் போஷிக்கும் புதனே!
 கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்,
 காலா காலத்தில்
 எனக்கொரு
 சுருட்டுக்கடை வைத்துக்கொடுங்கள் சாமி!

விதவிதமாகப் பதனிட்டு
 கண்ணாடி பீரோவினுள்
 அழகான பெட்டிகளில்
 அடுக்கப்பட்ட
 வெவ்வேறு வெட்பதப்பங்களின்
 சுருட்டுக்கள்.

கூடவே, எடைபோட
 எண்ணெய்ப் பிகக்கு
 ரொம்பவும் இல்லாத ஒரு
 தராக.

இன்னும் ஒன்று-
 கலைந்த தலைமயிரைச் செப்பனிட்டு,
 சிறுவிஷமச் சொற்கள் பரிமாற
 அவ்வப்போது சில
 வேசிகளும் வரவேண்டும்.

ஆண்டவனே! சுக்கிர பகவானே!
 திருடர்களைப் போஷிக்கும் புதனே!
 எனக்கு ஒரு சுருட்டுக்கடை வேண்டும் சாமி!

இல்லையானால் வேறு ஏதும் ஒரு தொழில்-
நிரந்தரமும் மூளை தேவைப்படுகிற
இந்த எழுத்துத் தொழில் தவிர.

THE LAKE ISLE

பரண்

வாருங்கள்,
நம்மைவிட நன்றாக வாழ்கிறவர்களுக்கு
இரக்கப்படுவோம்.
வாரும் நண்பரே! - நினைவிருக்கட்டும் -
பணக்காரர்களுக்கு வேலையாளுண்டு நண்பர்களில்லை
நமக்கோ நண்பர்களுண்டு வேலையாளில்லை.
வாருங்கள்,
கல்யாணமானோர் ஆகாதோர்
இருவருக்கும் இரக்கப்படுவோம்.
தங்கமுலாம் பூசிய நடனக்காரிபோல்
விடி காலை பிரவேசிக்கிறது.
எனது ஆவலின் நிறைவு சமீபிக்கிறது.
சேர்ந்து விழிப்படையும்
இந்த வேளையின் குளிர்ச்சிதான்
வாழ்வின் மிகச்சிறந்த பரிசு.

THE GARRET

பண முதலைக்கு

உன்னைக் குற்றம் சாட்ட
நான் யார்?
ஓ, பணமுதலையே!
எனக்குக் கசப்பது
வறுமை
உனக்குக் கசப்பது
உபயோகமற்ற உன்
செல்வம்.

TO DIVES

முடிவுரை

ஒரு உந்த உணர்ச்சியை
உத்தேசித்தே அவன்
ஒத்தூ துவதற்கு தயாரானான்.

EPITAPH

Poems by EZRA POUND (1885-1972) from PERSONAE

லத்தீன் அமெரிக்கக் கவிதை:

பாப்லோ நெருடா

மெகெல்லனின் இதயம் (1519)

நான் எங்கிருந்து வருகிறேன்?
எந்த டெவில் இடத்திலிருந்து?
இப்படித் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.
இது என்ன கிழமை?
என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது?
எனக்குத் குறட்டை வருகிறது.
பாதிக்கனவில் ஒரு மரம், ஓர் இரவு
ஒரு கண் இமைபோல் எழும் ஓர் அலை
அலையிலிருந்து பிறக்கும் ஒரு நாளின் விடிவு.
புலி முகமாய்ச் சீறும் ஒரு மின்னல் பிழம்பு.

ஓரிரவு, தொலை தாரத்துப் பகல்
என்னிடம் வந்து வினாவிற்று:
கேட்கிறதா உனக்கு மெல்லென்ற நீரின் ஓசை,
(ஆர்ஜன்டைனாவின்) பெடகோனியப் பிராந்தியத்தின் மீது
அந்த நீர் மோதும் மெல்லோசை?
ஆம் ஐயா, என்றேன்,
கவனித்துக் கொண்டு தானிருக்கிறேன்.
பகல் கூறிற்று:

ஒரு காட்டு ஆடு
இப்பிராந்தியத்தில்
ஒரு கல்லில் உறைந்த வர்ணத்தை நக்குகிறது.
அது சுத்துவதை நீ கேட்கவில்லையா?
அதை அறிய உன்னால் முடியவில்லையா?
அந்த மழைக் காற்றின் நீலமயமான கைகளில்
கைப்பிடியில்லாத நிலவுக் கிண்ணம்.
கால் நடைக் கூட்டம் ஒன்று
நகர்வதை நீ பார்க்கவில்லையா?
காற்றின் துவேஷமிக்க விரல்
தனது வெற்று வளையத்தால்
அலையும் வாழ்வையும் தொடுகிறது.

நான் போகுமிடமெங்கும்
தொடர்ந்து வந்தது அந்த நீண்ட இரவு.
மூச்சுத் திணற வைக்கும்படி
கவிழ்ந்து சொரியும் அமிலம் அது.
களைப்புற்ற என் வாழ்வு முழுவதையும் ஒப்பித்து அழுதது
என் கதவின் முன் ஒரு பனித்துளி.
தொள தொளப்பான தனது
உடையைக் காண்பித்தது அது.
வால் நட்சத்திரம் ஒன்று என்னைத் தேடித் கேவியது.
திடீர்க் காற்றை எவரும் கவனிக்கவில்லை,
அதன் விரிவை, ஊளையை.

அதை நான் அணுகிக் கூறினேன்:
 போவோம் நாம்-
 நான் தென் திசையைத் தீண்டியவன்.
 மணலினுள்ளே பாய்ந்து காய்ந்த கறுப்பான செடியின்
 வேரையும் பாறையையும்
 பார்வைக்குக் கொண்ட வருவதற்காக
 அந்தத் தீவு,
 நீரினாலும் வானத்தினாலும் துண்டாடப்பட்டது.
 பசித்த ஆறு, சாம்பலின் இதயம்,
 சோகமான கடலின் வழி, தனித்த பாம்பு சீறிடும் இடம்,
 மரணக் காயம் பட்ட குள்ளநரி
 தனது குரூரமான புதையலை மறைக்கக் குழிபறிக்கும் இடம்..

புயலையும் திடீரென உடைபட்ட
 அதன் குரலையும் நான் சந்தித்தவன்.
 ஒரு பழைய புத்தகத்திலிருந்து எழுந்த அதன் குரல்,
 நூறு உதடுகள் கொண்ட வாய் மூலம்
 ஏதோ ஒன்றை எனக்குச் சொல்கிறது.
 தினமும் காற்றினால் விரைவாக
 விழுங்கப் படுகிற ஏதோ ஒன்றை.

கப்பலுக்கு என்னவாயிற்று என்று
 கடல் நீருக்கு ஞாபகமிருக்கிறது.
 கடலோடிகளின் மண்டையோடுகளை ஆதரிக்கிறது
 கடினமான அந்நிய பூமி.

வேட்டைக்கு ஒலிக்கும் எக்காளமாய்
 அந்த பூமி தெற்கின் பீதியை எதிரொலிக்கிறது.
 மனிதக் கண்களினதும் காளைக் கண்களினதும்
 பள்ளங்களை அது பகலுக்குக் கடன்ளிக்கிறது.
 அவற்றின் வளையம்..

சமாதானப் படுத்த முடியாத
 அவற்றின் விழிப்பு நிலையில் எழும் ஒலி...
 பழைய வானம் கப்பலை எதிர்ப்பார்த்திருக்கிறது.
 தப்பித்தவர்கள் ஒருவருமில்லை.

சிதைந்த கப்பல்
 கடலோடிகளின் சாம்பலுடன் வாழ்கிறது...
 தங்க-தொழுவமான தோல் வீடுகள்...
 கோதுமையோடு கொள்ளை நோய்...
 நீண்ட பயணங்களின் பனிக்குளிர்ப் பிழம்பு...

(சுருக்கமான தமிழகம்)

(கடல் வழியாக முதல் முதலில் உலகைச் சுற்றி வந்த ஐரோப்பியன் மெகெல்லன்; 1519-ல் தென்னமெரிக்காவின் தென் முனையில் உள்ள ஜலசந்தி (நீரிணை) யினூடே பயணிக்கிறான். அது இன்று மெகெல்லன் ஜலசந்தி என்று அழைக்கப்படுகிறது.)

PABLO NERUDA (1904-73), 'THE MAGELLAN HEART(1579)',
 இணைமொழிபெயர்ப்பாளர்:சி.ஏ.கார்த்திகேயன்.

ஆங்கிலக் கவிதை:

ஈ.ஈ. கம்மிங்ஸ்

கும்ராட்கள்

கும்ராட்கள் செத்தால்
காரணம் முதுமையல்ல
மேலிடத்து உத்தரவு.
கும்ராட்களுக்கு பயம்,
சாக அல்ல, வாழ்.
கும்ராட்களின் அடையாளம்
அவர்களிடமிருந்து கிளம்பும்
மனிதாபிமான மணம்.
மாஸ்கோவின் மேளம் அங்கே
கும்ராட்களின் ஆட்டம் இங்கே.
கும்ராட்களின் மனப்பீடிப்பு
பிராய்டுக்குத்தான் வெளிச்சம்.
கும்ராட்களைக் கண்டால்
எமக்கும் உமக்கும்
வயத்தைக் கலக்கும்
என்பது அவர்தம்
நம்பிக்கையின் உச்சம்.
ஒவ்வொரு கும்ராடும்
கலப்படமில்லாத
வெறுப்பின் உருவம்;
திருவாளர் கும்ராடு
ஒன்றையே சொல்லும்
ஓட்டை ரிக்கார்டு.
கடவுளுக்குத் தெரியும்,
எனக்கும் புரியும்.
கும்ராட்களுக்கு
பீதி கிளப்புவது என்னவென்று;
அது -
அன்பு.

E.E.CUMMINGS (1894-1962)

ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி கவிதைகள்

There is	This is a Statement
-இருக்கிறது	இது முடிவு சார்ந்த கூற்று
There is	This is my first Statement
-இருக்கிறது	இது எனது முதலாவது முடிவு சார்ந்த கூற்று
There is	a grain of sand,
	And the mystery of that is
	Beyond all power of understanding.
-இருக்கிறது	ஒருமணல் துகள் இருக்கிறது; அதன் மர்மமோ, கற்பனையின் முழுச்சக்திக்கும் அப்பாற்பட்டு இருக்கிறது.

வாழ்வப் பாடல்

(சத்ய தர்சனம் முற்று முடிபானது. உண்மையின் மூலம் என்னையே நான் புதிதாக சிருஷ்டித்துக் கொண்டேன். நான் ஒரு கவிஞன்ல்லன்; எனது தர்சனத்தின் தன்மையை வார்த்தைகளில் வெளியிட முயன்றமையே இது.)

உலகு முழுவதையும்
உன் ஆசையின் மூலம்
உன்னுடையதாக்கிவிடு
உனது காதல்
உலகு முழுவதையும் தழுவட்டும்
எண்ணங்களின் வழியே
உலகத்துக்கு மனசைக் கொடு
உனது செயல்களில்
உலகம் நித்தியமடையட்டும்.

வெறும் தனிமனித ஆசைகள்
எத்தனை கிணற்று நீராலும்
தாகம் தணியாதவை
உனது இதயம் விரும்பிய ஒரு மலர்
மரணப் பிடியில் வதங்கிவிடும்
உனது எண்ணங்கள்
உயர்ந்த குறிக்கோள்களாகலாம்
ஆனால் முரண்பாட்டில் சிக்கி
அவையே உன்னைத்
தளைப் படுத்தப் போகின்றன.

உறுதிக்கொண்ட புஜங்கள் எய்த
அம்பாகப் பறந்து

உனது லட்சியம்
 நிரந்தரத்துவத்தினுள்
 ஆழப் புதையட்டும்
 தூய்மையினால் தீவிரம் கொண்ட
 மலையருவிபோல்
 உன் மனம் விடுதலையை நாடட்டும்.

முடிவற்ற துக்கத்தில் ஜனித்து
 அன்பிலே விழிப்படைந்த குரல் இது.

கேள், நண்ப.

- வாழ்வின் அந்தரங்க வாசம் இது.
 வாழ்வுக்கு தத்துவங்களில்லை.
 தந்திரம் நிறைந்த சிந்தனை முறையில்லை.
 வாழ்வுக்கு மதம் இல்லை.
 ஆழ்ந்த சந்திதானங்களில் நிகழும்
 வழிபாடுமில்லை.
 வாழ்வுக்கு இறைவன் இல்லை. பயங்கர ரகசியத்தின் சுமை
 ஏதும் இல்லை.
 வாழ்வுக்கு இல்லம் இல்லை. இறுதி அழிவின்
 துக்கமில்லை.
 வாழ்வுக்கு இன்பமில்லை துன்பமில்லை
 அன்பைத்தேடும் தேய்வு இல்லை.
 வாழ்வு நல்லதுமல்ல தீயதுமல்ல. அசிரத்தையான
 பாவத்தின் இருண்ட தண்டனையல்ல.
 வாழ்வு ஆறுதல் தராது
 மறதியின் கோவிலில் தங்கி நில்லாது.
 வாழ்வு உயிருமல்ல ஜடமுமல்ல
 செயல், செயலின்மை என்ற குரூரப்
 பிணக்குமல்ல.
 வாழ்வில் மரணமில்லை
 காலநிழலின் தனிமைச் சூன்யமில்லை.

காலத்தைக் கடந்த நிலையில் வாழ்பவன் சுதந்திர புருஷன்-
 ஏனெனில் வாழ்வு எப்போதும் உள்ளது.

வாழ்வை நேசி
 எங்கிருந்து அது பிறக்கிறது?
 அது ஆரம்பமும் முடிவுமற்றது
 வாழ்வு உள்ளது.

வாழ்வின் பூரணிப்பில்
 மரணமில்லை
 பெருந்தனிமையின் துன்பமில்லை
 இனிமைக் குரல்
 அழிவின் கூச்சல்
 சிரிப்பு-துயரத்தின் அமுகை
 யாவுமே வாழ்வாகி
 பரிபூர்ணத்தை நோக்கி நடக்கின்றன.

அயலானின் கண்களுள் ஆழ்ந்து கவனி.
 அவனுள் இயங்கும் வாழ்வு
 நீயே எனக் காண்பாய்
 அதுவே அழியாமை.

வாழ்வை நேசிக்காதவனுக்கு
 சந்தேகச் சுமை ஏறும்
 தனிமை சூழும், அவனை
 மரணம் பவி கொள்ளும்.

வாழ்வை நேசி - நேசித்தால்
 அன்பு ஊழலாகாது.
 வாழ்வை நேசி
 உனது நீதி உன்னை உயர்த்தும்.
 வாழ்வை நேசி
 விவேகத்திலிருந்து
 அலைந்து விலகமாட்டாய்.

வாழ்வைப் பிளவுபடுத்தி
 மனிதன் துக்கிக்கிறான்
 பழங் கடவுளரை விட்டு
 வாழ்வை வழிபடு

நானே வாழ்வு
 நித்ய வாழ்வு
 இடையறா ஊற்று
 வாழ்வே என் கீதம்.

ஒற்றை இதயத்தின்
 வாசனையை நாடாதே
 அதன் ஆறுதலில் வாழாதே.
 அங்கே தனிமை பின்னிய
 அச்சம் குடி கொண்டுள்ளது.

நான் அமுதேன், ஏனெனில்
 நான் கண்டது
 ஒற்றை அன்பின் தனிமையை.

நிழல்களின் நடிப்பில்
வதங்கிக் கிடந்தது மலர்.

✱

உனது ஆசை மர்மத்தைத் துருவி அறி.
உன்னை அஞ்ஞானம் பீடிக்காது-
துக்கத்தைச் சந்திக்காமல்
மகிழ்ச்சியை நீ அறிவதெங்ஙனம்?
உனது விலங்குகளுக்கெதிராக
உரத்துக் கூடக்குரலிடாமல்
விடுதலை கிட்டுமா?
தளையிடும் பாசத்தை அறியாமல்
அதனை மீறுவதெங்ஙனம்?
அசைவற்ற இரவுகளிலும்
பூக்கள் மலர்கின்றன.

✱

மரத்தின் ஒரு கிளையை மட்டுமல்ல
முழு விருகூத்தையும் நேசி.
அப்போது உன் அன்பில்
கிளையும் அதிலுள்ள
இலையும் சருகும்
மொக்கும் மலரும்
உதீர்கிற இதழும் உயரமும்
தரையிலே வீழும் நிழலும்
யாவுமே சிக்கும்.

வாழ்வை ஒருமிக்க நேசி
அந்த அன்பு தேயாது.

✱

என் தம்பியும் நானும் அன்று
வெற்றுவானின் இரு நகூத்ரங்கள்.
ஆனால் அவன்
என்னை நீத்து மரணமடைந்தான்.

மென்மையான தென்றலும்
தென்னையும் குளிர் நதிகளும்
நிழல்களும் கிளிகளும்
பறவைகளும் நிறைந்த நிலத்தில்
சூர்யனால் அவன்
என்னைப் போலவே தகிக்கப்பட்டான்.

அங்கே பசுமர இலைச் சிகரங்கள்
ஒளிரும் சூர்யனில் ஆடுகின்றன.
அங்கே மிளர்கின்றன
தங்க மணல் கடற்கரைகள்,

பச்சை நீலக் கடல்கள்.

அங்கே உலகம்
சூர்யனைச் சுமந்தபடி வாழ்கிறது,
பூமி வெந்து மங்குகிறது.
சேற்று நீரில் செழிக்கின்றன
பச்சை நெற்கதிர் வயல்கள்.
ஆடையற்ற செங்கரு நிற உடல்கள்
பளீரிடும் ஒளியில்
சுதந்திரமாக உலவுகின்றன.
அங்கே, தெருவோரத்தில்
குழந்தைக்கு அன்னை
முலை சுரந்து பாலூட்டுகிறாள்.

அது மலர் கொண்டு வழிபடும் பக்தனின் நிலம்.
தீவிர மௌனம் நிறைந்த நிலம்.
மகாசாந்தி கொண்ட நிலம்.

அவன் மரணமடைந்தான்,
நான் தனிமையில் அழுதேன்.
சென்ற விடமெங்கும் அவன் குரலையே கேட்டேன்;
அவனது குதூகலச் சிரிப்பையே கேட்டேன்.
ஒவ்வொரு வழிப்போக்கனிலும்
அவன் முகத்தையே தேடினேன்.
என் தம்பியைச் சந்தித்தீர்களா என்றேன்;
எவராலும் எனக்கு ஆதரவு தரமுடியவில்லை.
வழிபட்டேன், பிராத்தித்தேன்.
ஆனால் கடவுளரும் மௌனமே காட்டினர்,
மேலும் அழ முடியவில்லை;
மேலும் கனவு கொள்ள முடியவில்லை.

அவனை எல்லா நிலங்களிலும்
எல்லாவற்றிலும் தேடினேன்.
மரங்களின் கிசுகிசுப்புகள்
அவன் வீட்டுக்கு என்னையும் அழைத்தன.

அதன் பின், என் தேடலில்
என் இதயத் தலைவ,
உன்னைத் தரிசித்தேன்.
உன்னிடம் மட்டுமே
என் சகோதரனின் முகத்தைக் கண்டேன்
உன்னிடம் மட்டுமே,
என் அழிவற்ற அன்ப,
இறந்தவை இருப்பவை யாவற்றினதும்
முகங்களைக் காண்கிறேன்.

கேள்,

உள்ளமும் இதயமும் நசிவடையும் போது
சநாதனம் சமைக்கப்படுகிறது.

இலையுதிர் காலத்துச்
சருகுப் படலத்தின் அடியில்
மூடுண்டு மறைந்துளது
ஆரண்யத்தின் சாந்தித் தடாகம்.

நேற்றைய தூசியின் சுமை
இளந்தளிர் இலை மீது படிந்துளது.
மரணிக்கும் பாசங்களினடியில்
சலிக்கிறது வாழ்வு.

நசிவினால் முடங்கி
உன் மனமும் உயர்வும் மங்கும் போது
ஓ, நண்ப,
பகல் மறைந்து பிறந்த இருளில் சிக்குகிறாய்.

ஆம், ஒரு செழிப்பான பள்ளத்தாக்கில்
இலை ஒன்று வதங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

✽

மலர் ஒன்று தன்னகத்தே
தனது சுகந்தத்தை வைத்திருப்பதுபோல்
ஓ, உலகே, உன்னை என்னுள் வைத்திருக்கிறேன்.

நானே சுதந்திர நிலை,
நீயுன் இதயத்துள் என்னைவை,
முடிவற்ற மகிழ்ச்சியினைக் கொள்.
பூமியின் ஆழத்தில் புதைந்துள்ள ரத்தினம் போன்று
நானுன் இதயத்துள் ஒளித்துள்ளேன்.
என்னை நீ அறியாய்

உன்னை நான் அறிவேன்
என்னை நீ எண்ணாவிடினும்
எனது மண்டலம் உன்னாலேயே நிரம்பியிருக்கிறது.
என்னை நீ நேசிக்காவிடினும்
எனக்கு நீயே மாறாத அன்பன்.

என்னை நீ கோவிலில்,
மதாலயத்தில், மருதியில்
எங்கு வழிபட்டாலும்
நான் உனக்கு அறிமுகமற்றவன்.
ஆயினும் நீயே என் முடிவற்ற தோழன்.
பள்ளத் தாக்கினை மலை பாதுகாப்பது போன்று
ஓ, உலகே,
என் கரத்தின் நிழலினால் உன்னை நான் காக்கிறேன்.
வரண்ட பூமிக்கு வரும் மழை போன்று உன்னிடம் ஓ, உலகே
என் அன்பினைக் கொணர்கிறேன்.

உனது இதயத்தை
 பரிசுத்தமாய், எளிமையாய் வைத்திரு.
 ஓ உலகே, அதுவே எனக்கு வரவேற்பு.
 நான் உனது அன்பு, ஆசை.
 மனசைச் சாந்தப்படுத்து, தெளிவாக்கு.
 ஓ, உலகே, அதுதான் விளக்க நிலையாகும்,
 நானே உன் விளக்க நிலை;
 நானே உன் அனுபவத்தின் சுய முழுமையாவேன்.

கோவிலில், தெருவோரத்தில் அமர்ந்து
 இடம் மாறி மாறி நிழல்கள் நகர்வதைப்
 பார்த்தபடியிருப்பவன் நான்.

✱

ஓ, நண்ப,
 உண்மையை நீ வரிக்கலாகாது.
 அது காற்று, சுதந்திரம்; எல்லையின்மை,
 அழிவற்றது, அளவற்றது.
 அதற்கு வீடு இல்லை,
 கோவிலில்லை, சந்நிதானமில்லை;
 எந்த ஒரு கடவுளும் அல்ல அது.

ஓ, நண்ப,
 கடவுளைத் தூஷிக்கும் வேலையை
 நாஸ்திகனுக்கு விட்டு விடு,
 மதத்தை சநாதனிக்கு விட்டு விடு.
 ஆயின் உன் அனுபவத் தூசிகளுள்
 உண்மையைத் தேடி அறி.

(1928)

நானும் நீயும்

சாலையோரத்து மரத்தின் இலைகள்
 மழை பொழிந்து பரிசுத்தமடைவதுபோல்
 காலா காலங்களின் தூசிப்படலம்
 என்னிடத்திருந்து அகல்கிறது.

மென்மையான மழைக்குப் பின்பு
 மரத்தின் இலைகள் பளபளப்பதுபோல்
 எனது உயிர் உன்னிடத்தே மகிழ்ந்து ஒளிர்கிறது.
 மரம் தனது வேர்களில் உறுதிதேடும்.
 நான் எனது வேரான உன்னிடத்தில்
 என் உறுதியைக் காண்கிறேன்.

சலனமற்ற ஒரு மாலைப்பொழுதில்
 நேர்கோடாக மேலேறும் புகையென
 உன்னை நோக்கி நான் வளர்கிறேன்.

கவிதைகள்/253

சாலையோரத்தில் ஒருசிறு நீர்த்தேக்கம்
ஆகாயத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது.
எனதுள்ளம் உனது ஆநந்தத்தால் நிரம்புகிறது.

(1928)

ஆநந்த போதை

கனவில் மூழ்கிக் கிடக்கும் கடல்மீது
கிழக்கே உதிக்கிறான் சிவந்த சந்திரன்.
சப்தம் செய்யாமல் வரும் இரவினுள்
கரிய பனை ஒன்று பெருமூச்சு விடுகிறது.

தூரத்தே கூட்டுக்குத் திரும்பும்
ஒரு தனிப்பறவையின் குரல்.
கதகதப்பு மறையாத கரையை
குளிர்ந்த சிற்றலைகள் வந்து தொடுகின்றன.

இதயத்தில் வேதனைபோல்
உன்மத்தம் கொண்ட ஆநந்த போதை.
என் தேவை எதையும் புரிந்து கொள்ளும் இதயம்.

ஆழ்ந்துறங்கும் நிழல்களிலிருந்து
புலம்பி எழுகிறது ஓர் இனிய பறவைக்குரல்.
ஒலியற்ற இரவின் காற்று கனன்று கனக்கிறது.

ஆனால் என் இதயத்தில் வேதனைபோல்
உன்மத்தம் கொண்ட ஆநந்த போதை.

(1927-31)

அவன்

அவன் என்னை நோக்கி நடந்தான்,
நான் அசைவற்று நின்றேன்,
எனது இதயமும் உயிரும் உரம் பெற்றன.
ஒரு திடீர் மௌனத்துடன்
மரங்களும் பறவைகளும் கவனித்தன.
ஆகாயத்தில் இடியோசை முழங்கிற்று.
பின்பு பூரண அமைதி.
அவன் என்னை நோக்கக் கண்டேன்,
எனது பார்வை எல்லையற்று விரிந்தது.
எனது கண்கள் கண்டன,
மனம் புரிந்து கொண்டது,
இதயம் விரிந்து எல்லாவற்றையும் தழுவிற்று.
ஏனெனில் அப்போதே
பிறந்து விட்டது ஓர் புதிய அன்பு.

எனது ஆகிருதி முழுவதும்
 ஒருபுது மகத்துவத்தில் சிலிர்த்தன.
 ஏனெனில் என்முன் அவன் செல்ல
 தலை நிமிர்ந்து நான் தொடர்ந்தேன்.
 அவனூடே நான் கண்ட நெடுமரங்கள்
 மெல்ல அசைந்து வரவேற்றன.
 சருகுகள், சேறு, ஜ்வலிக்கும் நீர்-
 அபோத நிலையில் வம்பளந்தபடி
 அவனூடே நடந்தனர் கிராமவாசிகள்.
 என்னை நோக்கிக் குரைத்தபடி
 நாய்கள் பாய்ந்து வந்தன அவனூடே.

ஒரு பாசறை வீடு
 அற்புத மாளிகையாகிறது.
 அதன் சிவப்புக் கூரை
 அஸ்தமிக்கும் சூர்யனுடன் உருகி லயிக்கிறது.
 தோட்டம் தேவதைகளின் பிரதேசமாயிற்றே-
 மலர்கள் தேவதைகளாயின.

மங்கும், மாலைவானுக்கெதிரே
 வெளிக்கோட்டுருவமாக நிற்கையில்
 அவனது காலாதீத மகத்துவத்தைக் கண்டேன்.
 சிறிய ஒடுங்கிய பாதையில்
 அவன் நான் தொடர்வதைப் பார்த்தபடி.
 என்முன் நடந்தான்.
 எனது அறை வாசலில் அவன் நிற்க
 அவனூடே சென்றேன்.
 பரிசுத்தனாகி, இதயத்தில் ஓர்
 புதிய பாடல் கொண்ட அதே நிலை.

எப்போதுமே அவன்
 என்முன் உள்ளான்.
 எங்கு நான் நோக்கினும்
 அங்கெல்லாம் அவன்.
 அவனது மகத்துவம் என்னுள் நிரம்பி,
 நானறியா மகத்துவத்தை
 விழிப்படைய வைக்கிறது.

எனது பார்வை
 ஓர் முடிவற்ற சாந்தம்.
 எல்லாவற்றுக்கும்
 மகத்துவம் கிட்டுக.
 எப்போதும் அவன் என்முன்.

(1928)

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

The Word

In the beginning,
All that was, is, or
Was, or will be,
The secret, or sacred Word,
Was that the Word.

THE ISLE OF THE BUDDHA

The word neither was
The word because he **POEMS**

Of a human, and captured
In a non-fungus source
Of such a subtle governance
And a religious force
There was formation
At its most reflected
Where from the concept
Of not being (void) is great

It was of no lesser time
With its **I ZERO GRAVITY**
And conceptual nature

This is the point of
II COBRA - HYMN

In which there is an
Exultation of thought

Here are no words, or
Things and a heaven
To make a story, and its essence,
Perceptibly, unmissably made
The word by its movement of its words,
From the pre-time pre-void
To the world of existence, and
Flowing over a waterfall,
As in an eternal
The flow of paragon for good

The movement becomes historic
Once it ridges itself with
The part like a stream
Who chooses the water to the deep

THE ISLE OF THE BUDDHA

POEMS

I ZERO GRAVITY

II COBRA - HYMN

The Word

In the Beginning,
All that was to be
Not evident,
The as-yet-unspoken Word
Was itself the End.

God as a referential
Entity being not,
The word neither was
His ventriloquial foetus.

Non-human, and cultured
In a non-lingual source,
At once a stable governance,
And a rebellious force,
Here was formation
At its most retracted
Where even the concept
Of non-being didn't exist.

It was of no linear time
With its remembered 'Was'
And conceptual 'will be'
This is the point of
Non-dimensional moment
In which there is no
Exultation or lament.

Here are no events, or
Things crudely invented
To make history, and its heroes,
Perceptions cunningly made,
Or come by in moments of abandon,
From the space-time nebulosity,
To the sound of ceaseless wind
Flowing over a wasteland,
As in an hourglass
The flow of parsimonious sand.

The momentous becomes historic
Once it classes itself with
The past like a seaman
Who chooses the wake to the ship.

Invisible, magnetic, and strong,
As that which keeps the planets
And the stars in their courses,
The ship has its retentive cord
Which the seaman if he chooses
May pull in and be back on board.

The striving for futuristic
Phantoms in the wrong direction
Makes the momentous historic
With a past out of which
A theoretical future is born,
Like an enduring pain when
the pricked sole retains the thorn.

Soon there is 'there'
And 'over here'
A moment in non-time,
A point no-where,
Has bloomed stupendously,
And such god as has let it be
Feels somewhat silly.
But then the poor Being
Is a fantasmagoric invention
Turned out by the temporal process
For its own justification
That it is divinely begotten.

If the whole process
Is a begetter-begotten affair
The Creator and the Created
Would make out as a simple
Cause-and-effect pair,
And out the window would go
The causeless Eternal Principle;
For time linear,
Curved, or with a bend,
Once begun,
Must move towards an end.

Granting that it is
Ventriloquially God - spoken,
This Word, or this 'Bindu'
Just thrummed out

Of Siva's tiny hand-drum,
Made manifest from its
Uncreated state called variously,
As Akshara, Nibbana, and
The Mathematical Singularity,
What definite thing
Was it up to?

Stay in the contemplative
Self absorption of its sources?
Or break out into the process of
Thesis, anti-thesis, and synthesis?
Move in and out in
Blessings and curses?
Go as a hate-laden
War-whoope, or the roar
Of an enlightened master
That dispels a listener's
Self-imposed prison
Of conscious slumber?

The begotten begets ad-infinitum,
Multiplying itself into
Linguistics, logic, and their
Intemperate search for
Absolute cognizance
Through the verbal device
Which helps the knower
In his self-deception
That when something is named
It is now thoroughly known.

The knower assumes
The status of creator
As he lays one insignificant
Brick upon another.

The slowly growing Babel
From totems to bio-genetics
Is an edifice of items
Known but not understood
Brought out without their undersense
Except to grow

Into another Babel
Brick by brick
Beneath the floor.

An inverted tower of arsenals
That stores clubs, slings, lances,
Arrows, bows, and cross-bows,
Knives, guns and bombers
Fitted out with nuclear devices
Good enough to lay to waste
Fifteen planets like this Earth.
Not with the savagery
Of explosive sound
And searing light,
But as a device in suspension
Over its target, delivering
An oration of neutrons
At a frequency
Quite ultra-auditory
That blasts into non-being
Every living thing,
Leaving behind a wasteland
Of factories with their machines,
Cities, highways, roads,
Temples, and their Gods,
As if the God-begotten Word
Has gone completely mad,
And resorted to chatter
Through the neither-end of matter.

Zero Gravity

"Have a nice free-fall!" wishes the Heuristic AI,
The space - ship's tyrannical super-brainy soul.
And we, in our free -
Fall, are free to fall
As much as we're bound to, like
Our First Parents:

Encased we're in womb-suits, unlike
Our poor First Parents.

The tiny burps of our coded prayer-beeps
Seem lost in the contending static of
Every supermouth transmitter
So sparingly called at home, Star,
That holds forth forever
In the void's unknown media.

And H. AI,
The computer-cum-Space-ship
Itself a super-computer
Calls out in the name
Of its software imperium,
"Ecce Homo - Behold the Man!"

And Man spread-eagled, falls.

We're being thrown overboard
By a new kind of reasoning
By a new kind of righteousness,
Electrified to outstrip the speed,
The fallibility, of its very human source.
After the exhaustion
Of all its provisions
Every one of our space - suits
Would soon be a coffin.

Until then we would live. Live?
Move with a purpose
That would overwhelm
Our infinitesimal being,
And thereby give it meaning?
No, we would not even have
The vision of some inner hogwash.
Out of this inexhaustible Universe

We would be granted only
An infinitesimal tug of gravity.

As for us,
That would be the only
Abiding subtle reality.

Are we still orbiting the home-star?
If, on the other hand
We're in interstellar space,
This is still the goddam home - Galaxy.

Lit dimly by the stars
Something like a cloud
Of iron takes shape
At the galactic fringe;
A tentacle with
The prehensile extension
Of a human as its tip
Stays stiff like
That of a Hindu icon.
We suddenly realize that
It's not abhayahasta-
The 'fear-not' gesture -
But that the hand is in
A perpetual act of pushing.

It's Expansion working apart the galaxies
Before the Universe
Hypothetically collapses.

The whole damn thing
Works like Samson
Who got himself
Crossed with Hydra.

And zero gravity
Crashes down on us
Like a roof of pillarless cavity.
The nightmare getting close
We cry out in our sleep
In a coded radio signal,
"Mama!"

(To A. C. C.)

To Ezra Puound

Far away over the waters,
To be back among familiar faces,
You were among races
That came of conflicting intellectual hatchings.

Cape held aloft by the icy wind,
Ruddy your hirsute aureole,
Eyes quickening to the contrast in blue,
You night-winged through the London mist,
And through a new race of canaria
That screeched off forever
The cooing Victorian feathers.

Here around you rushed the new Century
With no-nonsense social sensibility;
Shavian darts of magical insolence
Barbed to pierce the armour of
Britannia's complacency,
Prophecies of things to come
Made by Herbert George Welles,
As he switched into the Darwinian trance,
And envisioned in the pigmentation of our brain
Vistas of doom, monochromatically pink.

There was even G.K. Chesterton,
Another cape wearer, assuming
The stance of a knight-errant
With a packed up revolver and swordstick,
Enarmoured of the things to go,
Things actually never ever were.
Precursor to the two World Wars,
The charge of brave new ideas,
Rushing to the succour of Man,
Was like the hair upon his head
As if he was being electrocuted,
Standing on end, brilliantly lit,
With the bluish flash of death.

It was with suspicion quite unmixed
That your peers looked
Askance at the harsh glow of your window
Behind which there was to be
A new erudite spontaneity.

Verse was precise science for you;
 It faults you had they were elsewhere,
 Deep in the murk of a racial idea,
 Shaping not history, as you presumed,
 But the paradox of the Poundian image:
 Ezra Loomis helps Master Joyce
 To labour over the bereavement
 Of one Mr. Bloom who is Jewish
 While Dr. Pound goes over Italy's air
 Endorsing the Century's anti-Semitic pair.
 You who warned the poet not to be viewy,
 Slipped, though it was far afield of your trade,
 Into a very unpoetic view, held by centuries of myopia
 That just this race was Usura's chosen children, whereas
 Tolstoy had the vision to say
 That their having been kept away
 From Governments everywhere
 Had made them to "Buy cheap, sell dear,"
 To quote from Stephen Dedalus's
 Joycean Stream of consciousness.
 Eyes trained to the melodic harshness
 Of the right word and the perfect line,
 To overflow the given barrier
 Into a nameless mankind was beyond you, it seemed.
 When you sought the true aristocrat
 Among the Greeks and Eastern Sages,
 You were shopping but for
 Fence-posts, number-locks and roller-shutters;
 For you never ceased in using every
 One of your finds to shut out your favourite enemy.
 Under that incessant light in your cage at Pisa
 While with a non-existent rapier
 You fenced with the air
 You were still in a desert where,
 As the wind passed ceaselessly
 Through a network of caverns,
 You heard the ageless whispers of a ghostly prejudice.
 Never did you repent that you fell
 For a jackbooted horde from hell
 That persecuted
 A people out of whom came the aristocratic
 Sages and saints called Hassidim and Zaddic.

The Hanged Men

In the crowded city-bus,
Packed to bursting with standees,
The festive secular jostle
Gave her urban fingernail
Lusty direction as it crossed
The impenetrable caste-code
In a furtive flash, and she stabbed
My untouchable epidermis,
Leaving in it an inprimature,
The crescent of remote Isis.
My nerve-ends took fright
At this embedded tiny curvature.

Sensing my fear, she spoke with her
Bold eyes, "Wait a second, dear,
All those old cranks we call sages
Belong to the barbaric ages.
Manu, their moral codifier,
Was not even a bonafeid seer.
Had he been really one
He would've received his vision
From the inner revolutionary
Light that gives a turn to history.
All he had was the knack for converting
What was old, conformed, and comforting
Into a book of moral codes
Weaving spite with ideals of sorts.
The human element wasn't made noble
When he endorsed the already tribal.
All that he gave us was the inhuman
Idea of low-caste pollution.
His coarse codes of dos and donts
Have polluted India for long.
Not the Ganga Waters but history
That's come washing our holy misery.
Not even the gods can catch us
As we press together our two selves
In an overcrowded city bus,
We're deep in a new democratic
Miniature India in transit."

My mental reply was, "Oh, no, Ms!
You know this is sheer madness!
You are to me, as all through the ages,
Still a remote unseen mother goddess!"

Her eyes were now wider
Her thoughts getting louder,
"What about Mahatma Gandhi, Ambedkar,
And the Tamil rationalist Periar?
Where's the modern nerve you grew
From the seeds these leaders threw
All through this land of sorrows
And such psychic soil as yours?"

"Away from your historic romance
Turn to contemporary facts,
They still have cups apart for us
At the tea-shops in the villages.
We don't build there in stone and cement
For fear of being shot, hacked, or rent.
Ours should only be thatched huts
That could anytime be burnt.

"Thought Gandhi in nineteen thirty three,
This land would shed untouchability
Within five years but Ambedkar differed,
'The Hindus would take much longer' he said,
'Fifteen years!' Look at the calendar
And across every city border.
But then they were civilized men
Who misread this goddam nation.
The writ of law? In the village, no!
As for secular enlightenment
There's a great deal lesser of it
Even in the urban twenty percent."

All the same I followed her
My nerves tingling with fear.
The age golden or just iron
This was what had always been.
At the confluence of the holy
Ganga, Jamuna, and Saraswathi,
Was a rush of human traffic
Playing little unconscious tricks

With their petty inner selves,
Their myriad gods, and moral codes.

Cheating the holy law of wed-lock
Is also here too. But the furtive fuck
Is absolved easily for the high-born,
Change the holy thread for the man,
A brass-pot of water on the head
For the woman out of the wrong bed.
But for low-borns like me, tradition
Gives no such slick tricks of redemption.
Still the genetic stock has its own codes
Which have long been hidden from the gods.

Before we stripped and got into bed
We exchanged bits of liberating thoughts.
As we lay together
With me within her
I saw a tree-trunk gateway
From nowhere to nowhere
But with a hole at its threshold,
And I thought "therein goes my head."

Two tree trunks each with branches six
Ritually chopped with hatchets
Made the posts of the cosmic gate
With the crossbeam for the gibbet,
And the double-six code was docked
To the signs of the zodiac;
This was what had always been
If what I do now be seen.
If know this a repetition
Of my past incarnation
As I am hanged by one leg
Between the posts from the gibbet.
Right above my head is the hole
Sucking at the bristles of my soul.
From a point now down below
Sirius burns like a pit of glow,
Picking out in dim perspective
This land of perennial sorrow.
The earth above is gathering its cyclical
Thirst for blood and ritual.
This night, as ever, I'm not indicted,
To make you make up your own guilt

The lore of hatred has its logistics
As in old Valmiki's epic:

In the vigilance to attain caste,
Says the majestic Ramayana,
An outcaste boy trespassed
Austerity, for the commence of which
Only the high-born is fit.
The unholy vigilance has caused
A Brahmin to drop dead in Ayodhya.
There is chaos in the cosmos
Which is but a by-product
Of who is who to do what.
My death alone would
Revive the Super-Dead.

The ageless night of rituals
Begins to mutter with the rat-tat-rat
Of drums that are scurrilous.
The flame that looks like a fingernail
Approaching my slum would soon turn
Into a tantric gateway for arson;
I hear hate-ladden oaths and chants
Weaved on Vedic variants.

In the lead is the avatar
Of justice and righteous valour,
Answering to the hum
Of the fire-word "Ram",

What does it mean, this Rama?
And, while we are at it, Krishna?
The Hindu brand of Hellaluja
Which goes "Hare Rama, Hare Krishna"
Means, "Hail the Blackman, Hail the Blackman",
A tribute to two ancient godmen,
Or deliverers long forgotten.
What lives now is a rewrought
Servile god of a myth retold.
Testing the sweep of his scimitar
This Rama makes his torso bare
And with a wide swish in the air
Lops off the head of another Rama.

But with no blank blood
Would the uterine thirst
Of Isis would be quenched.
Her magical forces of suction,
Perversely called gravitation,
Brings down the astral fluid
From Horus's testicles
To the crown of Osiris;
Thus the Son receives
The Eye of the Father.
Once the head is severed
The plasma burns and dribbles
To fertilize the Mother,
While my soul is an awkward drop
From the absolute of all scars
Gathering the momentum of silence
To go mute among the stars.

Riverscape, India

The river has its liquid holiness
Held in the valley, behind
A utilitarian dam
Which allows but its name
To course down the vast river-bed
In a thin stream, squiggling
Like an indecipherable script.

When uttered in the golden age of
Krita Yuga, the name of the river
Released its grace; you were granted
Visions of celestial damsels,
Gods in clash with demons,
Battle elephants famous for sextuple tusks,
Chariots travelling at the speed of thought,
And Vedic panegyrics chanted
Exclusively within
The circle of the high-borns.

Now the age being that of
The dark Kali Yuga
The pollution of low-born righteousness
Has eroded the name
Of its magical diction; also
There is no uttering of anything any more
Without the stench of
High-born halitosis.

All that the river grants now,
As you utter or not its name,
Is the awakening of the olfactory god,
Assuming there is one;
You know your Yuga
By its stinking reality,
All over the river-bed
Is shit quite contemporary,
And the god of wind-cum-breeze
Goes spreading the dirty news.

An emblem of time that spans
All four Yugas, as much as it's the mount

Of Yama, the god of death,
Comes the water-buffalo.
Slow as though in a trance,
To anyone or anything On its path
Not giving a damn, it moves
With a bovine persistence
Like this glorious nation
About which Mr. R.K. Narayan
Tells Sir Vidiyadar
This that recalls Karakka:
"India will go on!"

I, for one, wonder, "Where?"
The stream on the river-bed
Gives tribute to muddy pits
Whose fluviatric stagnancy
Takes on a mercurial sheen
And comes alive with
Tiny amphibian nodules.

The creatrix of the Universe
Assigned to transform matter
Into luminous ovules of souls
Is in metaphysical throes
As she delivers frogs
That vocalise in unison
A noise that resembles a religious chant.
To awaken us to this decadence
We have no god of critical-sense,
And cushy as they are
In their hierarchic tiers
Gods seldom discuss dogma;
The cosmos is in need
Of no rational tinkering;
The soul evolves agonizingly until
It reaches absolute intransigence
To everything that is not in the priest's
Preponderant list of rites.

Miniatures of immobile gravity
The frogs seem evolved to a fine degree
That a sacred imprimature,
The colonials called a 'caste-mark',
For their lofty held heads
Would not be unbecoming.

Into the tender first light of day,
Dreams lingering in its umbra,
They surface like urges repressed
Throughout the past three yugas.
They clamber on to paleolithic perches
In a most unfroglike fashion,
And attend to the lunar phases,
Like memories yielded by the very rocks,
Persisting in their abstract stoniness.

With dim sensibilities,
And cocksure tribal posture,
They eye the world not nominal to them.
The worker's quarters with
A low-caste politician's name,
And a once-timeless horizon,
Now transformed by the harsh
Profiles of a factory,
With its bristles of complex hacienda,
Make in them but a sequence of blurs,
Upon which evidence they decide,
"These godless blunders
Make up but Kali Yuga!"

Iron ingots not chastened
For machinery, but sensitive,
For the most part, to intrusion,
Their motionless concretion
Has the surprise of a missile-action
Gathered in their hind-legs,
Ready to deliver them back
Into the slimy stagnancy of
An aquatic sub-night.

Until any such emergency,
Restful they would be
Like cushy lines of gods,
Sumptuous bottoms delicate
Upon wet-harsh granite.

Einstein In Orbit

Even to his rather dimmed vision
The supernova stood apart from
The stellar expanse.
Not that what he saw was

What he saw, though he knew
It was something that would have been
Certainly registered by the telescopes
In the neighbouring orbits-
Had it really been out there.

Being trustful of what he
Listened to rather than
What he heard, he lifted
His mane to the moment
And it was gone, leaving
Its resonance to make
Whatever silence there was
to attain meaning.

And it was this meaning
That told him it was a voice,
A unit of voices, rather,
Thousands to the Sixty
Thousandth power,
Converging from the periphery of
The resonance to its core through
Successive domes of silence.

Having locked
His mathematical deliberations
Into the memory-pool,
He tapped the keys of the computer.

For the piano, and the keyboard
Slipped out, almost a spontaneous
Sheet of thin oil.
He aired a Vivaldi without much
Conviction, and then turned
From its melodic luminescence,
As if to surprise himself,
In a sudden shifting of the keys

To a nebulous turbulence, murky, but
With an undercurrent of
Precious shimmer; only
When his fingers sprang
To the inevitable bombast,
Did he know it was
A bar out of the Ring of
Nibelung.

The swell of vibrant chords
Was a web of sound, meshing
With skeletal corpses,
Thousands to the sixty thousandth power,
And over them the frozen
Postures of military columns
In zeig-heil goose step.

Listening the while
To the silence of his blood,
Where no Kraken of hate
Broke surface, he saw it,
A tear drop shed long ago,
On hearing the test
Explosion at Allergamado.
Now the tear-drop
Detaches itself
From his lachrymal gland,
And floats forth
From his right eye
Like a deep-space probe,
The surface not smooth but
Almost nebular, as if
It was tiny E.T.
Trying to communicate
With body language,
It stood suspended in space,
Facing him, defying gravity.
Even before he fully grasped
The message the being
Hovering before him was
Giving him, shame,
Like sweat, broke over him,
The shame of the First Human

Couple, and it wiped out
Something, someone,
He had long known as
Intimate and trustworthy,
Now exposed as his own
Disposable identity.

There was a flash as if
The tear drop was itself
A nuclear device,
Blasting out of its
White-hot core
The ashen phantoms
Of all created life.

Desperately his hands
Moved over the keyboard,
Like caterpillar-vehicles
Exploring the radioactive terrain.
There was nothing,
Nothing living, except
Something golden
In the ashen distance.

He pressed forth in all speed
To find it was a manger
Wherein the Child was labouring
Out of the Womb.

Lineage

The Great

Khrukshetra

Incident on strike-day;

Lord Krishna sings to Arjuna
At the war-front of Khrukshetra,
“Renounce fighting to
Escape the guilt of killing, would you?
But it’s beyond your warrior-
Kshatriya caste to renounce,
Your way, your dharma, is to fight
And kill or be killed.
Another word, take no reward,
Leave that part to my account.”

Lord Krishna the manager
Sang as much of Bhagavad Gita
To the workers at the strike-front,
Only to be struck down by a stone
A warrior-caste striker had thrown.

(To C.S.Chellappa)

A Prophet in the Woods

While in the woods
A prophet was led to conclude
That his profundities didn’t amount
To much.

The dappled sky negated him
Like an unruly audience of
Celestial intelligentsia.
Every leaf was a different tongue
And a different eye
Each indispensable to a wholeness.
Not that the leaves had a hidden meaning
To their profound rustle.

The Bicycle Tyre

Almost skeleton-thin, dusty,
And in a pair of threadbare trousers,
The boy nevertheless owns
A junked bicycle tyre;
He uses a stick to make it roll.
Equiped to live in an age of equipments,
The day seems to hold for him
Serious affinity with his times.
He does not pause to reflect the fact
That the tyre has no vehicular use.
But it does give
Sophistication to his run.
And, as does the spirit of technology,
It gives him a sense
Of ever increasing progress.
As he propels this plaything
With a touch of innocence,
This poor little boy
In a remote Indian street
Is in tow with the world
With its Fords and Suzukies.
Though,
In his hands
This minor marvel
Of a minor technology
Transcends utility.

Lineage

For all his flamboyance,
The fire-god begets
Ashes.

The Great Wind-Tamer

A seven year old
Tames the wind
With a kite.

Facet

Gazing out at their counterparts
Seated in the room in double rows
The images in the mirror wall
Slowly smile with heavy knitted brows

Points of light sprinkle from silver spoons
Into classy Chinese crockery
As the images in the mirror mix
Reflected milk, sugar, and tea.

Weightly talk, wit, and furtive smut
Exchanged in the room are mere gestures,
Mime, and lip movements in the mirror
Where silence is the abiding culture.

Watchful of both the room and its double
The mirror with its inner and outer
Janus facets is an open doorway
But for entry a frozen barrier.

The Desert

This vast stretch of sand
Golden in all directions
Is a soothing view, but
Burning underfoot
And ever on the move
Is a fistfull of desert
In search of a shade.

(To Bala)

Epic

A feather detaching itself
From the wing
Render on the
Pages of the wind
The life of the bird.

The Door

The moth knocks open
The flame
Into the abyss.

The Flood

The foraging viruses of
Eons and nano-seconds,
That fatten themselves upon
Mind-born creatures,
Efface the icons
Of their theandric features.

Devoid of easy semblances,
The Northern icebergs, each with
A treacherous subsurface volume,
And embodying a subzero Reason,
Are marching down the sea-lanes
As a replacement Pantheon.

While the lighthouses are grinding
To a stop, their mills gone undersea,
Every frozen freshwater giant
Provides to the thirsty, and feels
Its way into worshipful hearts,
Dislodging them of ancient eels.

As its temples and land-hoardings
Go below the rising brine
Every profession of the One True Faith
With the promise of immortality
It sustained for its subscribers
Dies with the gutter-born flea.

The indulgent process wherein
Memory, the cocoon, comes first
Into being, and then to assume
Power by proxy, projects its source,
The referential silk-worm,
Seeking through it self assurance,

With which the projected fiction
Bloats itself and flings itself
Towards the knowable horizon
To have a sapid proof of the sun,
Vanishes at the fire-shock, and recoils
To reappear, curled within the coccoon.

The Flood demands of us
That all images, carved
By hand or mind,
Or frozen of what would be
A perennial flow
Are unclutched into the sea -

That the one who held on,
And what has been held on to
Turn into the flow without
Beginning or end, and that volition,
Voided of the very act of voiding, be
Taken to high Inebriation.

The Isle of the Buddha

PART - I

MAN :

By count higher in number,
The consensus of the more
Stands cheek by jowl with
Their race, religion, et cetera;
And the limelight reveals a thug politico
Who perorates, "Our rule! Our law!"

CHORUS :

Under the threat of his wagging finger
We, the lesser in number,
In all areas press forth
And end up with an overreach
Which again is our undoing.
We've always looked over the shoulder
For the political disaster
That was to overtake us
Sooner or later.

WOMAN :

A symbol of their Buddha,
Ficus religiosa,
Totemic for us too,
Starts the long drawn war:
Wherever we were
A voting majority
The tree with its environs
Was grabbed with all religiosity.

CHORUS :

And we, to save our electorate
Put into the trunk of our ancient
Symbol of Lord Siva
The axe and twin-handle saw.

VOICE :

The double-race country's cultural
Exchange soon gives in
To the trading of mutual
Teasing, based on ignorance
About the other race
Each cultivates with a face
Intellectually shameless
For the art of oratorical
Jingoism and abuse.

MAN :

Soon enough our library
Donated by a North-Western country
Goes up in flames,
Put to the torch by a military
Led by men who're dyslexic
And blatantly barbaric.

CHORUS :

Bright young boys are traumatized
By perverts who're militarized.

WOMEN :

The new generation
Takes up the slogan,
"There's no God;
We're born dead."

MAN :

In our region
The marauding army was ambushed
By young gun-men;
Thirteen soldiers were killed.

VOICE :

From now on it's
Gun politics.

CHORUS :

The book-burning Government's
Thug-wing with its
Appetite for gore,
Finds in this news
The long-sought-after excuse
For a state-sponsored terror.

MAN:

"Blood for blood!" cry they
And to the guttersnipes
Give the day.
Sharing with us the same tongue
The guttersnipes but
Profess a faith of the desert,
Which to them is not
The surrender to Divinity
But edified thuggery,
Protected by
The powers that be.

CHORUS :

They sense serious blood,
And awash their faces
Runs a wave of bared teeth;
Out of lorries and trucks
Their horde of street toughs,
And convicts armed by the law,
And drugged to capacity
Spill like the gush of a blasted sewer
Into the capital city.

WOMAN :

Caught between the guerilla policy
To wipe out the pacifism
Natural to our society,
And the vengeful state-terrorism,
Lay a whole people's innocent
Blood as a victimized unit.

VOICE :

Street by street, house by house,
The low and the very high,
All the classes with their divisions
Swept off by the force of unreason
Are aimed with an uncanny precision
That belies a backward nation.
It's the nine-day rule of
Blood-lust, looting,
Rape, and arson, as the police
Stood about exercising
Their sphincter-muscles.

CHORUS :

We abandon
All our means,
Home, possession,
Service, business,
And our nation.

VOICE :

Soon the country's economic stride
Is pushed back by a decade.

WOMAN :

The news comes live on the Telstar beam,
And in the blood of those that would listen
Pulses across the ocean a scream.

VOICE :

It is the voice of an ancient people
Committed by faith, things traditional,
Linguistic codes, and saintly rationale
To the law of the wheel,
The wheel of retribution;
The way you are now is what
You did in a past incarnation.

The rationale was lost
In the urban hubub

Of quickened sensation.
Faith, quite peripheral,
Had become and embarrassment.

WOMAN :

All those inner codes,
Once held dear to our heart,
Are now gobble-dy gooks.

VOICE :

Devoid of inner significance,
Traditions stiffen into social
Barriers, across which faces
Leer like the snouts of animals,
And assume it's quite political.

CHORUS :

Brothers in race,
Our relationship with them
Has its trace in names;
Gemunu for them
Gramani for us;
The name Nayaka
Runs in both races;
Study the skulls
Beneath both faces.

MAN :

But their myopic professors
Of history and lore
Don't even have the faintest idea
That they with their kings
Were converted to Buddhism
From our very faith.
Their myopia goes
With cowardice
In their fantastic
Inability to see
That the tale of
Odysseus and Circe

Was plagiarised by a monk
And spun as that of
Vijaya and Kuveni;
With this one invention:
The racial purity
Of the ruling majority!

CHORUS :

Brothers in faith,
To them the wheel is
The Buddha's Dharma,
Just as it is to us
The wheel of the Cyclic Karma.
Common to both it goes
Wobbling and berserk,
Raising the frontal dust screen
Of political cunning
As a blind for
Retromingent gunning.

VOICE :

The daily reportage,
At first charged with passion,
Gets older by the day;
The molten feelings freeze,
But to shatter again and again
With the latest news.

In what was once an idyllic courtyard
A child lies dying,
Dazed beyond pain, blood
Bubbling out of its gut.
It is the pulse
Of a river
Innundating yearly its delta.
An ancient settlement there,
At the threshold of history,
Builds a string of cities
When the Pyramids are yet to be.

The people of Sindhu Valley,
Taking their metaphysical

Hint from the cyclical
Draught and fertility,
Work at the conceptual
Spokes and hub of the Wheel.

When the shooting began
The Child had been playing
With the tiny wheel
Of a toy-engine.
Now the plaything
Is being innundated
By a tiny flow of blood.

PART -II

CHORUS II :

Our monks are never in doubt
That this Island was picked out
By no less a historic personage
Than Buddha for meritorious carnage.

VOICE :

The Dharma is a wheel
Describing a circle
Like a snake biting his own tail
To redeem his being
From its slithering squiggle.

MAN II :

We have come a long way
From the classical struggle
Between good and evil.
Pedants of the West are
Now well beyond
Either, Or, with their
God declared dead,
And the Divine Corpse
Handed over to the philanderer
Holding the office of undertaker.

WOMAN II :

We also have our claim
To scurrilous history,
Like Christendom,
Hindustan, and Islam.
The sect of the Waldenesians,
Who lived like Jesus
A life without defences,
Were put to the sword
By pope Innocent III.
Think of an innocent
Doing that!

MAN II :

Pushyamitra's Brahmins blessed
The rows of stakes that
Impaled Buddhist monks.
But the Mongol brought with Islam
Something more sophisticated
Than swords and stakes -
His brotherly spit.
Whenever he met a high-born casteist
On the Indian street,
The invader made him open
His mouth under a death-threat,
And used it as a spittoon.
These and such have a cyclic
Way of recurring and we like it.
History is but tit for tat.

CHORUS II :

There is brotherhood among all faiths
At least in their laying to waste
The spring at its compassionate source.
We are no exceptions, certainly not
Holier than thou, no, dear sirs!
Our's is as cruel and human
As that of your nation.

VOICE :

Here they hold holy a pock-marked moon
Across which passes a procession
Of the prehistoric saurians
Mammoth, swift, and terrible,
For the most part cannibal.
From a far off time when man
Was not yet for six million
Years, the procession goes on
In a hyper continuum
Across luna's cerebellum.

CHORUS II :

Yet the wind howls with egalitarian upstarts,
Grasshopper races register protests,
Swaying with every vegetable blade,
Though they're clever with books and trade.
But then history as we have it
Has its trumped up part.
Our vengeful monks keep us taught
To remember the Hindu torture
And the stakes of Pushyamitra.

MAN II :

And is not non-Violence
The big mistake and weakness
In the Lord's teaching?
Which makes it all the more reasonable
That we pledge to protect it
With the armed forces.
History rectifies the flaw
In the canonical law
When we into the prismatic
Heart of the Lord's Dhammapada
Thrust a phalanx of bayonets-
It doesn't matter if Tripitaka
Has a hole, it's after all
A triple basket that somehow bleeds.

CHORUS II :

Maybe that explains the growl
Of every tree, bush and grass blade;
The mute vegetation is a-prowl,
Breaking into sudden fusillade,
Stabbing out into our armoured line,
Killing truckloads of our men.

MAN II :

We scream vengeance,
As would any religious folk,
And call for more armoured cars
Out of Buddha's begging bowl,
A crucible that springs
In our uptight age,
Not the waters of life or faith,
But the grin of mechanized death.

WOMAN II :

A death we bring to those who
Envision it riding a buffalo,
Asleep as it moves, leaving,
As is our preference,
No messy wake of legal inquest.

CHORUS II :

A whole people
Comprise our target,
Cheerfully encoded
'The Area of Smiles,'
Crawling with men, women
And children born and unborn.

VOICE :

Delivered as if by
The womb of a mountain,
The colossal monolithic
Gotama's vast visage too
Is an area of smile.

CHORUS II :

But in the sudden night

Of iron we impose
All smiles are not equal.

MAN II :

We pick up the crackle
Of the commander's voice
In monkish code, "Milinda!"
Meaning, simply, "Attack!"

VOICE :

But king Milinda was led
By Nagasena's subtle reasoning
From matter to void.

MAN II :

Our plane pucara from the air
Picks out a cross on a spire.

VOICE :

A heap of civilian faces
That pose the single
Acute question "Why?"
Within the refuge of Church walls
Get the answer in a ball
Of fire that says, "Die!"
There is no report
Of what pulsed in full force
Inside a pregnant woman
Mowed down by an AK-47.

It was not the conditioned
Somnolence of a religion,
But a nameless foetus
Crouching as if bound
Yet free in its suspension,
Most of all redeemed
From criminal justifications.
It had a granite look laced
With a tiny smile that said
"Greetings from the Infinite!"

The Solitaire

The couple recruit each other
For their anti - wedding. Urbanized,
Their anonymity to each other
Goes no-problem with the independence
Each has economically.

But the bed is soon a terrain of ice.
Familiarity, with its human sweep
Magically erects ancient cities
Along the horizon of their bed
Babylon, Athens, Dakshasheela.

As primitive Athena looks down
The couple's clasp of hands
Writhes in the golden bondage
Of an unexpected ribbon.

Abandonment, locked paradoxically
In the repetitive act
Which, in the violet distance,
Is its own prenatal Timelessness.

Upon their sun-fingers
The couple each wears a ring
With a lone diamond.
In its depths are flash-points
Immensely far away
And in sustained abandon.

Cobra - Hymn

The sun-god in his elliptical wisdom
Pulls his chariot into a too-real cusp
Too near, knowing the earth's thirst
For fire, damned to creep in dust
And confused by quadruped foot-falls,
The serpent reacts, the sun now
A great fiery grain a top its raised hood.

From this upright archetype
The First One who is firm on all fours
Takes the first great intellectual leap
Of rising into bipedal vulnerability
And stands on his hind-legs
An equal to the great sun-snake.

The nightly wake of the celestial creaper
Is full of stars, contained in a limitless shade.

The First One reached out towards nothing.
And finds the Fifth lifeless finger
Removing itself from the earthy Four,
Like the sun-snake, rising,
Opposing, dominant and unlike
The others, giving perfect grip
Around throats and clubs,
Rendering a circle around
The goodness of breasts and cups.

The First One relaxes, the harvest over
The fields turn to their barren phase
There is a great Serpent over the land
Atop his hood a relentless grain of fire.
Trampled by a workman
A single stalk poor in yield
Escapes the First One's
One-hundred-and-eight - scythes
Trembling, it raises a lone grain to the sun
Like the tiny hood of a Cobra.

Blood Stream

The procession of the printed word
Freezes. The news bulletin
Mirrors the reader
Within whose face
Is the sudden screaming
Of a thousand skulls.
It is the voice of an ancient race
And its bloodstream pulses
In the world's conscience.
The child gunned down in our courtyard
Has in its dying pluse
The river of an age
Which was the threshold of ages
The pyramids were still unborn
When from the ageless Himalayas
A seven pronged source - culture
Flowed down to this lay
To be riddled under the bullets
Of a savage caveman in uniform.
Stuck in the bloodied mud
Of the human Indus
Lies the compassionate Buddha's
Wheel of Dharma.

Bone - Flower

Shells to withdraw into
From the abiders of the law
Of tooth and claw
The osteal substance recedes
Down through the ages
And their tenuous pressures
Towards the interiors.

Evolution's tenacious paradox
Spares no bio to fashion
A key with chance selection for
The light within the mansion.

Since in and out is the pulse
The slow biological
Terms of the body-cosmos
Explodes at a relative crawl,

Shooting out its basic shards
To each tip of the fingers
Alternating soft with hard
Where the shell as claw lingers.

Beside rendering to itches
The necessary scratches
Nails on hands and toes
Flashing towards the foe's
Eyes and genital zones
May one day, who knows,
Implode its way back
Cutting through the fleshy sack
And go vestigial
To lice the old tail.
But by becoming bats
And the deep-sea habitat's
Scuttling slimy monsters
Of the unconscious
The nails'll maintain themselves
As our nightmare substance.

Ealam

The news bulletin used to be a televised distance
Until across this very threshold
Leapt in a horde of beings on hind legs
Only biologically human
But mouths primitive caverns.
Their paws wield modern variations
Of the prehistoric spiked mace.
The ritual of their faith is to others terror.
Smashing our baby on the wall
The whole horde come for its terrified mother.

The law released from the apex
Of a biased constitution calls for order
And erects around the things a phalanx
That they may in peace, rape and murder.
The pane of light we thought was a window
Is slashed by an exploding flame
And across the ocean leaps a horrendous scream
It was heard for nine days at a high pitch
In all the continents but no one came.

II

Shaking hands at air-port terminals
The quick cool surgeons of world affairs
Add a word since they are very formal,
"The people are Lankan the killers are Lankan
Ah, it is an affair strictly internal.
Another tiny government has become the Kraken."

To none of those quick cool surgeons
Was the morning paper a mirror.
But to me my reflected face
Was a whole people in abject terror.
I look for the golden archetypal shower
Carrying the righteous seed of old Zeus;
Perseus is here, the liberating factor,
Praised by all freemen and embodied in the U.S.

Swooping upon the Tamil man
U.S. starts by soldering
The weak links in his chain -

Freedom is the U.S. global mission.
With the present ideological precision
Perseus earns the friendly nice grin
And some promise from the Lankan Kraken.

III

You and I, not born of a golden rain
But small men, category : introvert
Baffled that even Buddhism was in vain
Have turned to doubt every peaceful thought.
Today the adlescents are freedom fighters
Haunted not by dream-world serpents
Slithering through golden ringlets
But by a Promethean ardour
That has made them night-eyed panthers
Just weaned of innocence
But faces grim
Each dead boy is sanctified
Simply by a name
Let the body die that the flame may endure
And make the world see this striving is pure.

IV

The accident of being from a Tamil
Has no genetic source in a golden rain
And our children's urge for life has been
Warped by a cruel government's design.
Their innocence reeled under the tales
Not of a god fighting with any demon
But of what 'Buddhists' did to Tamil females
Is it strange if a few boys became gunmen?
They are justified that for their sake
A whole race has been placed in the Death Row
Our crime is that we have a right to live
Certainly not as the despised and the low;
To live is to be a precious being and more.
A right we earned by work and human values.
But now every thought of peace has led us
Child and mother within the Kraken's jaw.
With a reflex from some of our fighters
The Beast eats the whole innocent race raw.

Four Indian Children

This one shouts
Its guts out
In a persistent chant
To make the lotus
Yield a goddess.

This one is already
In the muddy pond
Whose poisonous Vapour is
A serpent that kills it.

This one waiting
For a serpent's eggs
To hatch gold coins
Doesn't stir.

This one doesn't exist at all
Except as the mud which is
Everybody's mirror.

None of these has ever been
Abandoned to laughter
But if you insist
Here are their morbid smiles
In a fistful of ash
Waiting for the final phase
Of death-rites.

$E=MC^2$

The sun, a blind orb,
Groping in dry space
With sticks of rays
Goes on and on.
"Destination?"
Asked the pupils.

93 million miles off
And out of a Himalayan bump
On an earth-drop
Lord Siva gave voice
"Here!"
Touching his chest, gone bony,
For,
The priest had been stealing
Food offered to the Lord.

"Dummy !" Laughed the pupils.

His fingertips guided by a child
Einstein's piano levitates
And is all space.
Upon the table is
The cryptic river of Mathematics.
Upon the sandy banks of thought
Totters a tree, the old universe.

The waters swell;
Space and Time commingle
Into a shadow-river.
Now it is a Universe all new.
In the apparent reality
That comes of the sluggish
Speed of light
The steller orbs that blew off
In a yester-age centuries gone
Still are.
Space is time.
What was
Is
What is
Will be.

This massive current,
This new Universe, not held
Within the banks of the present,
Goes on in a different dimension.

The search that was
Space among stars
Folds up
The atom is
Universe folded up
And every particle is
Vibrant energy
Mass.

Into
The velocity of light squared.
A theory demonstrated
In a desert in Mexico.
1945.

Hiroshima, Nagasaki.
Matter is energy.
Eyeless
Copies of the Sun.
Momentary shadows
Leaping to the horizon
With triumphant chuckless.
The chuckling skulls
In the garland of the famished
And expiring Lord Siva.

Musical space withdrawn
The piano is matter.
Its galactic keyboard lies desolate.
Somewhere in the world,
In its crude night,
A child is crying,
And the sun
Reflects on Einstein's tears:
The instant of vision.

Virgin

When the stalks were ripe and ready
A hundred and eight shadows
Came swinging their scythes
Into the field
Soon it was all over.
But a single stalk has escaped the cutters
Bent under foot by a shadow.

In the empty field
The lone stalk uncoils itself shyly
And comes erect. There is
A single grain in its crest amidst
The shadow perspectives
Of mud-bank threads.

Even this shadow shall creep away
For the dawn is imminent.
The spirit coming to maturity
Your shyness also shall shed itself.
And your husk would burst apart
To reveal the glow of a face -
An explosion
Framed in a cascade of hair.

The Self-Kill

A speck of sand
In the eye
Turns
Into a spring
Of unknown light.
The desert is
Now a stream.
This instant
Wakefulness takes
Root in the heart, Sprouts
And death is in fruition.

Three Voices

The Cow says "get"
In a most uncowly way
And turn to munch the hay.
"Get what?" The man said
From his sick bed.
A sharp little voice says
"Well Well Well"
From the window sill.
"Did I hear a school bell?"
The man speaks now
From a bottomless well.
Then walks into the room
A chubby little girl
Dressed in a sun beam
"Klishnaji" shays she
Or rather shings
"Pleesh geth well!"
The light catches
A flutter of liquid wings.

Paradox

The waves whisper
To the deaf sand line.
The eye travels with the wind
Only to be blinded by
The wind - borne dust.
Within the eye of fire
The ash is a closed eyelid.

Words

When he spoke
His words made
A mess of what he wanted to say
Her word is a squiggle
Made by her big toe
In the sand.
There is no abortion of meaning
In her glance.

The Wandering Cows of Madras

To the wandering cows of madras there's no hope
That the irrefutable spread of concrete and macadam
Will serve as the soil for edible outcrop.
The posters on the street-walls, nevertheless,
Smell remotely of pine-wood and the bamboo-jungles
Their gristly vegetation given through
Massive machine jaws the size of houses
To be pulped in chemical salve and goo
To be stretched upon vast tongues of metal
To be roasted into a consistency though pliable
Is unlike spring leaves more durable
And rendered in coherent flatness
Turned up as the best yield in edible surfaces.

The incipient descent on the silver screen
Of celluloid avatars, their fists, feet and pelvis
On primitive connotations of body language
With the parallel prancing of partner-goddesses,
Their painted meat in unearthly frippery,
Political grinners with palms glued
On worship of their totem of the voting beast
And religious entrepreneurs
With beards, blessings and forehead-paste.

All have their gaudy harbingers on the wall
Go 'slurp-a lick' into the cow, colour and all
Her file-textured tongue
Tearing at the rootless thing.
Having played the unswerving critic's role
With a Rishi's philosophic disdain
The cow turns to scavanging plantain peels
Near a muslim's sherbet stall
Then a glancing lick or two in a waste-bin.

After the general swallowing
The particular cud-chewing
At an appointed wayside
Or with the reverberation of traffic all around
On an isle of signals at a junction.
The quest for the site takes the cow
On a lofty joy-walk.
Her unhurrying instinct

Ticks to the precision
Of the ambulant moment
Not matched by the biped whose
Preoccupation is
With a possible accident.

"Is there no law in this land of shit?"
Honks the enwheeled neophyte
His gear system still untrained
To the anomaly of the urban cow
Her gait monumental and guiltless
Enforcing a break on his virgin speed.

The state-capitals police know
That to keep the cows off the road
There is somewhere a law
Nearly half a millennium of dominance
By two beef-eating conquerer races
Has had to the locally holy its insolence
Met with sanctimonious indifference -
The only durable barrier Village India has known
Against the course of History, even if its call
Be that of a prophet's compassion.

The young mislead by intellectual harrithood
Might as well leech at the sleek lines
Of Democracy and road signs.
The destroyer-god, the skull bearing forage
Thriving on every new sprout
That reviews inspite of his temporal rout.
Shall never have as his after image
History, the most advertised thing of the age
With its fatalistic automations
And irreversible nonsense
What is ageless by divine sanction
Is the profitability of Tradition,
Maybe with a few corners cut
To fix it into the days intellectual niche,
And certainly with the blessings of the priests
Those that would survive are
Not the co-ordinator of survival
But justifications for every Chimera.
Each tribe with its own insignia

Clamouring for a uniform guarantee
That it must find survival a perpetuity
Has happily done away with profundity
Giving into affairs so complex
That they make a maze of cul-de-sacs.

Thus the cow, not the docile beast
Not the sub-intelligence, not the pet
Not the milk-yielder, nor meat
But symbol serving through
No compassion of the Hindoo
But by his indifference
Even to the street nuisance she is.

Sight

The sounds

Sight

The prism recreates
On the wall of my child's room
The dew's retina - He rejoices
The room now is his eye
Gazing at the rearest star.

We were looking
For the rains
When she
Surprised me
With this one:
The sky is
Limitless.

The Sounds

In the hushed dullness
The jungle outback rattles
With gunfire. No child's sleep
Is ruffled,
 But No child's sleep
Would have been ruffled
In the last decade
By the overhead jets,
For the child
The magnitude of their boom
Makes the explosions
Of bullet-propulsions
Much too tiny. But our hearing
Stretches beyond its
Reception range for the tiniest
Of clicking sounds. The snap
Of a twig in the darkness.

Epic Face

Mudward words turned into cereals;
Upon the grasslands, words burst into blossoms;
Dried up words took to the streets
The floors of mansions huts yielded;
Words infant prattled heartwards;
Then there are the cheap ones
Multiple like dust;
A whirlwind hoists this banner of words;
That throw sand into the eyes
And bores in the ears
With the low limitless and anxious.

Unruffled reached not by whirling winds
Throwing no dust into eyes and boring no ears -
A remote word become weightless
Renouncing its voice for compassion
And turning into a grain of cereal
Takes hold in the heart.
Revolved into raindrops
Upon the sands of mental prattle
Showered upwards.
Join leaves with the sky
And attained sight in fruition
It is the sun-rise at mid-heaven.

Madward words turned into earnest
 Upon the grasslands words became
 Dried up words took to the streets
 The floors of mansions here yielded
 Words infant panted heartwashed
 Then there are the cheap ones
 Multiple like them
 A whirling helix the banner of
 That throw sand into the eyes
 And holes in the ears
 With the low typhoid and anxious
 Unfilled reached not by whirling winds
 Throwing no dust into eyes and boring
 A remote word become weightless
 Renouncing its voice for compression
 And turning into a grain of corn
 Faces held in the heart
 Revolved into rhapsody
 Upon the sands of mental
 Showered upwards
 Joint leaves with the sky
 And strained slight in hollow
 It is the sign of mid-
 By the
 This
 and
 for
 to
 found
 the
 that
 of
 and
 the

கவிதைகள் பற்றிய குறிப்புகள்
கால சுப்ரமணியம்

முதல் பகுதி
தெற்குவாசல்
கவிதைகள்

I. எழுத்து - 1960 - 1966: 'எழுத்து' பத்திரிகையில் பிரமிள் எழுதிய 32 தொடக்கக்காலக் கவிதைகள் இப்பகுதியில் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.

ப.13 1. நான், ஜனவரி '60.

அச்சில் வெளியான பிரமிளின் முதல் கவிதை; மரபு வடிவில் இருபது வயதில் எழுதிய ஆன்மீகக் கவிதை. இதற்கு முன்பே, திருக்கோணமலையின் யாழ் (1955-60) என்ற கையெழுத்துப் பத்திரிகையில் நிறையக் கவிதைகளை எழுதிப் பழகியிருக்கிறார். அக்கவிதைகளின் மாதிரிக்கு 'செவ்வானம்' (ப.222.) என்ற கவிதையை இத்தொகுப்பில் காணலாம்.

ப.13 2. பயிர், நவம்பர் '60.

நாட்டுப்புறப்பாடல் வடிவில் அமைந்த மரபுக்கவிதை. முதல்கவிதை பிரசுரமாகி 10 மாதங்கள் கழித்துப் பிரசுரம் பெற்றது இது என்றாலும் இடையில் 'எழுத்து'வில் 5 கட்டுரைகளுக்கும்மேல் எழுதியிருக்கிறார்.

ப.14 3. கேள்விகள், ஜூலை '61.

மரபுக் கவிதையிலிருந்து கொஞ்சம் விலகிப்புதுக்கவிதை வடிவுக்கு மாறும் போக்கில் அமைந்தது. புதுமைப்பித்தன், தி.சோ.வேணுகோபாலன் ஆகியோர் வழியில் அமைந்த ஒரு தொனியை இதில் காணலாம் என்றாலும் முற்றிலும் இவருக்கேயுரிய தனித்தன்மையும் மலர்வதை உணரமுடியும்.

ப.14 4. விடிவு, டிசம்பர் '61.

'ஐந்து கவிதைகள்' என்ற தலைப்பில் வெளியான கவிதைகளில் முதல் கவிதை இது. முற்றிலும் புதுக்கவிதை வடிவம் கொண்டது. "தற்காலத் தமிழ் கவிதைத் துறையில் பிச்சமூர்த்தி புதுக்கவிதைத் திருப்பம் கொடுத்தது போல, புதுப்பாங்கான படிமப்போக்கு ஏற்படுத்தியவ" ராகப் பிரமிளைக் கருதும் சி.க.செல்லப்பா, "இரண்டாயிரம் ஆண்டு தமிழ்கவிதை, படிமப் போக்கில் கண்டிராத ஒரு தொனியை (சித்தர்கள் பாட்டில் கொஞ்சம் இருக்கலாம்) அவர் படிமங்களில்

காண்கிறோம். சிவராம் ஒரு விசித்திர படிமவாதி. 'யூனிக் இமேஜிஸ்ட்' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்; மேலும் 'விடிவு' பற்றிக் கூறும் போது "இந்தக் கவிதையின் தனிச்சிறப்பு நூற்றுக்கு நூறு படிமங்களாலேயே ஆனது... இது தற்காலத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதைத் துறையில் முதலில் வந்த சிறந்த படிமக்கவிதை.. புதுக்கவிதைத்துறையில் இதுதான் முன் உதாரணம்." என்றும் கூறியுள்ளார். எஸ். வைதீஸ்வரனின் 'உதயநிழல்', கி.அ. சச்சிதானந்தமின் 'விடிவு' (எழுத்து, ஏப்ரல் '67) போன்ற சில கவிதைகளில் இதன் வெளிப் படையான பாதிப்பையும், மிகப்பல கவிதைகளில் மறைமுகமான பாதிப்பையும் பார்க்கலாம்.

ப.15-16 5-8. மாலை, நீழல்கள், சைத்ரீகன், மறைவு, டிசம்பர் '61.

'ஐந்து கவிதைகள்'ல் பிற நான்கு இவை.

ப.17 9. இறப்பு, ஜனவரி '62.

மீண்டும் 'ஐந்து கவிதைகள்' என்ற தலைப்பில் வெளியான வற்றில் ஒரு கவிதை. 'சி. மணியின் கவிதை நினைவில்' என்ற குறிப்புடன் வெளி வந்தது. 'எழுத்து'வில் எஸ். வைதீஸ்வரனின் 'கிணற்றில் விழுந்த நிலவு' கவிதைக்கு 'ஓட்டு', 'வெட்டு' எழுதினார் தி.சோ. வேணுகோபாலன். அதேபோன்று சி. மணியின் 'இறப்பு' கவிதையை ஓட்டியும் வெட்டியும் எழுதியது இக்கவிதை. மணியின் கவிதைப் படிமங்களைவிட, இதில் படிமங்கள் நுணுக்கமாகவும், சிக்கலாகவும், புதுமையாகவும் அமைந்திருக்கின்றன.

ப.18-19 10-12. எரீகல், காலை நினைவு, மின்மீன், ஜனவரி '62.

ஐந்து கவிதைகளில் பிற மூன்று கவிதைகள். ஐந்தாவது கவிதையான 'கல்வீச்சு' இப்பிரிவில் சேர்க்கப்படவில்லை. அது பின்பு விரிவு பெற்றது. பார்க்க ப.64.

ப.19 13. மின்னல், பிப்ரவரி '62.

இப்படிமக் கவிதையும் 'விடிவு' போலவே அதிகப் பாதிப்பைச் செலுத்தியுள்ளது. அப்துல் ரகுமானின் 'மின்னல்' (பால்வீதி), கி.அ. சச்சிதானானந்தமின் 'மின்னல்' (எழுத்து, ஏப்ரல் '67) நேரடி உதாரணங்கள். தலைப்பை எடுத்துவிட்டுப் படித்தால் வேறு பரிமாணங்களுக்குள் இக்கவிதை நகரும். படிமக் கவிதைகள் சலித்துவிட்ட இன்றும் பிரமிளின் இப்படிமங்கள் படிக்கும் போதெல்லாம் புதுமைகளை விளைவிப்பவை.

ப.20 14-15. பேச்சு, திரையும்படமும், பிப்ரவரி '62.

ப.21 16-17. விசரம், கதவு, மார்ச் '63.

ப.22 18. ஏடு, ஆகஸ்ட் '63.

'கு வெஸ்ட்' பத்திரிகையில் வெளியான ஆங்கிலக்கவிதையின் தமிழாக்கம் என்ற குறிப்புடன் பிரகரமான கவிதை. ஆங்கில மூலம் கிடைக்கவில்லை.

ப.23-24 19-21. சரவு, பல்லி, செரல், செப்டம்பர் '63.

'கதிர்' என்ற பெயரில் வெளிவந்து பின்பு தலைப்பு மாற்றப்பட்டது 'சாவு'. 'சொல்' என்ற தலைப்பில் வெளியான கவிதையின் இறுதி வரிகள் பின்பு 'பல்லி' என்ற தனிக் கவிதையாக உருப்பெற்றது.

ப.24 22. கோவில், ஜூன்-ஜூலை '64.

ப.25 23. வலை, செப்டம்பர் '64.

ப.25 24. மரரி, டிசம்பர் '64.

ப.26 25-26. நிகழ்ச்சி, புகை மே '65.

'நிகழ்ச்சி' கவிதையின் பின்பகுதி பின்பு 'புகை' என்ற தனிக்கவிதையானது.

ப.26-27 27-28. வெளக்கம், எல்லை, செப்டம்பர் '65.

'லட்சியம்' என்ற பெயரில் வெளியான கவிதை பின்பு முற்றிலும் திருத்தப்பட்டு 'வெளக்கம்' ஆனது.

ப.27 29. ஒளிக்கு ஒரு இரவு, அக்டோபர் '65.

ப.28 30. வினா-விடிவு, ஜனவரி '66.

ப.29 31. தேடுதல், பிப்ரவரி '66.

ப.30 32. இருமை, மே '66.

இக்கவிதைக்குப் பின்பு 'எழுத்து' வில் ஏதும் அவர் எழுதவில்லை. 1966-க்கும் 72-க்கும் இடையே பெருமளவுக்கு அவர் எழுதவுமில்லை.

II. கண்ணாடியுள்ளிருந்து: 1967-73: 'அஃக்' பத்திரிகை 1973ல் 'கண்ணாடியுள்ளிருந்து' என்ற சிறுநூலை வெளியிட்டது. 'எழுத்து' கவிதைகள் சிலவும், 'எழுத்து'வுக்குப் பின்பு பத்திரிகைகளில் பிரகரமானவையும், தொகுப்புக்காகப் புதிதாக எழுதப்பட்டவையும் ஆன 38 கவிதைகள் இதில் அடங்கியிருந்தன. ZERO GRAVITY, EPIC, THE WIND-TAMER என்ற மூன்று ஆங்கிலக் கவிதைக்கும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன.

ப.31-32 33-35. பார்வை, சொல், பெயர்ப்பலகை, நடை, ஏப்ரல் '69.

'பேச்சு' என்ற தலைப்பில் வெளியான 'சொல்', செப்பனிடப்பட்டு, 'மேல்நோக்கிய பயணம்' தொகுப்பில்

இணைக்கப்பட்டது. 'பெயர்ப்பலகை'யின் முந்திய தலைப்பு 'மல்லிகைத் தெரு'.

ப.33 36. பிரமிட், கசடதபற, ஜனவரி '71.

ப.33-36 37-40. கோத்ரம், பிரதி, பழமை, அடிமனம், கசடதபற, ஜூலை 72.

ப.37-39 41. $E=MC^2$, அஃக், செப்டம்பர் '72.

'சிற்பி'யால் 'வானம்பாடி'க் கவிதா மண்டலப் பரிசு'க் கவிதையாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது; புகழ்பெற்ற விஞ்ஞானக் கவிதை.

ப.40-54 42-62. இப்பக்கங்களிலுள்ள 21 கவிதைகளும் 'கண்ணாடியுள்ளிருந்து' தொகுப்புக்காகவே புதிதாக எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டவை. 'அறைகூவல்' கவிதையை பகவய்யாவின் 'சவால்' கவிதையுடன் ஒப்பிடலாம்.

ப.55-58 63. கண்ணாடியுள்ளிருந்து:

Quest பத்திரிகையில் Doubling Up என்ற பெயரில் எழுதிய சிறுகவிதை ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 'கண்ணாடியுள்ளிருந்து' குறுங்காவியமாக விரித்தெழுப்பட்டது. உலகப் புதுக்கவிதை இயக்கத்தில் சிறந்ததாக விளங்கும் 'பாழ்நிலம்' (1922) கவிதை, டி.எஸ். எலியட்டால் தமது 34 வயதில் படைக்கப்பட்டது. தமிழ்ப் புதுக்கவிதை உலகில் முக்கியமானதாகவும், செல்லப்பாவால் 'மேஜர் முயற்சி' என்றும் கணிக்கப்படும் இக்குறுங்காவியத்தையும் பிரமிள் தமது 34 வயதில் படைத்திருக்கிறார்.

III. கைப்பிடியளவு கடல்: 1973-76

'கைப்பிடியளவு கடல்' (1976) தொகுப்பு நூலில் முந்திய கவிதைகளும் பின்வரும் 15 கவிதைகளுமாக 78 கவிதைகள் இடம்பெற்றன.

ப.59 64. காவியம்:

அடிக்கடி எடுத்துக்காட்டுப் பெறும் இக்கவிதை, 'கண்ணாடியுள்ளிருந்து' தொகுப்பில் 'EPIC' என்ற ஆங்கிலக் கவிதையாக எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. அதன் சுதந்திரமான தமிழாக்கம் இது.

ப.59 65. வழி: இதுவும் ஒரு ஆங்கிலக் கவிதை(Sight)யின் தமிழாக்கம்.

ப.59 66. திரிசங்கு, சதங்கை, ஆகஸ்ட் '73.

ப.60 67. புல்லின்கூரல், சதங்கை, ஜனவரி '74.

ப.61 '68. அருவுருவம், சதங்கை, மார்ச் 74.

ப.62-63 69-71. பிறவாத கவிதை, மூன்று இந்தியக் குழந்தைகள், தன்னழிவு:

இம் மூன்று கவிதைகளும் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமானவை. ஆனால் பிரசுர விபரம் கிடைக்கவில்லை. 'மூன்று இந்தியக் குழந்தைகள்' மட்டும் ஞானரதத்தில் வெளியானது என நம்புகிறேன்.

ப.64 72 கல்வீச்சு:

'எழுத்து' ஜனவரி '62-ல் வெளியான 'கல்வீச்சு' என்ற சிறுகவிதைக்கு எழுந்த விமர்சனத்திற்குப் பதிலளிக்கும் வகையில், ஒருவிமர்சனக் கவிதையாக எழுதப்பட்டது இது என்றாலும், ஒரு கவிதையாகவே மீறி நிற்கிறது.

ப.65-68 73-78. இந்த ஆறு கவிதைகளும், 'கைப்பிடியளவு கடல்' தொகுப்பாக எழுதப்பட்டவை: 'பசி' கவிதையை பசுவய்யாவின் 'கன்னியாகுமரியில்' கவிதையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும்.

IV. மேல் நோக்கிய பயணம்: 1977-82.

'மேல் நோக்கிய பயணம்' (1980) தொகுப்பில் ஒருகாவியமும் 22 கவிதைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன. பிரமிளுடன் எனக்கு 1979லிருந்து தொடர்பேற்பட்டது. அதன் முதல் விளைவாக இத்தொகுப்பு வெளிவந்தது.

ப.69-85 79. மேல் நோக்கிய பயணம்:

இக்காவியம், 'சிறகு பெற்ற மனிதன்' என்ற பெயரில் 15.6.75-ல் எழுதப்பட்டது. 26.5.75-ல் எழுந்த எம்ஜென்ஸிகாலத்தில் எழுதியதால் கைப்பிரதியாகவே சுற்றுக்கு விடப்பட்டு, பலராலும் படிக்க முடிந்திருக்கிறது. 'யாத்ரா' பத்திரிகையில் 'ஊர்த்வ யாத்ரா' என்று பெயர் மாற்றம் செய்து விரித்தெழுதப்பட்ட இதன் மூன்று பகுதிகள் மட்டும், முதல் இரு இதழ்களில் (ஆகஸ்ட், செப்டம்பர் '78) வெளிவந்தன. பின்பு 'மேல் நோக்கிய பயணம்' என்ற பெயரை அடைந்தது. 'கைப்பிடியளவு கடல்' தொகுதியில் கடைசிக்கவிதையாக இருந்த 'இந்தச் சொற்களுள் ஏதோ ஒன்று' கவிதை, இக்காவியத்தின் 'காவியமுகம்' ஆக முகப்புப் பெற்றுள்ளது. VOYAGE, HYPER SPACE என்ற தலைப்பில் இதை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கத் தொடங்கிய முயற்சி நான்கு பக்கங்களுக்கு மேல் செல்லாமல் நின்றுவிட்டது. 'சிறகு பெற்ற மனிதன்' கவிதையை லயம் - 15: பிரமிள் நினைவு இதழ் II-ல் காணலாம்.

ப.86 80. ராகு, கொல்லிப்பாவை, ஜனவரி-மார்ச் '77.

ப.86 81. முகமூடி உடன்படுகிறது, பாலம், பிப்ரவரி '77.

- ப.87 82. கன்னி, கொல்லிப்பாவை, ஜனவரி-மார்ச் '77 & வைகை, ஆகஸ்ட் '77.
- ப.87 83. உள்முரண்:
 'திரை' என்ற தலைப்பில் பாலம், பிப்ரவரி '77-ல் 'மறுபிரகரம்' என்று குறிப்புடன் வெளியான இக்கவிதையின் முன்பிரகர விபரம் தெரியவில்லை.
- ப.88 84. கிருஹஸ்தன் வயோதிபனாகிரான் (ஆகஸ்ட் '77), கொல்லிப்பாவை-6, 1978.
 பிரமிளின் டைரிக்குறிப்பு: 1.8.77-ல் ஆகஸ்ட் ஆரம்ப வாரத்தில் எழுந்த மனப்புயல். புயலின் சிதைவு. தற்கொலைக்கான பரிசோதனை. பிறகு இந்தக் கவிதையும் தொடர்வனவும்..." இக்குறிப்பின்படி கைப்பிரதியாக எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்த கவிதைகள் முறையே - கௌதம இந்ரம், புதுநியதி, கிருஹஸ்தன் வயோதிபனாகிரான், முதல் முகத்தின் தங்கைக்கு, வீழ்ந்த குரல், பசுந்தரை.
- ப.89-91 85. கோதம-இந்ரம் (23.8.77), கொல்லிப்பாவை-9, 1979.
 'கௌதம-இந்ரம்' என்ற உச்சரிப்புடன் பிரகரம் பெற்றுவிட்ட இக்கவிதையில், 'கௌதம' என்பது 'கோதம' என்று மாற்றப்படவேண்டும் என்று பிரமிள் என்னிடம் பலமுறை நினைவுபடுத்தியிருக்கிறார். கடைசியாக எழுதிய கடிதமொன்றிலும், திருத்தப்பட வேண்டியவைகளில் ஒன்றாக இதைக் குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தார்.
- ப.92-93 86. கல்லூரிக்கரையோரம் (25.8.77), கொல்லிப்பாவை-6, 1978.
 'புது நியதி' என்ற பெயரில் பிரகரம் ஆனது.
- ப.94 87. முதல் முகத்தின் தங்கைக்கு (6.9.77), வைகை, செப்டம்பர் '97.
 இதன் கையெழுத்துப் பிரதியின் கீழ் இக்குறிப்பு எழுதி, அடிக்கப்பட்டுள்ளது: "சுயசரிதா பூர்வமான ஒரு நிகழ்ச்சி. இந்நினைவுக்கு என் எதிரொலி. 'முதல் முகத்' தின் திருமணம் 9.9.77."
- ப.95 88. வீழ்ந்த குரல் (9.9.77), கொல்லிப்பாவை-4, 1978.
- ப.96 89. பசுந்தரை, கொல்லிப்பாவை-4, 1978.
- ப.97 90. ரஸவாதம், கொல்லிப்பாவை-5, 1978.
- ப.97 91. பட்டகம், வானம்பாடி, அக்டோபர் '79.
- ப.98 92. மோஹிணி, கொல்லிப்பாவை-7, 1979.
- ப.99 93. பச்சைக்கதை, கொல்லிப்பாவை-8, 1979.

ப.100 94. வண்ணத்துப் பூச்சியும் கடலும் (9.4.80), கொல்லிப்பாவை, ஆகஸ்ட் '80.

ப.101-102 95. மண்டபம், கொல்லிப்பாவை, ஆகஸ்ட் '80.

ப.103 96. கலப்பு:

கசடதபற, ஜூலை '72-ல் இக்கவிதையின் முதல் பகுதி பிரசுரமானது. இதன் இரண்டாம் பகுதி புதிதாக எழுதிச் சேர்த்தது.

ப.104 97. புதிர்கள் (9.4.80).

ப.105 98. சியானோ (30.6.80).

ப.106 99. கண்:

'The Solitaire' ஆங்கிலக்கவிதையின் சுதந்திரமான தமிழ்வடிவம்.

ப.107 100. நீரகம், கொல்லிப்பாவை, மார்ச் '81.

'தொகுப்பு' என்பதன் தலைப்பு மாற்றம்.

இனிவரும் கவிதைகள் அனைத்தும் இதுவரை புத்தகமாகப் பிரசுரம் பெறாதவைகளாகும்.

ப.107 101. தீயானம், தேடல், செப்டம்பர் '82.

V. கடல் நடுவே ஒரு களம்: 1985-86.

இலங்கைப் பிரச்சனை பற்றிய 6 கவிதைகள் இப்பகுதியில் தொகுக்கப்படுகின்றன.

ப.108 102. கடல் நடுவே ஒரு களம் (ஜூலை 83), விடுதலைப்புலிகள், ஏப்ரல் '85.

துளசிதாளின் மேற்கோள் கவிதைவரிகள் பத்திரிகைப் பிரசுரத்தில் விடப்பட்டவை.

ப.109 103. இருபத்தி நாலு மண்ணேர இரவு, விடுதலைப்புலிகள், மே '85.

ப.110 104. உதிரநதி, தமிழீழத்தில் ரணகளம், 1985.

விடுதலைப்புலிகளால் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் வெளியிடப்பட்ட புகைப்படத் தொகுப்பு நூலின் பின் அட்டையில் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் (Blood Stream) வெளியான கவிதை.

ப.111 105. காலமுகம் (ஜூன் '85), லயம், ஜனவரி - மார்ச் '86.

EALAM என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்திலும் எழுதப்பட்டது.

ப.112 106. இரும்பின் இசை (29.8.86), விடுதலைப்புலிகள், நவம்பர் '86.

பின்னணியில் பனங்கருக்கு விளங்க, ஒரு ஈழச் சிறுவன், முதுகில் துப்பாக்கியும் மார்பில் குறுக்குக் கச்சையாக

தோட்டாக்களும் கழுத்தில் சயனைடு குப்பியும் கோர்த்து அணிந்து, மௌத் ஆர்கன் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் வண்ணப் புகைப்படத்துக்கு ஏற்ற கவிதையாகப் புனைந்து எழுதியது. பிரமிளுடைய கவிதையுடன் வேறொருவர் கவிதையும், புகைப்படத்துடன் பிரசுரம் பெற்றிருந்தது.

ப.113-114 107. தீவு, தீக்ஷணயம் I, 1986.

'Isle of the Buddha' என்ற நீண்ட ஆங்கிலக் கவிதையின் கருக்கமான தமிழ் வடிவம்.

VI. நித்திரைக்குள்: 1985-96.

ப.115 108. காகிதமுகங்கள், லயம், ஜனவரி '85.

முக்கியமாகப் பிரமிளின் படைப்புகளை வெளியிடவென்று என்னால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'லயம்' பத்திரிகையின் முதல் இதழில் வெளியான கவிதை.

ப.116 109. கீற்று, கொல்லிப்பாவை, ஜூலை '85.

ப.116 110. சுயம்வரம், லயம், ஜூலை '85.

'PIG IRON' என்ற ஆங்கிலச் சொல் இக்கவிதையில் சிலேடையாகப் பயன்படுகிறது.

ப.117 111. வியாதி அறிக்கை, லயம், ஜூலை '85.

ப.118 112. மௌனி, லயம், ஜன-மார்ச் '86.

'லயம்' மௌனி நினைவு இதழில் எழுதிய அஞ்சலிக்கவிதை.

ப.119 113. சீட்டாட்டம், லயம், ஏப்ரல்-ஜூலை '86.

ப.120 114. பிசு, லயம், ஜூலை-செப்டம்பர் '86.

ப.121 115. கிரணம், விருட்சம், ஜூலை-செப்டம்பர் '91.

'விருட்சம்' முதலிதழுக்காக எழுதித்தரப்பட்ட இக்கவிதை, பல இதழ்கள் கழித்தே வெளியானது. 'கிழக்கு வாசல்' கவிதையின் சிலவரிகளில் இது திரும்பவும் உருமாற்றம் பெறுகிறது.

ப.121 116. வலி, அரும்பு, நவம்பர் '88.

விமர்சனக் கவிதைகளில் ஒன்றாக எழுதப்பட்ட இக்கவிதை, மீறியெழுந்து கவிதையாக மாறியுள்ளது.

ப.122-123 117. குறளிகள், விருட்சம், அக்டோபர் - டிசம்பர் '91.

விமர்சனக்கவிதையாக சுமார் ஏழுமீட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டும், பிரசுரத்திற்குக் கொடுக்காமல் வைத்திருந்த இக்கவிதை, என்னால் 'விருட்ச'த்துக்கு 'யாத்ரா' என்று சொல், ('யாத்திரை' என்று என்னால் மாற்றப்பட்டு) தரப்பட்டது. பின்னணியை ஒழித்து விட்டுப் பார்த்தாலும்,

பார்க்கவிட்டாலும் இது ஒரு நல்ல கவிதையாகவே நிலைக்கும்.

ப.124-125 118. தெற்குவாசல், அஸ்வமேதா-2, அக்டோபர்-நவம்பர்'85.

1986-ல் ஒரே நாளில் சுமார் 30 விமர்சனக்கவிதைகள் எழுதி முடித்துவிட்டு, கடைசியாக எழுதிய கவிதையே பின்பு 'தெற்குவாசல்' கவிதையாகத் திருத்தம் பெற்றது. பிரசுரத்துக்கு அனுப்பியபிறகுதான் அதில் உள்ள தவறு ஒன்று அவர் கண்ணில் பட்டது: "இடையில் கலைமான் உள்முகம் நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது." ஆனால் காலபைரவனின் கையில் மான் இராது. என்றாலும் அதை அவர் திருத்தாமல் விட்டுவிட்டார். பின்பு 'கிழக்குவாசல்' கவிதையில் இத்தவறை நிவர்த்தி செய்திருக்கிறார். 'தெற்குவாசல்'-லுக்குப் பிறகு தொடர்ந்து நான்கு திசைவாசல்களுக்கும் கவிதைகளை எழுத நினைத்து, 'மேற்குவாசல்' தவிர பிற இரண்டு திசைகளுக்கும் எழுதி முடித்தார். தமது அடுத்த கவிதைத் தொகுப்புக்கும் 'தெற்குவாசல்' என்று தலைப்பிட விரும்பியிருந்தார் பிரமிள்.

ப.126 119. வடக்குவாசல்: தபாலில் வந்த தனித்துவம், நவீன விருட்சம், ஜூலை - செப்டம்பர்'93.

ப.127-128 120. என்னைக் கொன்றவனுக்கு, நவீன விருட்சம், அக்டோபர்'92 - மார்ச்'93.

ப.129-132 121. கிழக்கு வாசல், மீறல்: பிரமிள் சிறப்பிதழ், அக்டோபர்'93.

ப.133 122. முடிச்சுகள், மீறல்: பிரமிள் சிறப்பிதழ், அக்டோபர்'93.

'ஹைகூ' பாணிக்கவிதைகள். தனியாக 'அரும்பு' வில் பிரசுரமான 'ஆக்கம்' என்ற கவிதையும் இதற்குள் முடிச்சிடப் பட்டது.

ப.134-135 123-124. பிசகு, திசைமாற்றம், உன்னதம், ஏப்ரல்'94.

ப.136 125. தழும்பு, நவீனவிருட்சம், ஜூலை-டிசம்பர்'94.

ப.136 126. இடம், லயம், ஏப்ரல்'95.

ப.137 127. சம்பவம், நவீனவிருட்சம், ஜனவரி-மார்ச்'95.

ப.138 128. இயங்கியல், நவீனவிருட்சம், ஜூலை-டிசம்பர்'94.

ப.139 129. சரண், லயம், ஜனவரி'95.

ப.140 130. உள்தகவல், லயம்: பிரமிள் நினைவு இதழ், ஜூலை'98.

ப.141 131. நீத்திரைக்குள், லயம்: பிரமிள் நினைவு இதழ், ஜூலை'98.

லயத்திற்காகக் கடைசியாக எழுதி அனுப்பிய கவிதை.

இரண்டாம் பகுதி
மகத்துவ இலை
விமர்சனக் கவிதைகள்

I. பட்டறை: 1972-81

ப.145-146 1. ஒரு வானம்பாடிக்கும்பலுக்கு, அஃக், ஆகஸ்ட் '72.

முதன்முதலில் எழுதிய விமர்சனக்கவிதை.

ப.147-161 2. பட்டறை, கோகயம், டிசம்பர் '75 & பிப்ரவரி '76.

சமகாலச் சிறுபத்திரிகை இலக்கியச் சூழலை விமர்சித்து எழுதிய நீண்ட கவிதை. 'விட்டகுறை தொட்டகுறை' என்ற பெயரில் அடுத்த இதழிலும் இக்கவிதை தொடர்ந்து முடிந்தது.

ப.162. 3. பாரதிக்கு எழுதிய பகிரங்கக் கடிதம், வானம்பாடி, ஏப்ரல் '80.

'வானம்பாடி' பத்திரிகையில் பிரமிளின் பேட்டி இடம் பெற்றது. இதன் தொடர்பாக அதே இதழில் 'பட்டகம்' என்ற சிறுகவிதையும், அடுத்த இதழில் இந்த விமர்சனக் கவிதையும் வெளியாயின.

ப.163-165 4. புரட்சிக்காரி சின்னூரை தருகிறான், கொல்லிப்பாவை, மார்ச் '81.

'பட்டறை'யின் தொடர்ச்சியாக எழுதப்பட்டது இது.

II. பிரகடனம்: 1986-96

1986-ல் நான் ஒருமுறை சென்னை சென்று, பிரமிளின் அறையில் தங்கியிருந்தபோது, பெங்களூர் சென்றுவிட்டுத் திரும்பியிருந்த அவர், அங்கே சில நண்பர்கள் "என்னயிருந்தாலும், எங்களுக்கு உங்கள் கவிதைகள் சரியாகப் புரியத்தான் செய்வதில்லை..." என்று முறையிட்டதாகக் கூறி, "இங்குள்ள சில 'பெரியகவிஞர்கள்' போல, புரியும்படி எழுதுவது மிகச் சுவரம். சரி, நானும் சில கவிதைகளைப் புரியும்படி எழுதுகிறேன்" என்று எழுத ஆரம்பித்தார். 'எழுதி முடியுங்கள்' என்று கூறிவிட்டு நான் ஒரு திரைப்படம் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினேன். அதற்குள் சுமார் 30 கவிதைகள் எழுதி வைத்திருந்தார். முன்பே அவர் சில நீண்ட விமர்சனக்கவிதைகளை எழுதியிருந்தாலும், அவற்றிலிருந்து வேறுபட்ட சிறுசிறுகவிதைகள் இவை. 'லயம்' இச்சமயத்தில் நின்றுவிட்டிருந்தால், அப்போது வெளிவந்து கொண்டிருந்த பல சிறுபத்திரிகைகளுக்கும் பிரதி செய்து அனுப்பி வைத்தேன். எல்லோருக்குமே பிரகரிக்கத்தயக்கம். சில பத்திரிக்கைகள் சில கவிதைகளை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்து வெளியிட்டன. மீறல்: பிரமிள் சிறப்பிதழ் வெளிவந்த

போதுதான் பெரும்பாலான கவிதைகள் ஒருசேர வெளிப் பட்டன. இதற்குமுன் அறிமுகமாக, எஸ்ராபவுண்டின் எதிர்ப்புக்கவிதைகள் சில 'திசை நான்கு' என்ற (பிரமிள் சிறப்பாசிரியராகவும் நான் ஆசிரியராகவும் இருந்த) பத்திரிக்கையில் வெளியிடப்பட்டன. அதில் 'அதிரடி' என்ற கவிதையும் ஒன்று. எனவே 'அதிரடி' கவிதைகள்' என்ற தலைப்பில் பிரமிளின் கவிதைகளைத் தொகுத்தேன். இத்தலைப்பு முதலில் பிரமிளால் ஒத்துக்கொள்ளப் படவில்லை என்றாலும், பிறகு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. என்றாலும் விமர்சனக்கவிதைகள் என்ற பிரிவே இவற்றுக்குப் பொருந்தும். பின்பு முப்பது கவிதைகளோடு வேறு சில கவிதைகளும் இதே பாணியில் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டன.

ப.165 5. முன், விருட்சம், அக்டோபர், டிசம்பர் '90.

ப.166 6. ஒற்றை, முன்றில், ஆகஸ்ட்-அக்டோபர் '89.

ஒரே வார்த்தையைத் திரும்பத்திரும்பப் பிரித்துப்போட்டு எழுதும் கவிதைகளைக் கிண்டல் செய்கிறது.

ப.166 7. என்றேன் என்றார், கனவு, ஜூன் '90.

ப.167 8-10. நடைபாதை நழுவிய கவிதை, காலண்டர், நீ-நான், கனவு, செப்டம்பர் '90.

திருவான்மியூர் கோயில் எதிரே நடைபாதையில் கண்ட நிகழ்ச்சி, 'நடைபாதை நழுவிய கவிதை'. ந. பிச்சமூர்த்தி 'காலண்டர்' பற்றிக் கவிதை எழுதியிருப்பதையும், காலம் பற்றி ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி கூறியதையும் குறிப்பிடும் கவிதை 'காலண்டர்'.

ப.168 11. தவளைக்கவிதை, விருட்சம், அக்டோபர்-டிசம்பர் '90.

திருக்கோணமலையில் சிறுவயதில் தாயாரிடம் கேட்ட ஒரு நாட்டுப்புறப்பாடலை அடிப்படையாகக் கொண்டது 'தவளைக் கவிதை' என்ற இந்த அற்புதமான கவிதை.

ப.168 12. நடுநிச்சிக்குரைப்பு, மீறல்: பிரமிள் சிறப்பிதழ், அக்டோபர் '93.

ப.169-170 13. மகத்துவ இலை, 12 நெடுங்கவிதைகள், ஆல்ஃபா, திருப்பூர், நவம்பர் '90.

ப.171 14. ஸ்கூட்டரில் வந்த தோழர், விருட்சம், ஏப்-ஜூன் '91.

இது ஒரு நேரிடை அனுபவம்.

ப.171 15. மானிடம், மீறல், அக்டோபர் '93.

ப.172 16. என்று, மீறல், ஜூலை '92.

ப.173-189 17-37. இந்த 20 கவிதைகளும் 'அதிரடிக்கவிதைகள்' என்ற தலைப்பில் மீறல் பிரமிள் சிறப்பிதழ், அக்டோபர் '93-ல்

பிரகரமானவை. 'தத்துவமோதல்'-இல் 1,18 என்பவை பற்றி நியூமராலஜி சம்பந்தப்பட்ட எண் குணங்களை அறிந்திருந்தால் சுவையாயிருக்கும்: K - ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியையும், E - Evil என்பதையும் கட்டுவதாகலாம். 'பொடி'-ஒரு நேர் அனுபவம் பற்றியது. சில எழுத்தாளர்களின் கவிதைகள், கூற்றுகள், செயல்பாடுகள் பற்றிப் பிற கவிதைகள் பேசுகின்றன.

ப.190 38. சூன்யவம்சம், காலக்ரமம், ஜனவரி '93 & முன்றில், ஏப்ரல் - ஜூன் '94.

கம்ப்யூனிஸ்டுகளின் நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாட்டத்தின் போது எழுதியது.

ப.191 39. ஏசுனைக்கு மேல் நிலவு:

அதிகத் திருத்தமுறாதது என்பதால் இதுவரை பிரகரமாகாத கவிதை இது.

ப.192-198 40. கவுண்டர் கல்சர் லிமிட்டெட், மீறல்: பிரமிள் சிறப்பிதழ், அக்டோபர் '93.

மதுரையில் நடந்த ஒரு நாடக விழாவில் நிகழ்த்தப்பட்ட நாடகம் பற்றிய பிரச்சனையை அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுதப்பட்ட இந் நீண்டகவிதை 'அதிரடி ஸ்பெஷல்' என்ற மேல் தலைப்புடன் வெளியானது.

ப.199-202 41. அமெரிக்காவில் பறந்த கொடிவால், லயம்: பிரமிள் நினைவிதழ், ஜூலை '98.

'பாரீஸில் அங்கே' கவிதையின் தொடர்ச்சி. 'சுபமங்களா' பத்திரிகையில் வெளியான ஒரு கட்டுரையை அடுத்து எழுதப்பட்டது.

ப.203-208 42-43. நாய் ஜாக்கீரதை, வைரவர், லயம், ஏப்ரல் '95.

ஒரு சிறுபத்திரிகைத் தலையங்கத்தில் 'நாய்' என்று பழிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து எழுதியவை.

ப.209-210 44. திருத்தி வாசிக்கவும், லயம், ஜூலை '98.

மௌனியை விமர்சிக்கும் முறை பற்றிச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எழுதியது.

ப.211 45. வாக்கு, லயம், அக்டோபர் '95.

'புதுமைப்பித்தன் வீறு' பிரமிளுக்கு வழங்கிய வே.மு. பொதியவெற்பன், தமது வழங்குரையில் கூறிய ஒரு விஷயம் தொடர்பான விளக்கம் இக்கவிதை.

ப.212 46. கங்கோத்ரி?, லயம், ஜூலை '98.

செல்லப்பாவுக்கு 'விளக்கு' பரிசு வழங்கப்பட்ட விழாவில் படிக்கப்பட்ட கட்டுரை ஒன்று, பின்பு 'கங்கோத்ரி' என்ற

தலைப்பில் 'நவீன விருட்சம்'-ல் வெளிவந்தது. அதை விமர்சிக்கும் இக்கவிதை நுட்பமும் உக்ரமும் கொண்டது.

ப.213-216 47. பிரகடனம், லயம், ஜூலை'98.

'காலச்சுவடு' பத்திரிகையில் வெளியான சிவசேகரத்தின் பேட்டி, 'விமர்சனங்கள்' என்ற அவரது கட்டுரைத் தொகுப்பில் பிரமிள் கவிதை பற்றி அவர் எழுதியது தொடர்பாக விடுக்கப்பட்ட 'அறைசுவல்'.

ப.217-218 48. சிலைகள், லயம், ஜூலை'98.

புற்றுநோய் காரணமாக ஏற்பட்ட மூளை ரத்த அடைப்பால் நினைவிழந்து வீழ்வதற்கு முன் எழுதி, நன்றாக அடித்துத் திருத்தி, அப்படியே மேஜைமேல் வைக்கப்பட்டிருந்த கவிதை (வேறு ஒரு சொல்லுக்குப் பதிலாக 'வான்கோழி' என்ற சொல் மட்டும் மாற்றப்பட்டுள்ளது). பிரமிளின் கடைசிக் கவிதை இது.

மூன்றாம் பகுதி

உதயத்திசை

பாடல்கள்

ப.222 1. செவ்வானம்: திருக்கோணமலை 'யாழ்' (கையெழுத்திழ்) ஆண்டுமலர். 1960-க்கு எழுதிய மரபுக்கவிதை. 'எழுத்து' பத்திரிக்கையில் கவிதைகள் பிரசுரமாவதற்கு முன் எழுதிய கவிதைகளுக்கு இது ஒரு உதாரணம்.

ப.223. 2. பைலா: இலங்கை நாட்டுப்புற & நகர்புறப் பாடல் வடிவமான 'பைலா' பிரபலமானது - தமிழிலும் சிங்கத்திலும். அதன் தன்மையை அப்படியே பிரதிபலிப்பதும் சிலமாற்றங்களை மட்டுமே கொண்டதுமான இப்பாடல், பிரசுரத்திற்காக எழுதப்பட்டது அல்ல.

ப.223 3. பொங்கல் பாட்டு, வளரும் பகமை, ஜனவரி'89.

பொங்கல் இதழில் எழுதப்பட்ட கவிதை-வேறுபெயரில்.

ப.224 4. தழீழம்: இயக்கத்தினர் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க 'தேசியகீதம்'-ஆக எழுதப்பட்டது. ஆனால் பயன்படுத்தப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை; இனி பயன்படுத்தப்படுமா என்பதும் தெரியவில்லை 'லயம்' வெளியிட்ட துண்டுப் பிரசுரமான 'பிரபாகரனுக்கு ஒரு பகிரங்கக் கடிதம்' என்பதில் பிரசுரம் பெற்றது (அக்டோபர்-நவம்பர்'86).

ப.225 5. உதயத்திசை: இயக்கப்பாடலாக எழுதப்பட்ட இது, சில முறை பாடப்பட்டுமுள்ளதாகத் தெரிகிறது - (1986).

நான்காம் பகுதி
சூர்யன் தகித்தநிறம்
தமிழாக்கக் கவிதைகள்

I. ரவீநன் தெரு:

ப.227 1. எது?

‘மொழிபெயர்ப்புத்துகள்கள்’ என்ற தலைப்பின் கீழ் ‘ஞானரதம்’ பத்திரிகையில் வெளிவந்தவை. கவித்துவத் தோடும் அக்கறையுடனும் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வசனங்கள் இவை.

ப.228 2. ஆடும்பாம்பு, கொல்லிப்பாவை-8, 1979.

BAUDELAIRE, FRANCIS SCARFE (Ed), Penquin, 1961.

ப.229 3. முகப்பு, கொல்லிப்பாவை, ஆகஸ்ட் ‘80.

MID-CENTURY FRENCH POETS, WALLACE FOWLIE (Ed), Evergreen Books - Grove Press, New York.

ப.229-230 4-5. மழுவும் கொழுவும், சூர்யன் தகித்த நிறம், கொல்லிப்பாவை, ஆகஸ்ட் ‘80.

ப.231 6. உதயமாகி வரும் அரசியல்வாதிக்கு, கொல்லிப்பாவை, மார்ச் ‘80.

ப.232 7. குழந்தைகள், படிமம், வர்ஷருது, 1981.

‘கஹ்லீல் கிப்ரான் மேற்காசியாவில் லெபனானில் பிறந்தவர். தத்துவார்த்த விவேகம் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய இவரிடம் ஒரு கவித்துவப் பரிமாணத்தை அடைந்துள்ளது. இவர் பிரிட்டிஷ் கவிஞரான வில்லியம் பிளேக்கைப் போன்று ஒரு சிறந்த ஓவியரும் கூட’: பிரமிளின் குறிப்பு.

ப.233 8-9. பாடல், புதியகவிதை, படிமம், வர்ஷருது, 1981.

ப.234 10. ரவீநன் தெரு, லயம், ஜனவரி ‘85.

MID-CENTURY FRENCH POETS.

ப.235 11. ஸோம, லயம், ஜூலை ‘86.

‘ஸிந்து முத்திரையும் ஸோமக் கிரியையும்’ என்ற கட்டுரை விஷயமாக, அதன் முகப்பில் முன் வைக்கப்பட்ட மொழியாக்கம் இது.

ப.236 12. வரவேற்பு, லயம், ஏப்ரல் ‘87.

டேவிட் சந்திரசேகர் நினைவு இதழில் வெளியானது இது. டேவிட்டின் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியைச் செம்மைப்படுத்தியவர் பிரமிள். பெரும்பாலும் இது பிரமிளின் கவிமொழியிலேயே நிறைவடைந்துள்ளது.

ப.237 13. வஸந்த கீதம், வளரும் பசுமை, டிசம்பர் '87.

ப.237 14. நடனம், வளரும் பசுமை, அக்டோபர் '88.

'பசுமை' இதழில் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கவிதைகள் முதல் பக்கத்தில் தொடர்ந்து இடம் பெற்றன - பிரமிள் தமிழாக்கத்தில். கடைசி இதழில் தவறாக ஜே.கே. பெயரில் வெளியானது இக்கவிதை. ஜே.கே. கவிதை போன்றே இருப்பதால், வேண்டுமென்றே இந்த ஆள்மாறாட்டம் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

ப.238 15. போர்க்கருவியாவைத் தொழிலாளி, அரும்பு, பிப்ரவரி '89.

கிறிஸ்துவப் பத்திரிகைக்கு ஏற்புடையதாகவும் அமைந்த ஒன்று.

ப.239 16. நினைவு, முன்றில், ஆகஸ்ட்-அக்டோபர் '89.

கின்ஸ்பெர்கின் எனது தமிழாக்கக் கவிதையொன்றைப் பார்த்து விட்டு, 'இவர் பழசாகிப் போன பீட்னிக். இருந்தாலும் நல்லகவிதை இது' என்று கூறிவிட்டுத் தாமும் ஒன்றை மொழிபெயர்த்துத் தந்தார்.

ப.240-243 17-23. எஸ்ரா பவுண்ட எதிர்ப்புக் கவிதைகள் ஏழு, திசை நான்கு, ஜூலை-செப்டம்பர் '89.

எலியட்டைவிட இயல்பாகவும் சரளமாகவும் அமைந்தவை பவுண்டின் கவிதைகள். எலியட்டைவிடப் பெரிய கவியாகப் புகழ் பெற்றிருக்கவேண்டிய பவுண்டு, இலக்கிய இயக்கத்துக்காகத் தன் படைப்புகளை நழுவிட்டவர் என்பது பிரமிள் கருத்து. தமிழில் வெளியாகும் மொழி பெயர்ப்புக் கழிசல்களைக் கண்டு வெறுப்படைந்த அவர், தமிழின் கவிதையாகவே ஜீவன் பெற்று மொழிபெயர்ப்பு இயங்கவேண்டும் என்பதற்கு உதாரணங்களாக இவற்றை மொழிபெயர்த்துக் காட்டினார். 'எதிர்ப்புக் கவிதைகள்' பற்றிச் சிறுகட்டுரையும் எழுதினார். விமர்சனக் கவிதைகளுக்கு முன் உதாரணங்கள் காட்டவும் இவை தமிழாக்கப்பட்டன.

ப.244-245 24. மெகெல்லின் இதயம் (1519), லயம், ஜனவரி '95.

ப.246 25. கும்ராட்கள், லயம், அக்டோபர் '95.

II வாழ்வுப்பாடல்: ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி கவிதைகள்:

எழுபதுகளில் 'ஞானரத்'த்தில் வெளியான 'மொழி பெயர்ப்புத் துகள்கள்'-ல் ஒன்று, இங்கு தலைப்பில் முகப்புப் பெறுகிறது. பிரமிளின் ஜே.கே. பற்றிய 'கொலாஜ்' ஓவியத்தின் கீழும் (There is, a Collage) இவ்வாங்கில வரிகள் இடம் பெற்றுள்ளன (இந்த ஓவியம் ஒரு வாழ்த்துமடலில் வண்ணத்தில் அச்சிடப்பட்டது). அடுத்துவரும் ஜே.கே. கவிதைகள் அனைத்தும் பின்வரும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை: POEMS AND PARABLES, J. KRISHNAMURTI, VICTOR GOLAN CZ, 1981.

ப.247-253 26. வாழ்வுப்பாடல்:

32 பகுதிகள் அடங்கிய The Song of life கவிதையின் I,III,VII,VIII,XIII,XXVI, XXII, XIII, XXIV, XXVII ஆகிய பகுதிகள் மட்டும் தமிழாக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் 'பசுமை' மார்ச்'88 இதழில் Iவது (வாழ்வுப்பாடல்) பகுதியும், ஏப்ரல்'88 இதழில் VIIவது (வாழ்வைநேசி) பகுதியும் பிரசுரம் பெற்றன.

ப.253 27. நானும் நீயும், பசுமை, ஜூன்'88.

17 பகுதிகள் அடங்கிய Immortal Friend கவிதையின் VIIவது பகுதியின் முன் பாதி மட்டும்.

ப.254 28. ஆந்த போதை, பசுமை, மே'88.

Prose Poems (1927-1931) என்ற பிரிவில் உள்ள 30 கவிதைகளில் VIII-வது கவிதையின் முன்பகுதி மட்டுமே இக்கவிதை.

ப.254-255 29. அவன், பசுமை, பிப்ரவரி'88.

ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் இக்கவிதைகள், பலசிறு புத்தகங்களாகவும், பத்திரிகைகளிலும் 1923-31-க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில், தியாசபிக்கல் சொசைட்டியில் லோக குருவாக அவர் உருவாக்கப்பட்டு வந்த காலத்தில், எழுதப்பட்ட ஆரம்பகாலப்படைப்புகள். 1929-ல் தியாசபியிலிருந்து அவர் விலகி, அவர் தலைமையிலமைந்த ஸ்டார் அமைப்பைக் கலைக்கிறார். முன்னோடியான, மிகவும் தனித்தன்மை வாய்ந்த ஆன்மீகத் தலைவராக மாறுகிறார். விவேகத்தோடும் கருணையுடனும், வாழ்வின் அழகியல் பிரக்ஞையும் கொண்ட இக்கவிதைகள் தொடர்ந்து பாதிப்பை உருவாக்கும் தன்மை கொண்டவை. இக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட 'பாதை' (The Path) என்ற நீண்ட வசன கவிதையும் பிரமினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அதன் நீளம் கருதி இத்தொகுப்பில் அது சேர்க்கப்படவில்லை.

ஐந்தாம் பகுதி ஆங்கிலக் கவிதைகள்

ப.259-309

பிரமிள் ஆரம்பத்திலிருந்தே ஆங்கிலக் கவிதைகளும் எழுதிவந்திருக்கிறார். அவை Quest, Century, Avenues போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளியாகியிருக்கின்றன. ஆனால் இன்று அவை கிடைக்கவில்லை. அவரும் பாதுகாத்து வைக்கவில்லை. 1973-லிருந்து எழுதியவற்றையே அவர் பாதுகாத்துள்ளார். சிலசமயத்தில் தமிழில் எழுதியவை ஆங்கில உருவுக்கு

மாறியுள்ளன. இருமொழிகளிலும் ஒரு சேர்ச்சில சமயங்களில் எழுதிப் பார்த்துள்ளார். ஆங்கிலத்தில் எழுதியபின் சிலவற்றைத் தமிழ்ப்படுத்தியுள்ளார். தமிழ்ப்படுத்தப்பட முடியாமல் ஆங்கிலத்தில் மட்டும் நிலைகொண்டவை பல. இறப்பதற்கு முன் இரு மாதங்களாகக் கடுமையாக வேலை செய்து செப்பனிட்டு, நூலுருப்பெருவதற்குத் தயார் நிலையில் ZERO GRAVITY என்ற தலைப்பில் 17 கவிதைகளை டைப் செய்து வைத்திருந்தார். இந்தியாவில் பிரசுரிக்க முயன்ற முயற்சி ஆரம்பத்திலேயே நம்பிக்கை இழக்க வைத்ததால், அமெரிக்கா அல்லது கனடாவில் வெளியிடுவதற்கு முயன்றார் நண்பர்மூலம். ஆனால் அதுவும் நிறைவேறவில்லை. அவர் எழுதிய பிற ஆங்கில கவிதைகள் COBRA-HYMN என்ற பகுதியில் என்னால் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. அவற்றில் Ealam, E=MC² போன்றவை ஓரளவே திருத்தம் பெற்றவை. Sight, The Sounds, The Wandering Cows of Madras போன்றவை அவரால் சரியாகச் செப்பனிடாமலேயே வைக்கப்பட்டிருந்தவை. Epic Face - 'மேல்நோக்கிய பயண'த்தை Voyage - Hyper Space என்ற பெயரில் மொழி பெயர்க்க முயன்று 4 பக்கக்கங்களோடு நின்ற முயற்சியின் முன்னுரைப் பகுதி - காவிய முகம். மிகவும் அரைகுறையாக இருந்ததையும் இத்தொகுப்பில் சேர்த்துள்ளேன். மேற்கூறிய கவிதைகளில் உள்ள குறைகளை வாசகர்கள் பொறுப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

தமிழ்க்கவிதைகளோடு தொடர்புடைய ஆங்கிலக்கவிதைகள் பின்வருமாறு:

Blood Stream (உதிரநதி), The Desert (பாலை), The Door (கதவு), E = MC² (E = MC²), Ealam (கால முகம்), Epic (காவியம்), Epic Face (காவிய முகம்), Four Indian Children (மூன்று இந்தியக் குழந்தைகள்), The Isle of the Buddha (தீவு), Khurkshetra (குருசேத்ரம்), Paradox (உள் முரண்), The Self-Kill (தன்னழிவு), Sight (பட்டகம், வழி), The Solitaire (கண்), Virgin (கன்னி), Words (சொல்).

A. RAJAN
 72, 2nd LANE
 ANANDAPURI
 TRIVCO

